

Ex Libris
D. Guil. Gesenii.

Fd. 26.

CHRISTOPH HOSMANN
CHRONOLOGIA
HISTORIAE
TESTAMENTI
ET
EPISTOLARUM
SACRARUM
A
M. D. C. L. X. V. J. M. D. C. L. X. V. J.

GVSTAVI CHRISTOPH. HOSMANNI
CONSILIARII CONSIST. ET ECCLES. CONCION. AVLICI
S. THEOL. D. EIVSDEMQVE IN ACAD. KILIENSI P. P. O.

CHRONOLOGIA
SACRA
LIBRORVM VETERIS
TESTAMENTI
OBSERVATIONIBVS
EXEGETICIS
ILLVSTRATA

HAMBVRGI APVD VIDVAM B. FELGINERI

LITTERIS GODOFR. BARTSCHII ACAD. KILIENSIS TYPOGRAPHI

MDCCXXXIV.

KOEN. FRIED.
UNIVERS.
ZU HALLE

SVMME VENERANDO
IN CHRISTO PATRI AC DOMINO
REGLÆ CELSITVDINIS
SERENISSIMI DVCIS SLESVICI ET
HOLSATIÆ REGNANTIS
IN SVPREMO CONSISTORIO
VICARIO PRÆSIDI
SVPERINTENDENTI GENERALI
ET PRIMO CONCIONATORI
VIRO MAGNIFICO
GEORGIO HENRICO
REIMARO

*THEOLOGO ERVDITISSIMO
ET DE GRAVISSIMIS MVNERIBVS
AD EGREGIVM CIVITATIS DEI
DOCTRINA PIETATE PRVDENTIA
SVMMOQVE STUDIO
BENEMERENTISSIMO*

ANNORVM HASCE RATIONES
VERITATIS FVLTA VERBO
DEBITA REVERENTIA
DEDICO
ET TANQVAM TESTES
VERISSIMÆ OBSERVANTIÆ
AMORISQVE MEI
NEVTIQVAM INFVCATI
CONSEURO
GRATIAM ET PACEM
A DOMINO NOSTRO IESV CHRISTO
SERISSIMOS ANNOS
PERENNEMQVE FELICITATEM
TOTO PECTORE ADPRECATVS

GVSTAVVS CHRISTOPHORVS HOSMANNVS D.

AD LECTOREM.

Cum ante septem hos annos eam huiusce
Chronologiae partem publicae darem
luci, qua populi Israëlitici ad Babylonicam
vsque captiuitatem historia quadantenus
illustratur, eadem opera docti cuiusdam
Viri de numero annorum, 1 Regum VI. 1.
expresso, cogitata ad examen qualecunque
reuocare, et pro recepto eruditorum more,
quid in illis cum maxime mihi displiceret,
modeste breuiterque perstringere, mearum
existimabam partium. Aliquot, post, men-
sibus Vir ille doctus polemico schediasmate,
Religiosae et Euangelicae Defensionis or-
nato titulo, id agendum suscipiebat, cer-
te suscepisse videbatur, vt chronotaxin
meam, non tam impugnaret, quam de-
spectui potius quouis modo exponeret, quin
deri-

deridendam lectoribus suis propinaret; im-
mo de accentibus Hebraei Codicis eam mihi
tribueret sententiam, quae illis ut arbitror
accensenda est, quas in Scripturam dici-
mus iniurias. Facere idcirco non poteram
quin praecipua saltem obiectionum, quas
protulerat, momenta Adnotationibus ad
Hypotyposin meam Chronologiae Sacrae, ea
tamen animi moderatione quae Theologos
apprime decet, dissoluerem, meamque de
accentibus sententiam uberius copiosius-
que declararem, causamque adeo, cur co-
gitatis Viri docti fundamentum illi haud
quaquam praebeant, clarius exponerem.
Huic rursus scripto Vir ille doctus librum
nuper opposuit, eiusdem ex parte argu-
menti, sed ita omnino comparatum, ut
luculento cuilibet indicio sit, laboris illum
patientiore esse quam dissensus et contra-
dictio-

ditionis, placidamque disquisitionem prorsus auersari. Humanitatis itaque legibus silentium mihi iam nunc imperari sentio, easdemque, ne vel iterata examinis, quod male Virum doctum habuit, editione molestum me illi exhibeam, flagitare intelligo. His ut abunde satis quod sit faciam, ea quoque dubia, quibus meas annorum rationes ille impugnavit, quae quidem praetermittere non potui, nulla auctoris mentione facta, diluo et infirmo. Caeterum nihil prius duco veritate, nihilque alienum a me puto humani; veritatis itaque studio in scriptis meis, maxime in chronologicis hisce lucubratiunculis, notari quaedam et reprehendi nunquam moleste grauiterque feram: duo namque, Ioachimi Camerarii iudicio, cui subscribo, in *Historia Synodi Nicenae* p. 91, genera sunt
homi-

hominum doctorum, inter quos nunquam
desinent esse controuersiae, unum Anato-
micorum et alterum Chronicorum; et est
tamen utraque tractatio non modo perquam
utilis, sed plane etiam necessaria. Verum
Apostolici nunquam non memor, vt oportet,
mandati, ad Ephesios IV. 15, ἀληθεύω ἐν ἀγάπῃ.
Vale LECTOR BENEVOLE mibique
faue. Scribebam Kiliae, in Academia
Christian-Albertina, pridie Nonarum Fe-
bruarii, A. MDCCXXXIV.

CA-

CANON CHRONICVS

Asterisco notata luculentis quidem rationibus demonstrare haud possumus, veri tamen existimamus simillima.

A.M.

- 130 Sethus nascitur Gen. V. 3.
131 Primus Sethi.
235 Enofus nascitur a. Sethi 105. v. 6.
325 Cainanus nascitur a. Enofi 90. v. 9.
395 Mahalaleel nascitur a. Cainani 70. v. 12.
460 Jaredus nascitur a. Mahalaleelis 65. v. 15.
622 Henochus nascitur a. Jaredi 162. v. 18.
687 Methusalah nascitur a. Henochi 65. v. 21.
874 Lamechus nascitur a. Methusalae 187. v. 25.
930 Adamus moritur. v. 5.

A

A.M.

- 987 Henochus a. aetatis 365 viuis in coelum transfertur.
v. 23. f.
- 1042 Sethus moritur a. aet. 912. v. 8.
- 1056 Noachus nascitur Lamechi a. 182. v. 28.
- 1140 Enofus moritur a. aet. 905. v. 11.
- 1235 Cainanus moritur a aet. 910. v. 14.
- 1290 Mahalaleel moritur a aet. 895. v. 17.
- 1422 Jaredus moritur a. aet. 962. v. 20.
- 1536 Noachus ad poenitentiam vocare homines iubetur.
Gen. VI. 3. VII. 11.
- 1556 Iaphetus nascitur a. Noachi 500. Gen. V. 32. IX. 24. X.
21. XI. 10.
- 1558 Semus nascitur. Gen. XI. 10.
- 1651 Lamechus a. aet. 777 moritur Gen. V. 31.
- 1656 Methusalah moritur a. aet. 969. v. 27.
Noachi annus 600. Gen. VII. 6.
Diluuium incipit die 17 mensis secundi. v. 11.

A.M.

- 1657 Die primo mensis primi Noachus tectum arcae remo-
uet. Gen. VIII. 13.
- Die 27 mensis secundi arca egreditur. v. 14.
- 1658 Semo centenario nascitur Arphaxadus, exacto biennio
post initium diluuii. Gen. XI. 10. conf. c. IX. 24. 28. f.
X. 21.
- 1693 Salah nascitur. Gen. XI. 12.
- 1723 Heberus nascitur. v. 14.
- 1757 Phaleg nascitur. v. 16.
- 1787 Rehu nascitur. v. 18.
- 1819 Serug nascitur. v. 20.
- 1849 Nahor nascitur. v. 22.
- 1878 Thara nascitur. v. 24.
- 1948 Haran nascitur Tharac septuagenario. v. 27. 32. XII. 14.
Act. VII. 4.
- 1996 Phaleg moritur a. aet. 239. Gen. XI. 18. 19.
- 1997 Nahor moritur a. aet. 148. v. 24. f.

A 2

A.M.

2006 Noachus moritur a. aet. 950, ab initio diluuii 350. Gen. IX. 28. f.

2008 Abramus nascitur. Gen. XI. 32. XII. 4. Act. VII. 4.

2018 Sarai nascitur. Gen. XVII. 17.

2026 Rehu moritur a. aet. 239. Gen. XI. 20. f.

2049 Serug moritur a. aet. 230. v. 22. f.

2083 Thara moritur a. aet. 205. v. 32.

Abramus a aet. 75 Charris egreditur. Gen. XII. 4. Act. VII. 4.

2093 Abramus a. 10 habitationis in Canaan concumbit cum Hagar. Gen. XVI. 3.

2094 Abrami a. 86 nascitur Ismaël. v. 16.

2096 Arphaxadus moritur a. aet. 438. Gen. XI. 13.

2107 Abrahamus se ipsum aet. a. 99, Ismaelem 13 annos natum, totamque familiam circumcidit. Gen. XVII. 1. 23. f.

Sodomae et vicinarum vrbium exitium. Gen. XVIII. 10. 14. c. XIX.

A.M.

- 2108 Isaacus nascitur. Gen. XVII. 17. XXI. 5.
- 2126 Salah moritur a. aet. 433. Gen. XI. 15.
- 2145 Sara moritur a. aet. 127. Gen. XXIII. 1.
- 2148 Isaacus quadragenarius Rebeccam ducit. Gen. XXV. 20.
- 2158 Semus moritur a. aet. 600. Gen. XI. 10. f.
- 2168 Isaaci a. 60 nascuntur Esauus et Iacobus. Gen. XXV. 26.
- 2183 Abrahamus 175 annos natus moritur. Gen. XXV. 7.
- 2187 Heberus moritur a. aet. 464. Gen. XI. 16.
- 2208 Esauus quadragenarius vxores ducit. Gen. XXVI. 34.
- (*)
- 2224 Iacobus benedictionem interuertit Esauo, iterque suscipit in Mesopotamiam.
- (*)
- 2225 Primus seruitutis pro Rachelis nuptiis.
- (*)
- 2226 Esauus Ismaëlem adit, eiusque filiam ducit. Gen. XXIX. 7. 9.
- 2231 Ismael moritur a. aet. 137. Gen. XXV. 17.
- (*) eodem anno nascitur Ruben.

A.M.

- (*)
2232 Simeon nascitur a. seruitutis octavo.
- (*)
2233 Leui nascitur.
- (*)
2234 Iuda nascitur itemque Dan.
- (*)
2235 Naphthali nascitur.
- (*)
2236 Gad nascitur.
- (*)
2237 Affer nascitur.
- (*)
2238 Ifaschar nascitur.
- (*)
2239 Sebulon nascitur.
- (*)
2240 Dina nascitur, eodemque fortasse 16 seruitutis anno
Iosephus. Gen. XXX. 25.
- (*)
2244 Iacobus exactis viginti annis seruitutis relinquit Laba-
num. Gen. XXXI. 41.
- (*)
2257 Iosephus 17 annos natus in Ægyptum abducitur. Gen.
XXXVII. 2. eodem tempore Iudae nascitur Ger. cap.
XXXVIII. 1. f.
- (*)
2268 Iosephus somnia interpretatur duobus aulicis. c. XLI. 1.
- (*)
2270 Iosephus a. aet. 30 Pharaoni septem annos copiae toti-
demque famis praedicit. v. 46.

A.M.

- 2288 Isaacus 186 annos natus moritur. Gen. XXXV. 28. f.
- 2297 Secundus sterilitatis quo Iosephus fratribus agnoscendum se praeiuit patremque inuitauit. Gen. XLV. 6. 11.
- 2298 Iacobus a aet. 130. cum tota familia in Ægyptum descendit. Gen. XLVII. 9.
Primus annorum 430. Exod. XII. 40.
- 2315 Iacobus 147 annos natus, exactis in Ægypto 17 annis, moritur. Gen. XLVII. 28.
- 2316 Primus annorum 450. Act. XIII. 20.
(*)
- 2350 Iosephus 110 annos natus moritur. Gen. L. 22. 26.
- 2367 Primus annorum 400 Abrahamo praedictorum. Gen. XV. 13.
- 2643 Aaron nascitur triennio ante Mosen. Exod. VII. 7. Num. XXXIII. 38.
- 2644 } Pharaon submergi iubet infantes Hebraeorum masculos.
2645 } Exod. I. 22.

A.M.

- 2646 Moses nascitur. Deut XXXI. 2. XXXIV. 7.
- (*)
2681 Iosua nascitur.
- 2686 Moses quadragenarius Ægyptium occidit et in terram
Midianitidem aufugit. Act. VII. 23.
- 2689 Caleb nascitur. Ios. XIV. 7. 10.
- 2726 Moses octogenarius et Aaron 83 annos natus Pharaoni
voluntatem Dei exponunt. Exod. VII. 7.
- 2727 Ultimus, vsque ad diem 14 mensis primi, annorum
430. Exod. XII. 40. Gal. III. 17.
- Exitus Ifraelitarum ex Ægypto die 15 mensis primi
Abib dicti. Exod. XII. 40. f. XXXIV. 18. Num. XXXIII.
3. Deut. XVI. 1.
- Primus annorum 40. Deut. II. 7.
- Die 15 mensis secundi profecti ex Elim venerunt ad
desertum Sin. Exod. XVI. 1.
- Mense tertio promulgatur decalogus. Exod. XIX. 1. c. XX.

A.M.

2728 Mense primo Paschale festum celebrant in deserto.
Num. IX. 1.

Die primo mensis secundi iussus est Moses omnes in
exercitum exeuntes numerare, exceptis Leuitis.
Num. I. 1. 49.

Die 20 mensis secundi profecti sunt e deserto. Num.
X. 11. f.

Eodem anno exploratores missi sunt in terram Canaan et
in his Caleb 40 annos natus. Num. XIII. 2. Ios. XIV. 7.
10. Scilicet primus hic est 45 quos inde numerat
annorum quintum et octogesimum aetatis annum
agens.

2729 Primus annorum 38 quibus omnes Israëlitae quotquot
militari fuerunt aetate, praeter Mosen Iosiam et Ca-
lebum extincti sunt. Deut. II. 14. conf. cap. I. 19-45.
Num. XIV. 29. f. et a septimo vel octavo mense se-
cundus. Num. XXXIII. 38. cap. XX. 25, XXI. 12.

B

2765 Vltimus annorum 450 ab exaltatione populi in Ægypto.
Act. XIII. 20.

2766 Vltimus annorum 400 Abrahamo praedictorum. Gen.
XV. 13.

Vltimus 40 annorum. Deut. II. 7.

Primo mense ad Kadesch confederunt vbi mortua
Miriam. Num. XX. 1.

Die primo mensis quinti moritur Aaron 123 annos na-
tus. Num. XXXIII. 38. XX. 28.

Vltimus vsque ad septimum vel octauum mensem 38
annorum Deut. II. 14.

Die primo vndecimi mensis Moses leges diuinas repe-
tere et exponere in terra Moabi instituit. Deut. I. 3. 5.

Moses 120 annos natus moritur. Deut. XXXI. 2. XXXIV. 7.
die 7 vel 8 mensis duodecimi. Deut. XXXIV. 8.
Ios. I. 11. IV. 19.

Primus Iosuae.

A.M. Exitus

2767 1 Die 10 mensis primi ingressi sunt terram Canaan. Ios. IV. 19.

Primus epochae exitus ex Ægypto. Deut. IV. 45.
46. Ios. V. 9. 1 Reg. VI. 1.

2773 7 Prior terrae diuisio.

Quadragesimus quintus a missis in terram Canaan exploratoribus, quo Caleb 85 annos se dicit natum Ios. XIV. 10.

2780 14 Altera terrae diuisio. Ios. XVIII. 1. 10. f.

B 2

A.M.	Exitus	Iub.	
2781	15	1	
2787	21	7	Primus Sabbathicus, inde a mensē 7mo.
(*) 2791	25	11	Iosuae annus 26, post Mosen 25, quo defunctus dicitur <i>Iosepho L.V. Ant. Iud. c. 1. §. 29. act. 110. Ios. XXIV. 29.</i> Primus anarchiae. Iud. XVIII, 1. XIX. 1.
2794	28	14	Sabb. 2. Quartus anarchiae.
2801	35	21	Sabb. 3. Vndecimus anarchiae.
2808	42	28	Sabb. 4. Decimus octauus anarchiae. Primus annorum 8 quos Cuschano seruiisse dicuntur Iud. III. 8.
2815	49	35	Sabb. 5. Octauus et vltimus seruitutis. Primus quietis ab Othoniele restitutae Iud. III. 9. f.

A.M.	Exitus	Iub.	
2822	56	42	Sabb. 6. Octauus quietis.
2829	63	49	Sabb. 7. 15tus quietis.
2830	64	IVB. I.	16tus quietis.
2831	65	I	17mus quietis.
2837	71	7	Sab. I. 23tius quietis.
2844	78	14	Sabb. 2. 30mus quietis.
2851	85	21	Sabb. 3. 37mus quietis.
2854	88	24	Quadragesimus et vltimus quietis. Primus annorum 18 oppressio- ne factae. Iud. III. 14.
2858	92	28	Sabb. 4. 5tus oppressio- nis.

A.M.	Exitus	Iub.	
2865	99	35	Sabb. 5. 12mus oppressiois.
2871	105	41	18uus et vltimus oppressiois. Primus 80 annorum quietis Iud. III. 30.
2872	106	42	Sabb. 6. Secundus quietis.
2879	113	49	Sabb. 7. 9nus quietis.
2880	114	IVB. II.	Decimus quietis.
2881	115	1	Vndecimus quietis.
2887	121	7	Sabb. 1. 17mus quietis.
2894	128	14	Sabb. 2. 24tus quietis.
2901	135	21	Sabb. 3. 31mus quietis.
2908	142	28	Sabb. 4. 38uus quietis.

A.M.	Exitus	Iub.	
2915	149	35	Sabb. 5. 45tus quietis.
2922	156	42	Sabb. 6. 52dus quietis.
2929	163	49	Sabb. 7. 59nus quietis.
2930	164	IVB.	60mus quietis.
		III.	
2931	165	1	61mus quietis.
2937	171	7	Sabb. 1. 67mus quietis.
2944	178	14	Sabb. 2. 74tus quietis.
2950	184	20	80mus et vltimus quietis. Samgar Philistaeos vincit, Iud. III. 31. Ehudus moritur, Iud. IV. 1. Primus annorum 20 quibus Iabino ser- vierunt, Iud. IV. 3.
2951	185	21	Sabb. 3. Secundus seruitutis.

A.M.	Exitus	Iub.	
2958	192	28	Sabb. 4. 9nus seruitutis.
2965	199	35	Sabb. 5. 16tus seruitutis.
2969	203	39	20mus et vltimus seruitutis. Primus libertatis per Deboraham restituta: Iud. V. 31.
2972	206	42	Sabb. 6. 4tus libertatis.
2979	213	49	Sabb. 7. 11mus libertatis.
2980	214	IVB.	12mus libertatis.
		IV.	
2981	215	1	13tius libertatis.
2987	221	7	Sabb. 1. 19nus libertatis.
2994	228	14	Sabb. 2. 26tus libertatis.
3001	235	21	Sabb. 3. 33tius libertatis.
3008	242	28	Sabb. 4. 40mus et vltimus libertatis. Primus 7 annorum oppressionis Midiani- ticae. Iud. VI. 1.

A.M.	Exitus	Iub.	
3014	248	34	7mus et vltimus oppressionis Midianiticae Primus quietis per Gideonem restituae, Iud. VIII. 28.
3015	249	35	Sabb. 5. Secundus quietis.
3022	256	42	Sabb. 6. 9nus quietis.
3029	263	49	Sabb. 7. 16tus quietis.
3030	264	IVB.	17mus quietis.
		V.	
3031	265	1	18mus quietis.
3037	271	7	Sabb. 1. 24tus quietis.
3044	278	14	Sabb. 2. 31mus quietis.
3051	285	21	Sabb. 3. 38uus quietis.
3053	287	23	40mus et vltimus quietis. Primus Abimelechi. Iud. IX. 22.
3055	289	25	3tius et vltimus Abimelechi, Primus 23 annorum Tholac. Iud. X. 2.

C

A.M.	Exitus	Iub.	
3058	292	28	Sabb. 4. 4tus Tholae.
3065	299	35	Sabb. 5. 11mus Tholae.
3072	306	42	Sabb. 6. 18uus Tholae.
3077	311	47	23tius et vltimus Tholae. Primus annorum 22 Iairi. Iud. X. 3.
3079	313	49	Sabb. 7. 3tius Iairi.
3080	314	IVB.	4tus Iairi.
		VI.	
3081	315	1	5tus Iairi.
3087	321	7	Sabb. 1. 11mus Iairi.
3094	328	14	Sabb. 2. 18uus Iairi.
3098	332	18	22dus et vltimus Iairi. Annus hic, epochae iubilaei 18uus, vnicus est oppressionis a Philistaeis et Am- monitis factae, Iud. X. 8. Primus 6 annorum Iephthae. Iud. XII. 7.

A.M.	Exitus	Iub.	
3101	335	21	Sabb. 3. 4tus Iephthae.
3103	337	23	6tus et vltimus Iephthae. Primus Ebzanis.
3108	342	28	Sabb. 4. 6tus Ebzanis.
3109	343	29	7mus et vltimus Ebzanis. Iud. XII. 9. Primus annorum 10 Elonis. v. 11.
3115	349	35	Sabb. 5. 7mus Elonis.
3118	352	38	10mus et vltimus Elonis. Primus 8 annorum Abdonis v. 14.
3122	356	42	Sabb. 6. 5tus Abdonis
3125	359	45	8uus et vltimus Abdonis. Primus 40 annorum Eli.
3129	363	49	Sabb. 7. Quintus Eli.
3130	364	IVB. VII.	6tus Eli.

A.M.	Exitus	Iub.	
3131	365	1	7mus Eli.
3133	367	3	9nus Eli. Primus 40 annorum oppressionis a Philistaeis factae, Iud. XIII. 1. Primus 20 annorum Simsonis Iud. XV. 20.
3137	371	7	Sabb. 1. 13tius Eli. 5tus oppressionis. 5tus Simsonis.
3144	378	14	Sabb. 2. 20mus Eli. 12mus oppressionis. 12mus Simsonis.
3151	385	21	Sabb. 3. 27mus Eli. 19nus oppressionis. 19nus Simsonis.
3152	386	22	28uus Eli. 20mus oppressionis. 20mus et vltimus Simsonis. Iud. XV. 20.
3158	392	28	Sabb. 4. 34tus Eli. 26tus oppressionis.
3160	394	30	36tus Eli. 28uus oppressionis.

A.M.	Exitus	Iub.	
			Primus annorum 340 quos ab excidio Troiae usque ad Romam conditam numerat Livius aliquo.
(*)			
3164	398	34	40mus et vltimus Eli, 1 Sam. IV. 18. VI. 1. 13.
3165	399	35	Sabb. 5. 33tius oppressio- Primus annorum 40 Samuelis et Saulis. Act. XIII. 21.
3172	406	43	Sabb. 6. 8uus Samuelis. 40mus et vltimus oppressio- 1, XV. 20. 1 Sam. VII. 2. 13. seq.
3179	413	49	Sabb. 7. 15tus Samuelis.
3180	414	IVB.	16tus Samuelis.
		VIII.	Primus Saulis, 1 Sam. XIII. 1. quo scilicet, populo Mitspham a Samuele conuocato, regnum suscepit. 1 Sam. X. 24.
3181	415	I	Secundus Saulis, quo agro arando operam dedit. 1 Sam. XI. 5. 7. finito nempe Iubilaeo. 17mus annorum 40. Act. XIII. 21.

A.M.	Exitus	Iub.	
3182	416	2	3tius Saulis quo messis tempore confir- matus est in vrbe Gilgal. 1 Sam. XI. 15. XII. 17. 18uus annorum 40. Act. XIII. 21. eodem anno, exactis duobus regiminis; exercitum sibi elegit. 1 Sam. XIII. 1.
3187	421	7	Sabb. 1. 23tus annorum 40.
(*)			
3190	424	10	David yngitur a Samuele. 1 Sam. XVI. 13: 26tus annorum 40.
3194	428	14	Sabb. 2. 30mus annorum 40.
3201	435	21	Sabb. 3. 37mus annorum 40.
3203	437	23	39nus annorum 40. Hoc anno David in terra Philistaeorum habitauit 1 Sam. XXVII. 7.
3204	438	24	Vltimus Saulis vsque ad mensem quintum. 1 Sam. XXVII. 7. proindeque annorum 40. Act. XIII. 21. Primus Davidis quo, 30 annos natus, de- nuo yngitur Hebrone. 2 Sam. V. 4.
3208	442	28	Sabb. 4. 35tus Davidis.

A.M.	Exitus	Iub.		J.M.A.
3211	445	31	8uus Davidis quo totius populi Rex constituitur. 2 Sam. II. 1. r. V. 3. 1 Reg. II. 11.	
3215	449	35	Sabb. 5. 12mus Davidis.	
3222	456	42	Sabb. 6. 19nus Davidis.	
(*)				
3229	463	49	Sabb. 7. 26tus Davidis. Defectio Absalomi, 2 Sam. XV. 7.	
3230	464	IVB, IX.	27mus Davidis.	
3231	465	1	28uus Davidis.	
3237	471	7	Sabb. 1. 34tus Davidis.	
3243	477	13	40mus et vltimus Davidis. 2 Sam. V. 4. 5. 1 Reg. II. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. Prim ^o 40 annorum Salomonis. 2 Paral. IX. 30	
3244	478	14	Sabb. 2. Secundus Salomonis. Rehabeamus nascitur. 1 Reg. XIV. 21.	
3246	480	16	4tus Salomonis, quo, mense Sif f. Aprili, templi fundamenta iacta sunt. 1 Reg. VI. 1. 37. 2 Paral. III. 2.	

A.M.	Iub.	
3251	21	Sabb. 3. 9nus Salomonis.
3253	23	11mus Salomonis quo mense Bul. f. Octobri templum absolutum. 1 Reg. VI. 38.
3254	24	12mus Salomonis, quo mense septimo, in festo tabern. templum dedicatur. 2 Paral. V. 3.
3258	28	Sabb. 4. 16tus Salomonis.
3265	35	Sabb. 5. 23tius Salomonis.
3272	42	Sabb. 6. 30mus Salomonis.
3279	49	Sabb. 7. 37mus Salomonis.
3280	IVB. X.	38uus Salomonis.
3281	1	39nus Salomonis.
3282	3	40mus et vltimus Salomonis, 2 Paral. IX. 30.
3283	3	Annus turbulentus. 1 Reg. XII. 1 -- 25. 2 Paral. X. XI. 2 -- 5.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3284	4	4 ¹ mus aetatis Rehabeami ; primus regni, 2 Paral. XII. 13. 1 Reg. XIV. 21.	Primus Ieroboami.
3287	7	Sabb. 1. 4 ¹ tus Rehabeami.	4 ¹ tus Ieroboami.
3294	14	Sabb. 2. 1 ¹ mus Rehabeami.	1 ¹ mus Ieroboami.
3300	20	17 ¹ mus Rehabeami et vltimus. 2 Par. XII. 13.	17 ¹ mus Ieroboami.
3301	21	Sabb. 3. 1 ¹ mus Abiae. 1 Reg. XV. 1. 2 Paral. XIII. 1.	18 ¹ mus Ieroboami.
3303	23	3 ¹ tius et vltimus Abiae. 1 Reg. XV. 1. 2 Paral. XIII. 1. Succedit Afa. 1 Reg. XV. 9	20 ¹ mus Ieroboami.
3304	24	Primus Afae.	2 ¹ mus Ieroboami.
3305	25	2 ¹ dus Afae.	22 ¹ dus Ieroboami et vlt. Primus Nadabi. 1 Reg. XV. 25.
3306	26	3 ¹ tius Afae.	2 ¹ dus Nadabi et vltimus. 1 Reg. XV. 28. Primus Baefae. v. 33.

D

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3308	28	Sabb. 4. 5tus Afae.	3tius Baëfae.
3315	35	Sabb. 5. 12mus Afae.	10mus Baëfae.
3316	36	13tius Afae. 2 Par. XVI. 1. hoc anno epochae iubilaei 36to bellum Afae intulit Baëfae.	11mus Baëfae.
3322	42	Sabb. 6. 19nus Afae.	17mus Baëfae.
3329	49	Sabb. 7. 26tus Afae.	24tus et vltimus Baëfae. Primus Ellae. 1 Reg. XVI. 8.
3330	IVB. XI.	27mus Afae.	Secundus Ellae. Simri 7 dies. 1 Reg. XVI. 15. Primus Omri.
3331	1	28uus Afae.	2dus Omri.
3334	4	31mus Afae.	5tus Omri. Tibni moritur. 1 Reg. XVI. 22, 23.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3337	7	Sabb. 1. 34tus Afae.	8uus Omri.
3341	11	38uus Afae.	12mus et vltimus Omri. 1 Reg. XVI. 23. Primus Achabi. v. 29.
3344	14	Sabb. 2. 41mus et vltimus Afae. 1 Reg. XV. 10. Primus Iofaphati. 1 Reg. XXII. 41.	4tus Achabi.
3351	21	Sabb. 3. 8uus Iofaphati.	11mus Achabi.
3358	28	Sabb. 4. 15tus Iofaphati.	18uus Achabi.
3360	30	17mus Iofaphati. Primus Iehorami Pro- regis.	20mus Achabi. Primus Achaziae. 1 Reg. I. 1.
3361	31	18uus Iofaphati. 2dus Iehorami Pro- regis.	21mus Achabi. 2dus Achaziae et vlti- mus. 2 Reg. I. 1. Primus Iorami. 2 Reg. III. 1.

D 2

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3362	32	19nus Iofaphati. 3tius Iehorami Proregis.	22dus et vltimus Achabi. 1 Reg. XVI. 29. 2dus Iorami.
3365	35	Sabb. 5. 22dus Iofaphati. Primus Iehorami Regis. 2 Reg. VIII. 16.	5tus Iorami.
3368	38	25tus Iofaphati et vltimus. 1 Reg. XXII. 42. 2 Par. XX. 31. 4tus Iehorami.	8uus Iorami.
3371	41	7mus Iehorami quo Achazias Prorex constitutus est. 2 Reg. IX. 29.	11mus Iorami.
3372	42	Sabb. 6. 8uus et vltimus Iehorami. 2 Reg. VIII. 17. 2 Par. XXI. 5. 20. Achaziae vnicus. 2 Reg. VIII. 25, qui a. 42, quem Iubilaei epocha exhibet, regnum suscepisse dicitur. 2 Par. XXII. 2. Primus Athaliae.	12mus et vltimus Iorami. 2 Reg. III. 1.
3377	47	6tus Athaliae.	6tus Iehu.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3378	48	Primus Ioafi. 2 Reg. XI. 1. 21. XII. 1. 2 Par. XXII. 12. XXIII. 1. XXIV. 1.	7mus Iehu.
3379	48	Sabb. 7. 2dus Ioafi. - - -	8uus Iehu.
3380	IVB. XII.	3tius Ioafi. - - -	9nus Iehu.
3381	1	4tus Ioafi. - - -	10mus Iehu.
3387	7	Sabb. 1. 10mus Ioafi. - - -	16tus Iehu.
3394	14	Sabb. 2. 17mus Ioafi. - - -	23tius Iehu.
3399	19	22dus Ioafi. - - -	28uus Iehu et vltimus. 2 Reg. X. 36.
3400	20	23tius Ioafi. - - -	Primus Ioachafi. 1 Reg. XIII. 1.
3401	21	Sabb. 3. 24tus Ioafi. - - -	2dus Ioachafi.
3408	28	Sabb. 4. 31mus Ioafi. - - -	9nus Ioachafi.

D 3

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3414	34	37mus Ioafi.	15tus Ioachafi. Primus Ichoafi. 2 Reg. XIII. 10.
3415	35	Sabb. 5: 38uus Ioafi. - - Primus Amaziae. 2 Reg. XIV. 1.	16tus Ioachafi. 2dus Ichoafi.
3416	36	39nus Ioafi. - - 2dus Amaziae.	17mus et vlt. Ioachafi. 2 Reg. XIII. 1. 3tius Ichoafi.
3417	37	40mus et vltimus Ioafi. 2 Reg. XII. 1. 2 Par. XXIV. 1. 3tius Amaziae.	4tus Ichoafi.
3422	42	Sabb. 6. 8uus Amaziae. - -	9nus Ichoafi.
3429	49	Sabb. 7. 15tus Amaziae. - -	16tus et vltimus Ichoafi. 2 Reg. XIII. 10. Primus Ierobami II. 2 Reg. XIV. 23.
3430	IVB. XIII.	16tus Amaziae. - -	2dus Ieroboami II.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3431	1	17mus Amasiae. - -	3tius Ieroboami II.
3437	7	Sabb. 1. 23tius Amasiae.	9nus Ieroboami II.
3443	13	29nus et vlt. Amasiae. 2 Reg. XIV. 2. 2 Par. XXV. 1. 25. Primus Vfiac.	15tus Ieroboami II.
3444	14	Sabb. 2. 2dus Vfiac. - - -	16tus Ieroboami II.
3451	21	Sabb. 3. 9nus Vfiac. - - -	23tius Ieroboami II.
3455	25	13tius Vfiac, sed pri- mus maiorennis. 2 Reg. XV. 1.	27mus Ieroboami II.
3458	28	Sabb. 4. 16tus Vfiac. - - -	30mus Ieroboami II.
3465	35	Sabb. 5. 23tius Vfiac. - - -	37mus Ieroboami II.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3469	39	27mus Vfiac. -	41mus et vltimus Ieroboami II. 2 Reg. XIV. 23. Terrae motus Amos I. 1. Zach. XIV. 5.
3470	40	28uus Vfiac. - -	Primus interregni. Primus epochae a terrae motu. Esa. VII. 8.
3472	42	Sabb. 6. 30mus Vfiac. - -	3tius interregni. 3tius epochae a terrae motu.
3475	45	33mus Vfiac. - - <i>A solstitio aestivo incipit Olympias I.</i>	6tus interregni. 6tus epochae a terrae motu.
3479	49	Sabb. 7. 37mus Vfiac. - -	10mus interregni. 10m ⁹ epochae a terrae motu
3480	IVB. XIV.	38uus Vfiac. - -	Zachariae 6 menses, 2 Reg. XV. 9. 11mus epochae a terrae motu
3481	1	39nus Vfiac. - -	Schallumi 1 mensis. v. 13. Succedit Menachemus. v. 17. 12mus epochae a terrae motu.
3482	2	40mus Vfiac. - -	Primus Menachemi. v. 17. 22. 23.
3487	7	Sabb. 1. 45tus Vfiac. - -	13tius epochae a terrae motu 6tus Menachemi. 18uus epochae a terrae motu.

A.M.	Inb.	R. Iud.	R. Iff.
3491	11	49nus Vſiae. Achazus naſcitur.	10mus Menachemi et vltimus. 2Reg. XV. 17. 22dus epochae a terrae motu.
3492	12	50mus Vſiae.	Primus Pekahiae. 2Reg. XV. 23. 23tius epochae a t. m.
3493	13	51mus Vſiae.	2dus et vlt. Pekahiae. 24tus a terrae motu.
3494	14	Sabb. 2. 52dus et vltimus Vſiae. 2 Reg. XV. 2. 2 Paral. XXXVI. 3.	Primus Pekah. 2 Reg. XV. 27. 25tus a t. m.
3495	15	Primus Iothami. 2 Reg. XV. 32.	2dus Pekah. 26tus a t. m.
3500	20	6tus Iothami. <i>Olympiadis VII. vsque ad ſolſtitium aeſtium pri- mus, inde ſecundus. Primus epochae urbis Ro- mae conditae.</i>	7mus Pekah.
3501	21	Sabb. 3. 7mus Iothami.	8uus Pekah. 32dus a t. m.
3505	25	11mus Iothami. Hiſkias naſcitur.	12mus Pekah. 36tus a t. m.

E

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Iff.
3506	26	Primus aerae Nabonassarae.	
3508	28	Sabb. 4. 14tus Iothami.	15tus Pekah. 39nus a terrae motu.
3510	30	16tus et vlt. Iothami folius. 2 Reg. XV. 33. 2 Paral. XXVII. 1. Primus Achazi Proregis 20 annos nati. 2 Reg. XVI. 1.	17mus Pekah. 41mus a t. m.
3511	31	17mus Iothami. 2dus Achazi Proregis.	18tus Pekah. 42dus a t. m.
3513	33	19nus Iothami. 4tus Achazi Proregis.	20mus et vltimus Pekah. 2 Reg. XV. 27. 44tus a t. m.
3514	34	20mus Iothami. 2 Reg. XV. 30. 5tus Achazi Proregis.	Hoseas interfecto Pekah regnum inuadit. 2 Reg. XV. 30. 45tus a t. m.
3515	35	Sabb. 5. Primus Achazi Regis	Primus interregni. 46tus a. t. m.

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ist.
3522	42	Sabb. 6. 8uus Achazi.	8uus interregni. 53tius a terrae motu.
3525	45	11mus Achazi.	11mus interregni. 56tus a t. m.
3526	46	12mus Achazi.	Primus Hofeae. 2 Reg. XVII. 1. 57tus a t. m.
3528	48	14tus Achazi quo His- kiam in regni socie- tatem adsumit. 2 Reg. XVIII. 1.	3tius Hofeae. 59nus a t. m.
3529	49	Sabb. 7. 15tus Achazi. Primus Hiskiae, nati annos 25. 2 Reg. XVIII. 2. 9.	4tus Hofeae. 60mus a t. m.
3530	IVB. XV.	16tus Achazi et vltimus. 2 Reg. XVI. 2. 2dus Hiskiae.	5tus Hofeae. 61mus a t. m.

E 2

A.M.	Iub.	R. Iud.	R. Ifr.
3531	1	3 ^{tus} Hiskiae.	5 ^{tus} Hoseae. 6 ² dus a terrae motu.
3532	2	4 ^{tus} Hiskiae.	7 ^{mus} Hoseae Rex Assyriae Samariam obsidione cingit. 2 Reg. XVIII. 9. 6 ³ tus a t. m.
3533	3	5 ^{tus} Hiskiae.	8 ^{uus} Hoseae. 2 ^{dus} obsidionis. 6 ⁴ tus a t. m.
3534	4	6 ^{tus} Hiskiae. 2 Reg. XVIII. 10.	9 ^{nus} Hoseae et vltimus. 2 Reg. XVII. 1. 6. 3 ^{tus} obsidionis et vltimus. 2 Reg. XVIII. 10. 6 ⁵ tus epochae a terrae motu, quo regnum Israeliticum destructum iri Esaias vaticinatus est, cap. VII. 8.

A.M.	Iub.	
3535	5	7mus Hiskiae.
3537	7	Sabb. 1. 9nus Hiskiae.
3542	12	14tus Hiskiae. Adscendit Sennacheribus. 2 Reg. XVIII. 13. Esa. XXXVI. 1. Eodem anno mirabilis Hiskiae sanatio contigit. 2 Reg. XX. 6. Esa. XXXVIII. 5. <i>Vndecimo anno iubilaei adscendit Sennacherib, an- no quarto hebdomadae; Seder Olam Rabba, cap. 23. Scilicet annus hic mundi 3542 vsque ad Septembrem vndecimus est iubilaei, at- que adeo 4tus hebdomadae.</i>
3543	13	15tus Hiskiae. Sennacheribus reducitur. 2 Reg. XIX, 29. Esa. XXXVII. 30.
3544	14	Sabb. 2. 16tus Hiskiae.
3551	21	Sabb. 3. 23tius Hiskiae.
3557	27	29nus et vltimus Hiskiae. 2 Reg. XVIII. 2. 2 Par. XXIX. 1. Primus Manassis.

A.M.	Iub.		A.M.
3558	28	Sabb. 4. 2 dus Manaffis.	3558
3565	35	Sabb. 5. 9 nus Manaffis.	3565
3572	42	Sabb. 6. 1 6 tus Manaffis.	3572
3579	49	Sabb. 7. 2 3 tius Manaffis.	3579
3580	IVB, XVI.	2 4 tus Manaffis.	3580
3581	1	2 5 tus Manaffis.	3581
3587	7	Sabb. 1. 3 1 mus Manaffis.	3587
3594	14	Sabb. 2. 3 8 uus Manaffis.	3594
3601	21	Sabb. 3. 4 5 tus Manaffis.	3601

A.M.	Iub.	
3608	28	Sabb. 4. 52dus Manassis.
3611	31	55tus et vltimus Manassis. 2 Reg. XXI. 1. 2 Par. XXXIII. 1. Primus Amonis.
3612	32	Secundus Amonis et vltimus. 2 Reg. XXI. 19. 2 Par. XXXIII. 2 1.
3613	33	Primus Iosiae.
3615	35	Sabb. 5. 3tius Iosiae.
3620	40	8uus Iosiae. 2 Par. XXXIV. 3.
3622	42	Sabb. 6. 10mus Iosiae.
3624	44	12mus Iosiae. 2 Par. XXXIV. 3.
3625	45	13tius Iosiae. 23tius ante quartum Ioiakimi. Ier. I. 2, XXV. 1. 3.
3629	49	Sabb. 7. 17mus Iosiae.

A.M.	Iub.		Iub.	M.A.
3630	IVB. XVII.	18uus Iosiae. Eodem anno inuentus est liber legis in domo Domini, qui erat principium iubilaci; Seder Olam Rabba, cap. 24. 2 Reg. XXII. 3. 8. XXIII. 23. 2 Par. XXXIV. 8. 18. XXXV. 19.		
3631	I	19nus Iosiae.		
3637	7	Sabb. 1. 25tus Iosiae.		
3643	13	31mus Iosiae et vltimus. 2 Reg. XXII. 1. 2 Par. XXXIV. 1.		
3644	14	Sabb. 2. Ioachazi tres menses. 2 Reg. XXIII. 31. 2 Par. XXXVI. 2.		
3645	15	Primus Ioiakimi, ex parte.		
3647	17	Tertius Ioiakimi synecdochice numeratus.		

A.M.	Nebucadnezaris.	Anni 70 captiuitatis a Ieremia praedicti. Ier. XXV. 12. XXIX. 10. 2 Par. XXXVI. 2 1. Dan. IX. 2.	Iub.	
3648	1	1	18	4 ^{tu} s Ioiakimi synecdochice numeratus. Ier. XXV. 1. 2 ³ tius a 1 ³ tio Iosiac. v. 3. 3 ^{ti} us Ioiakimi completus, quo Nebucadnezar magnam populi partem in Babyloniam abduxit, Dan. I. 1. <i>Anno 4to Ioiakimi obsignata est sententia iudicii Israel, ut abducerentur in captiuitatem Babilonicam; Seder Olam Rabba c. 24.</i>
3649	2	2	19	5 ^{tu} s Ioiakimi. Daniel Nebucadn. somnium interpretatur. Dan. II. 1.
3651	4	4	21	Sabb. 3. 7 ^{mu} s Ioiakimi.
3654	7	7	24	Ier. LII. 28. 10 ^{mu} s Ioiakimi.

F

A.M. Nebu- Anni 70 captiuitatis a Ieremia praedicti.

cadn.		Epocha captiuitatis qua vsus est Ezechiel.		
			Iub.	
3655	8	8	25	Primus Ioiakimi et vlt. 2 Reg. XXIII. 36. Ioiachini 3 menses, 2 Reg. XXIV. 12. natus ille fuit 18 annos, ib. v. 8. et regnavit <i>anno octauo</i> (Nebucadnezaris) 2 Paral. XXXVI. 9. <i>In medio Iubilaci migravit Ioiachin, anno 410 hebdomadae, Seder Olam R. c. 25.</i>
3656	9	9	26	Primus Zedekiae.
3657	10	10	27	Secundus Zedekiae.
3658	11	11	28	Sabb. 4. 3tius Zedekiae.
			4	Ier. XXVIII. 3.
3659	12	12	29	4tus Zedekiae. Ezech. I. 2.
3660	13	13	30	Ezech. I. 1. 5tus Zedekiae. Ezech. VIII. 1.
3661	14	14	31	6tus Zedekiae.

A.M. Nebu-
cadn. Anni 70 captiuitatis a Ieremia praedicti.

		Epocha captiuitatis qua vñus est Ezechiel.		
				Iub.
3661	14	14	7	31 -- Ezech. XX. 1.
3662	15	15	8	32 7mus Zedekiae.
3663	16	16	9	33 8us Zedekiae.
			9	-- Ezech. XXIV. 1.
3664	17	17	10	34 9nus Zedekiae. 2 Reg. XXV. 1. Ier. LII. 4.
			10	-- Ezech. XXIX. 1.
3665	18	18	11	35 Sabb. 5. Ier. XXXIV. 1. 7. 8. 14. 10mus Zedekiae. Ier. XXXII. 1. LII. 29.
			11	-- Ezech. XXVI. 1. XXX. 20. XXXI. 1.
3666	19	19		36 11mus Zedekiae. A die 7. 10 mensis quinti tem- plum vastatur, 2 Reg. XXV. 8. Ier. LII. 12.

F 2

A.M.	Nebu-	Ann	70 captiuitatis a Ieremia praediſti.
cadn.	Epocha captiuitatis qua uſus eſt Ezechiel.		
3666	19	19	} ¹² Ezech. XXXII. 1. 17. XXXIII. 21.
3667	20	20	
3670	23	23	} ¹⁶ Nebuſaradan 745 Iudaeos in Babylo- niam abducit. Ier. LII. 30.
3671	24	24	
3679	32	32	} ²⁵ Ezech. XL. 1. 25to anno exilii noſtri, in exordio anni, decima menſis 14to anno poſtquam percuffa eſt ciuitas, facta eſt ſuper me manuſ Domini. <i>Id ipſi diſtum</i> <i>eſt initio Iubilaei; Seder Olam Rabba cap. 11.</i> ſcilicet annuſ mundi 3680. iubilaeuſ eſt XVIII.
3680	33	33	
3681	34	34	} ²⁶ Ezech. XXIX. 17.
3682	35	35	
3691	44	44	} ²⁷ Succedit Euilmerodachuſ. Menſe duodecimo Euilmerodachuſ Io- iachinum vinculis liberat.
3692	--	45	
			} ³⁷ 2 Reg. XXV. 27. Ier. LII. 31.

A.M. Anni 70 captiuitatis a Ieremia praedicti.

3693	46	Primus 4 annorum quibus Nerigliffor f. Niricaf- folassarus Laborosoarchodi f. Belfazaris no- mine regnum administruit; qui primus di- citur Belfazaris Dan. VII. 1.
3695	48	Tertius Belfazaris Dan. VIII. 1.
3697	50	Laborosoarchodus f. Belfazar nouem mensibus principatum h. a. tenuit. Dan. V. 30.
3698	51	Primus annorum 17 quos Nabonadio f. Dario Medo <i>Canon Ptolemaicus</i> tribuit. Dan. IX. 1. XI. 1.
(*) 3700	53	Esth. I. 3.
(*) 3704	57	Esth. II. 16.
(*) 3709	62	Esth. III. 7.
(*) 3710	63	Esth. III. 12.
3714	67	Vltimus annorum 17 Nabonadii f. Darii Medi.
3715	68	Cyrus Babylonem occupat.
3716	69	Secundus Cyri a capta Babylone.
3717	70	Tertius Cyri a capta Babylone; sed <i>Primus mo- narchiae</i> , Dan. X. 1. coll. c. I. 21. VI. 28. quo captiuitatem Babylonicam soluit. 2 Paral. XXXVI. 21. 22. Esdr. I. 1. V. 13. VI. 3.

A.M.	Anni	531	Ezechielis obsidione praediti. cap. IV. 4. seq.
3718	1		Quartus Cyri a capta Babylone, sed <i>secundus monarchiae.</i> Esdr. III. 8.
3723	6		5 ^{us} et vltimus Cyri, 7 ^{mus} <i>monarchiae.</i> <i>Olympiadis LXII. annus 4us; S. Theoph. ad Antol.</i> <i>L. III. §. 26.</i>
3724	7		Primus Cambyſis quem Scriptura Ahaſuerum vocat. Esdr. IV. 6.
3731	14		8 ^{us} et vlt. Cambyſis ſ. Ahaſueri. Succedit Artachſchachta ſ. Pſeudo-Smerdes. Esdr. IV. 7. qui ſeptem meſes imperat.
3732	15		Primus Darii I. qui Hyſtaſpis dicitur.
3733	16		Secundus Darii I. Zach. I. 1. Hagg. I. 1. II. 1. 1 f. Esdr. IV. 24.
3735	18		4 ^{us} Darii I. Zach. VII. 1. 5. 7 ^{omus} ab exciſione templi, ſiquidem primus et vltimus ſynecdochice numerantur.
3737	20		6 ^{us} Darii I. quo templum abſolutum. Esdr. VI. 15.
3738	21		Die 14 meſis primi paſchale feſtum celebrant. Esdr. VI. 19.
3767	50		36 ^{us} et vlt. Darii I.

A.M.	Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.		
			70 Septimanae s. anni 490 Danielis. c. IX. 24 seq.
3768	51	--	Primus annorum 21 Xerxis.
3788	71	--	Vltimus Xerxis.
3789	72	--	Primus annorum 41 Artaxerxis I. qui Longimanus dicitur.
3795	78	--	Septimus Artaxerxis I. quo Esdras am- plissima genti suae priuilegia impe- trat. Esdr. VII. 1. 8. 11. 12. seq.
3796	79	1	8uus Artaxerxis I.
3808	91	13	20mus Artaxerxis I. quo muri Hierof. Nehemia auctore restaurantur. Ne- hem. I. 1. II. 1.
3820	103	25	32dus Artaxerxis I. Nehem. V. 14. XIII. 6.
3829	112	34	Vltimus Artaxerxis I. Succedit Xerxes II.
3830	113	35	Reliqui Xerxis II. mensēs, siquidem vno tantum anno imperauit. Sogdiani 6 menses. Primus 19 annorum Ochi, Darii II. s. Nothi.
3848	132	53	Vltimus Darii II.
3849	132	54	Primus Artaxerxis II. qui Mnemon dicitur.

A. M.		Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.	
		70 septimanae f. anni 490 Danielis.	
3894	177	99	46tus et vlt. Artaxerxis II.
3895	178	100	Primus annorum 21 Ochi.
3915	198	120	Vltimus Ochi.
3916	199	121	Primus Arofti f. Arfis.
3917	200	122	Vltimus Arofti.
3918	201	123	Primus Darii III, f. Codomanni.
3921	204	126	4tus et vlt. Darii III.
3922	205	127	Primus 8 annorum Alexandri M.
3929	212	134	Vltimus Alexandri M.
3930	213	135	Primus 7 annorum Philippi Aridaei.
3931	214	136	Onias pontificatum suscipit.
3936	219	141	Vltimus Philippi Aridaei.
3937	220	142	Primus 12 annorum Alexandri Aegi.

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.

70 septimanae s. anni 490 Danielis.

Æra Seleucidarum s. שטרות מנין contractuum.

3941	224	146	1	5tus Alexandri Ægi. annus V. C. 442. <i>conf. Henrici Norisii de anno et epochis Syromaced. Diff. II. p. 71.</i>
3948	231	153	8	12mus et vlt. Alexandri Ægi.
3949	232	154	9	Primus Ptolemaei Lagi.
3953	236	158	13	Oniae in pontificatu succedit filius Simon Iustus.
3961	244	166	21	Simoni in pontificatu succedit frater Elea- zarus.
3968	251	173	28	20mus et vlt. Ptolemaei Lagi.
3969	252	174	29	Primus 38 annorum Ptol. Philadelphi.
3994	277	199	54	Eleazaro in pontificatu succedit patruus Manassès.
4006	289	211	66	Vltimus Ptol. Philadelphi.
4007	290	212	67	Primus Ptolemaei Euergetis I. qui Syria oc- cupata Hierosolymis eucharistica obtulit.
4020	303	225	80	Onias II. Simonis Iusti filius fit Pontifex maximus.
4031	314	236	91	25tus et vlt. Ptolemaei Euergetis I.

G

A.M.	Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.			
			70 septimanae s. anni 490 Danielis.	
			Æra Seleucidarum s. contractuum.	
4032	315	237	92	Primus 17 annorum Ptolemaei Philopatris.
4034	317	239	94	Simon II. Oniae II. filius pontificatum suscipit.
4036	319	241	96	Simon Pontifex M. Ptolemaeum Philop. ab adytis templi prohibet.
4048	331	253	108	Vltimus Ptol. Philopatris.
4049	332	254	109	Primus 24 annorum Ptolemaei Epiphanis.
4054	337	259	114	Onias III. Simonis II. filius pontificatum adit.
4072	355	277	132	Vltimus Ptolemaei Epiphanis.
4073	356	278	133	Primus 35 annorum Ptol. Philomatris.
4077	360	282	137	Antiochus Epiphanes Syriae regnum sibi vindicat. 1 Maccab. I. 11.
4083	366	288	143	Onias III. perfide interimitur. Antiochus Epiphanes templum Hieros. aureis vasis spoliat. 1 Macc. I. 21. <i>Ios. Ant. XII. 5. §. 3.</i>

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.

70 septimanae s. 490 anni Danielis.

Æra Seleucidarum s. contractuum.

4085	368	290	145	Apollonius urbem Hieros. subdole ingreditur. 1 Maccab. I. 30. Eod. a. templum iussu Antiochi Epiph. profanatum, ibid. v. 57.
4086	369	291	146	Matthathias moritur, gentis Asmonaeae s. Maccabaeae conditor. 1 Maccab. II. 70.
4087	370	292	147	Antiochus Epiphanes Persiam inuadit. 1 Macc. III, 31. 37.
4088	371	293	148	Iudas templum repurgat. 1 Macc. IV. 52.
4089	372	294	149	Antiochus Epiphanes misere moritur. 1 Macc. VI. 16. Eod. a. Lysiae et Antiochi Eupat. epistolae datae sunt, quae annum exhibent 148, 2 Macc. XI. 21. 33. siquidem in secundo Maccab. libro anni epochae Seleucidarum ab autumno sequenti progrediuntur. <i>Ant. Pagi Diff. de Periodo Graeco-Romana</i> §. 84. add. 2 Macc. XII. 1.

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.

70 Septimanae s. anni 490 Danielis.

Æra Seleucidarum s. contractuum.

4090	373	295	150	Iudas Maccabaeus arcem Sionis oppugnat. 1 Macc. VI. 20. Eod. a. qui 2 Macc. XIII. 1. 149 dicitur, Antiochus Eupator exercitum in Iudaeam ducit. <i>vid. Henrici Norisii Annam et Epochas Syromacedonum p. 76.</i>
4091	374	296	151	Demetrius Seleuci Philopatris filius Roma aufugit, Antiochum Eupat. et Lysiam necari iubet, regnumque paternum recuperat. 1 Maccab. VII. 1. Die 13 mensis Adar Iudas Maccabaeus Nicanorem vincit. v. 49.
4092	375	297	152	Alcimus Iudam Maccab. rebellionis accusat a. 151. 2 Maccab. XIV. 4. Bacchides et Alcimus cum validissimis copiis a Demetrio in Iudaeam mittuntur. 1 Macc. IX. 13. Eod. a. Iudas Maccab. in proelio mortem occumbit. v. 18.
4093	376	298	153	Alcimus apoplexia moritur. 1 Maccab. IX. 54. inde per biennium tranquillitate fruuntur Iudaei. v. 57.

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praediſti.

70 ſeptimanae ſ. anni 490 Danielis.

Era Seleucidarum ſ. contractuum.

4100	383	305	160	Alexander Bala Ptolemaidem occupat. Demetrius Ionathani Maccabaeo potestatem concedit exercitum conscribendi. 1 Maccab. X. 1. Alexander Ionathani purpuram et coronam mittit, summique Sacerdotis dignitatem confert. v. 21.
4101	384	306	161	Jonathan Maccab. pontificatum suscipit, qui 7 annis ab Alcimi morte vacauerat.
4102	385	307	162	Hoc a. Jonathan nuptiis Alexandri cum Cleopatra Ptol. Philomatris filia interfuit. 1 Macc. X. 57.
4105	388	310	165	Demetrius Nicanor regnum paternum sibi vindicare nititur. 1 Maccab. X. 67.
4107	390	312	167	Zabdiel Arabs caput Alexandri Ptolemaeo mittit, sed Ptolemaeus triduo post moritur. 1 Maccab. XI. 17. 18. hinc Demetrius Nicanor Syriae regnum obtinet. v. 19.

A.M. | Anni 531 Ezechielis obsidione praediſti.

70 ſeptimanae ſ. anni 490 Danielis.

Æra Seleucidarum ſ. contractuum.

4108	391	313	168	Primus 29 annorum Ptolemaci Euergetiſ II.
4110	393	315	170	Hoc anno epiſtola data quæ libro ſecundo Maccabæorum præmiſſa eſt; ſiquidem auctor initium anni epochæ Seleucidarum ab autumno ſequit. Ionathan Tryphonis fraude perit; ſuccedit Simon in pontificatu et principatu. Iudæi in memoriam redditæ libertatis nouam h. a. epocham inchoarunt, ab anno primo ſacerdotii et principatus Simonis Maccabæi. 1 Maccab. XIII. 41. 42.
4111	394	316	171	Simon Maccab. arcem Hieroſ. occupat. 1 Macc. XIII. 51.
4112	395	317	172	Demetrius Nicanor ab Arſace capitur. c. XIV. 1. Simoni Maccabæo principatus hereditariuſ confirmatur. v. 27.

A.M. Anni 531 Ezechielis obfisione praediſti.

70 ſeptimanae f. anni 490 Danielis.

Æra Seleucidarum ſ. contractuum.

4114	397	319	174	Antiochus Sidetes, frater Demetrii Nicanoris, contra Tryphonem arma capit, et Iudaeorum priuilegia confirmat, c. XV. 10.
4117	400	322	177	Simon Maccabaëus a Ptolemaeo, genero ſuo, interficitur c. XVI. 14. Primus 31 annorum quos Ioanni Hyrcano tribuit <i>Flavius Iofephus</i> , <i>Ant. XIII. 10. §. 7.</i>
4136	419	341	196	Vltimus Ptolemaei Euergetis II.
4137	420	342	197	Primus 36 annorum Ptolemaei Soteris f. Lathuri.
4147	430	352	207	Obit Ioannes Hyrcanus.
4148	431	353	208	Ariſtobuli annus vnicus, qui primus nomen regium reduxit. <i>Iof. Ant. XIII. 1.</i>
4149	432	354	209	Primus annorum 27 Alexandri Iannaëi, fratris Ariſtobuli. <i>Iof. Ant. XIII. 15. §. 5.</i>
4172	455	377	232	Vltimus Ptolemaei Soteris f. Lathuri.

A.M. Anni 531 Ezechielis obfidione praediſti.		
70 ſeptimanae f. anni 490 Danielis.		
4173	456	378 Primus 29 annorum Ptol. Dionyſii.
4175	458	Vltimus Alexandri Iannaeci. Primus 9 annorum Alexandriae Regi- nae. <i>Iof. Ant. XIII. 16. §. 6.</i>
4183	466	Vltimus Alexandriae Reginae. Hyrcano Pontifici bellum infert frater Ariſtobulus, Q. Metello et Q. Hor- tenſio Coſſ. teſte <i>Ioſepho Ant. XIV. 1.</i> <i>§. 2. i. e. a. V. C. 684.</i>
4189	472	394 Pompeius M. capta vrbe Hieroſ. Iudae- os tributarios facit; M. T. Cicerone et C. Antonio Coſſ. f. a. V. C. 690, quo natus eſt Auguſtus teſte <i>Suetonio.</i>
4198	481	403 Crallus templum Hieroſ. ſpoliat.
4201	484	406 Vltimus Ptolemaei Dionyſii.
4202	485	407 Primus annorum 22 Cleopatrae.
4204	487	409 Iulius Caefar, Dictator II. Hyrcano pon- tificatum confirmat. Antipater procurationem Iudaeae inter filios Phafaelum et Herodem diuidit. Annus hic eſt V. C. 705, a cuius autu- mno incipit aera Antiochena.

A. M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.

70 septimanae s. anni 490 Danielis.

4205	488	410	Pompeius labente aestate vincitur in Pharfalia, et in Ægyptum fugiens a spadonibus Alexandrini Regis occiditur, a. V. C. 706.
4208	491	413	Iulio Caesare h. a. V. C. 709 interfecto, M. Antonius et P. Dolabella Consules legatis Hyrcani decreta Caesaris confirmant. Antipater h. a. veneno extinctus est.
4212	495	417	Cn. Domitio et C. Asinio Pollione Coss. i. e. a. V. C. 713 Herodes a Romanis regium diadema consequitur.
4215	498	420	M. Agrippa et L. Caninio Gallo Coss. s. a. V. C. 716 Herodes Hieros. occupat et Antigonum securi percutit; atque ita desit domus Asmonaei principatus, postquam 126 annos duravit. Iosephus Ant. XIV. 16. §. 4. occisus est Antigo-

H

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.

70 septimanae s. anni 490 Danielis.

			gonus anno <i>centesimo et tertio regni Maccabaeorum</i> (nempe a confirmatione, facta a. m. 4112.) <i>Seder Olam Zuta.</i>
4216	499	421	Herodes pontificatum Ananeni, obscuro homini, tribuit.
4217	500	422	Huic ablatum dat Aristobulo, Mariannes vxoris fratri.
4218	501	423	Aristobulum in aquis, quasi per ludum, suffocari iubet, et pontificatum reddit Ananeni.
4221	504	426	Hunc annum V. C. 722, quo Consules fuerunt Caesar s. Augustus, et M. Valerius Messala, nobilitauit pugna Aetiaca.
4222	505	427	Herodes Hyrcanum iubet interfici. Hillel docet Hierosolymis sectamque instituit.

A.M. Anni 531 Ezechielis obsidione praedicti.			
70 septimanae s. anni 490 Danielis.			
4223	506	428	Caesar Augustus triumphum agit Actiacum, ipso et Sex. Appuleio Coss. i. e. anno V. C. 724. Ultimus 22 annorum quos Cleopatrae tribuit <i>Canon Ptol.</i> pari ratione <i>Censorinus de Die Natali cap. XXI.</i> annum V. C. 991 connectit cum anno 267 a deuictis ab Augusto Aegyptiis.
4224	507	429	Primus annorum 43 quos Augusto post Cleopatram tribuit <i>Canon Ptolemaei.</i>
4230	513	435	Herodes aedificationem templi Hierosolymitani incipit anno regiminis 1800.
4248	531	453	Filios Alexandrum et Aristobulum strangulari iubet.

H 2.

4249	454	<p>NASCITVR IESVS CHRISTVS. V. C. 750 Sabino et Rufo Coss. vt auctor est <i>Sulpitius Seuerus L. II. conf. Fastos Consulares apud Henr. Norisum p. 17.</i> Neque aduersantur nobis qui Lentulo et Messala Coss. natum perhibent Seruatorem; nos enim annorum mundi initium a Martio mense hic ducimus, Urbis autem annus pertingit ad Aprilem sequentis anni mundi 4250; sed Consules anni Urbis 751 Lentulus et Messala creati sunt Kal. Ianuarii anni mundi 4249 et Urbis 750: proinde si Christus natus est Kal. Ianuarii vt quidam autumant, vel saltem mense Ianuario, vtraque Consulium notatio locum tueri potest.</p> <p>Herodes moritur quinto die post occisum Antipatrum, cum regnasset post interfectum Antigonum annos 34, postquam autem a Romanis Rex creatus fuerat 37, teste <i>Iosepho Ant. XVII. 8. §. 1.</i> mense, puto, duodecimo seu Februario; siquidem seditio, quae mortem Regis subsecuta est, mota dicitur in festo paschatis, <i>ibid. c. 9. §. 3.</i></p>
4250	455	Archelaus accipit a Caesare Iudaeam Idumaeam et Samariam, sed Tetrarcha dicitur est <i>Ios. L. XVII. 13.</i>
4251	456	Herodes Antipas Galilaeam et Peraeam, Philippus Batanaeam, Trachon. Ituraeam et partem domus Zenodori.
4252	457	

A. M.		70 septimanae s. anni 490 Danielis.	
		Epocha vulgaris post natum Seruatorem.	
4253	458	1	V. C. 754. Epocha vulgaris post natum Seruatorem incipit die primo mensis vndecimi siue Ianuarii a. m. 4252.
4254	459	2	V. C. 755.
4258	463	6	V. C. 759. Lepido et Aruntio Coss Archelaus tyrannidis accusatus Vienne Galliae ab Augusto relegatus est. <i>Dio L. 56.</i>
4262	467	10	Iesus duodecennis ad festum paschatis ductus remansit insciis parentibus, et triduo quaesitus in templo inuenitur Luc. II. 42 f.
4265	470	13	V. C. 766. Sex. Pompeio et Sex. Appuleio Coss. moritur Augustus die XIV Kal. Septembris. Primus Tiberii a die XIV Kal. Septembris.
4266	471	14	Vltimus 43 annorum quos Augusto tribuit <i>Canon Ptolemaicus.</i>

A. M. 70 septimanae s. 490 anni Danielis.

Epocha vulgaris post natum Seruatorem.

4267	472	15	Primus 22 annorum Tiberii sec, <i>Canonem Ptolemaei.</i>
4279	484	27	15tus Tiberii inde a XIV Kal. Septembris. 30mus Christi vsque ad eum quo natus est diem. Christus baptizatur a Ioanne Luc. III. I. 23
4283	488	31	V. C. 784. 18uus Tiberii vsque ad diem XIV Kal. Septembris, indeque 19nus. Olympiadis 202 annus 4tus (vsque ad solstitium aestiuum) quo mirabilis contigit ecclipsis, vt auctor est <i>Phlegon apud Eusebium: τῷ δ' ἔτει τῆς σβ' ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἐκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωσμένων πρότερον, καὶ νύξ ὥρα ἕκτη τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν ἕρανῶ φανῆναι. Σεισμός τε μέγας κατὰ Βιθυνίαν τὰ πολλὰ Νικαίας κατεσφράτο.</i> CHRISTVS CRVCIFIGITVR.
4284	489	32	V. C. 785.
4285	490	33	V. C. 786. Tiberii 20mus, quo, teste <i>Josepho</i> , obiit Philippus Ituraeae et Trachonitidis Tetrarcha.

A.M.	Epocha vulgaris post natum Seruatorem.
4286	34 V. C. 787. Vitellius Syriae Proconsul stolam Pontificis in templo seruari permittit, Caiapham autem pontificatu exiit.
4287	35 Pilato Romam misso substituitur Marcellus.
4288	36 22dus et vltimus Tiberii secundum <i>Canonem Ptolemaicum</i> ; obiit autem die XVI Martii. Succedit Caius. Caius Agrippam e vinculis soluit Regemque constituit.
4289	37 Primus 4 annorum quos Caio tribuit <i>Canon Ptolemaicus</i> . Petronius succedit Marcello. Herodes Antipas et Herodias relegantur Lugdunum Galliae.
4291	39 Vltimus 4 annorum Caii, Kal. namque Februarii anni 40mi epochae post Christum natum vulgaris, proindeque die primo mensis duodecimi anni mundi 4291 occiditur.
4293	41 Primus 14 annorum Claudii sec. <i>Canonem Ptolemaei</i> .
4296	44 Agrippa Rex misere perit Act. XII. 21. <i>Jos. Ant. XIX. 7.</i> Mortuo Agrippa mittitur Cuspius Fadus Praefes Iudaeae.

A.M.	Epocha vulgaris post natum Seruatorem.
4305	53 Claudius moritur die XIII Octobris. Succedit Domitius Nero.
4306	54 Vltimus Claudii sec. <i>Canonem Ptolemaei</i> .
4307	55 Primus 14 annorum Neronis sec. <i>Canonem Ptolem.</i>
4315	63 Gessius Florus mittitur in Iudaeam, qui duro imperio rebellionem prouocat. H. a. prima Christianorum persecutio a Nerone excitatur.
4318	66 Vespasianus Galilaeam occupat. <i>Anno 103 regni Hagarenorum venit Vespasianus; Seder Olam Zuta.</i>
4319	67 Vespasianus parat obsidionem vrbis Hierof. IV Idus Iunii Nero se interimit. Galba imperat 7 menses. Succedit Otho.
4320	68 Otho postquam imperium tenuit menses 3, dies 5, mortem sibi infert. Vitellii menses 8. Vltimus Neronis secundum <i>Canonem Ptolemaicum</i>
4321	69 Primus 10 annorum Vespasiani.
4322	70 Secundus Vespasiani. Hoc anno templum Hierosolymitanum incensum est. v. <i>Iosephus de B. I. Lib. VI. c. 4. §. 5. 8.</i>

OBSERVATIONES EXEGETICÆ

I.
Patriarcharum antediluvianorum annos ita supputamus, ut eorum quos vixisse quisque dicitur ultimum ingressum quemque censeamus, primi vero initium idem cum anni mundi statuamus initio (quod quidem cum populi Israëlitiçi historia id exigat, a Martio mense ducimus) illius anni quo natus est quisque mensibus in complementum ultimi illorum qui patri tribuuntur adsumtis. Enimvero, qui pro ea numerandi ratione quae inter Iudaeos caeteroquin obtinuit, centesimum et tricesimum Adami, primum simul diceret Sethi, huiusque porro centesimum et quintum, primum fuisse Enosi, eademque ad Noachum progrediretur methodo, illi sexcentessimus tandem Noachi, quo arcam ingressus est, mundi foret 1647, Methusalae autem ultimus mundi annus 1649. Sed illis rursus qui patriarchas, completis demum quos vixisse dicuntur annis diem suum obiisse autumant, luculenta Mosis verba refragantur, quibus *anno Noachi sexcentesimo primo* defuisse docet diluuium, Gen. VIII. 13. inde namque adparet, non exacto demum sexcentesimo, sed ipso Noachi sexcentesimo diluuium contigisse: Noachi sexcentessimus ultimus est Methusalae; proinde Methusalah, qui 969 annos dicitur vixisse, defunctus est mense primo, vel certe ante diem 17 mensis secundi eius anni, quo no-
 I num

num post nongentesimum et sexagesimum aetatis *ingressus* est. Eandem vero annorum qui reliquis tribuuntur rationem esse, nemo puto negauerit.

II.

Semus primum inter fratres locum honoris tantum causa obtinet, siquidem biennio post diluuium, proindeque Noachi sexcentesimo secundo, cum Arphaxadam susceperet, centum fuit annorum Gen. XI. 10. Iaphetus autem, Gen. X. 21. *maior natus*, et Chamus Gen. IX. 24. *paruus dicitur Noachi filius*.

III.

Inter Arphaxadam et Salah interpretes Alexandrini Cainanum collocant; eique ante natum Salah 130 annos tribuunt; atque eiusdem Cainani, cuius in textu quidem authentico nullum deprehendimus vestigium, apud Lucam cap. III. v. 36, iniicitur mentio. Difficultatem quae inde enascitur, quam plerique omnes cum chronologi tum interpretes vel maximi ducunt momenti, qui soluere hactenus annisi sunt, quorum cogitata legas in ven. Wolfii *Curis philol. et crit.* ad Lucae h. l. nihil quicquam protulerunt quod veri censendum sit simile; ideo praestantissimi Theologi in eam tandem iuere sententiam, Cainanum apud Lucam ab aliena manu illatum esse, vnius codicis nixi auctoritate quem Cantabrigiensis academiae dono misit Beza, quod desperatae, ut arbitror, causae luculentum praebet indicium. At mea opinione ex Cainani huiusce apud Lucam mentione nihil exsurgit dubii, quod vel chronologiae Hebraei codicis, vel textus euangelici iure opponi possit puritati. Etenim ipsemet certiores nos reddit Lucas, genealogicam Seruatoris quam exhibet tabulam ex communi tantummodo Iudaeorum opinio-

ne

ne contextam esse v. 23, ὁ Ἰησοῦς -- ὡν (ὡς ἐνομίζετο) υἱὸς Ἰωσήφ, τῆ Ἡλὶ -- τῆ Σαλὰ, τῆ Καϊνάν, τῆ Ἀρφαξάδ. *Iesus, filius (VI EXISTIMABATUR) Iosephi, Heli -- Salah, Cainani, Arphaxadi &c.* Certe nihil video causæ, cur verbis ὡς ἐνομίζετο, quæ reliquis etiam dubiis, quibus obnoxia hæc est genealogia, satis omnino faciunt, arctiores constituendi sint limites; receptam vero hanc fuisse opinionem nulla indiget demonstratione, cum Graecam, quæ Cainanum hic nobis obtrudit, interpretationem eo quidem tempore vel maxime in vsu fuisse aliunde notum sit. Flauium quidem Iosephum et antiquissimos Doctores Christianos Cainanum inter Noachi ex Semo posteros haud agnoscere viri quidam docti pronuntiant, indeque probare nituntur versione etiam τῶν ὁ illatum hunc esse Cainanum; verum haud contemnendæ sunt rationes quas huic sententiæ opposuit Isaacus Vossius in *Diss. de LXX Interpretibus a p. 317 -- 324*. Sed si vel maxime Iosephus Patresque antiquissimi prætermittendum duxissent Cainanum, neutiquam tamen indicio id foret, in antiquissimis interpretum exemplis nondum extitisse illum: Patres namque Iosephi vel maxime nituntur fide, Iosephus autem, qui eruditus utique accensendus est, ubi interpretum perspecta habuit peccata, veriora proferre, receptamque adeo *sententiam* deserere, suarum haud dubie duxit partium; sed Lucas pro instituti ratione, quam verbis ὡς ἐνομίζετο indicauit, communem Iudæorum exponere debuit opinionem, cuius quidem instituti varias adsignari posse causas, nemo non perspicit.

IV.

Abramum non fuisse primogenitum, sed natum anno Tharæ 130, ex Stephani verbis colligitur, quibus Abrami
I 2 trans-

translocationem in terram Canaan mortuo demum patre factam adfirmat, Aet. VII. 4. Thara vixit 205 annos, Gen. XI. 32, ab his si demas 75 aetatis Abrami, quo terram Canaan ingressus est, Gen. XII. 4. remanent aetatis Tharae ante natum Abramum 130. Qui septuagesimo Tharae natum contendunt Abramum, Stephani hanc narrationem cum relatione Mosaica ita nituntur conciliare, vt pro fundamento ponant, verbo μετακίσειν, quo vsus est Stephanus, non qualemcunque translationem, sed *transportationem ad securum et perpetuum domicilium* denotari, *profectumque* dicant Abramum in terram Canaan anno Tharae 145, aetatis 75, sed exactis demum 60 annis peregrinationis, mortuoque proinde Thara, securum in hac terra inuenisse habitaculum; Mosen Gen. XII. 4. de loci tantummodo *mutatione* loqui, sed Stephano sermonem esse de *translocatione ad securum et perpetuum domicilium*. Verum huic explicationi vel maxime refragatur (I) translocationis huiusce *terminus* quem nominamus a quo: κακείθεν, inquit, Charris, postquam mortuus est pater eius μετακίσειν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην. (II) series narrationis; siquidem inde adparet translocationem hic neutiquam inferre actum Dei per sexaginta annos continuum, sed ante natum Ismaëlem omnino finitum: καὶ ἔκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ -- καὶ ἐπηγγέειλετο αὐτῷ -- καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην -- καὶ ἔτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ -- καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ etc. add. v. 13. 16. 22. 24. 30. Etenim, vt nihil nunc dicam de coniunctione καὶ, quae identidem recurrit, ordinisque ac temporis aperte hic denotat successionem, qui verbo μετακίσειν emphaticam eiusmodi significationem subiiciunt, eo ipso finitam hanc perhibent translocationem anno Abrahami 135, biennio ante mortem Sarae, atque adeo Ismaëlis 49 et Isaaci 35; proinde vel commata 5. 6. 7. et 8; vsque ad verba

ba

ba τῆ ὁδοῦ, ab orationis serie per parenthesin diuellunt, quod fieri prorsus non potest, siquidem verba καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, quae sequuntur, verba ἐγέννησε καὶ περιέτεμεν postulant, narrationi hoc pacto erepta; vel verbis perfecti temporis, vsque ad verba καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, plusquamperfecti tribuunt potestatem, atque adeo verba ἐγέννησε καὶ περιέτεμεν perfecti simul et plusquamperfecti significationem hic obtinere contendunt, quo nihil dici potest durius. Lique inde Abramo eadem de causa primum inter fratres locum tribui qua Semo; neque tamen Abrami incertus ita est natalis, siquidem narrationis Mosaicae series cum ducentesimo quinto Tharae, septuagesimum quintum coniungere nos iubet Abrami. Caeterum ad fidem Abrami quod attinet, quae circa promissionem Isaaci sese exseruit, Gen. XVII. 17. Rom. IV. 19. quam heroicam dici posse negant, si ipsemet natus fuisset anno patris 130, respondemus, omnem evanescere difficultatem si statuamus, quod verisimillimum, a centenariobolem procreari, *per centum annos* fuisse rarissimum.

V.

Quo anno Iacobus iter suscepit in Mesopotamiam non liquet. Qui annum mundi 2245 primum fuisse viginti quos Labano seruiti annorum autumant, ita subducunt rationes: Iosephus 30 annos habuit cum Pharaoni septem copiae totidemque sterilitatis praediceret, Iacobus exactis 7 annis copiae et duobus sterilitatis, proindeque Iosephi 39, annum egit 130, natus itaque est Iosephus anno Iacobi 91; sed annus quo Iosephus natus est fuit 14tus seruitutis, Gen. XXX. 25. Ergo Iacobus primo seruitutis 77 fuit annorum. Verum haec ratiocinatio, praeterquam quod infirmo subsistat talo, difficultates etiam progignit insuperabiles. Etenim, qui Iosephum

phum secundo sterilitatis anno, tricesimum nonum egisse perhibent, eo ipso Iudae tribuunt 49, et Iacobum anno Iudae 16 reliquisse censent Labanum; quodsi iam porro concedamus Iudam anno 17 vxorem duxisse, eodemque anno Gereum suscepisse, anno 18 Onanum, a. 19 Schelam; Onanum obiisse a. 16, qui Iudae foret 34; vxorem Iudae defunctam anno 35, et a. 36 Perezum ex incestu natum esse; conficitur tandem Perezum tredecim annorum fuisse cum filios, Chezronem et Chamulum, secum duceret in Ægyptum, Gen. XLVI. 12. Sed his etiam rationibus Mosis aduersatur narratio, quippe qui tam aperte docet Iacobum exactis demum septem annis seruitutis Leam pro Rachele accepisse, vt Iudam quinto seruitutis natum dicere idem sit ac res hypothese adcommodare: *Seruiuit pro Rachele septem annos, qui fuerunt in oculis ipsius quasi singuli dies, ex amore ipsius erga illam. Tum vero dixit Iacobus ad Labanum: Da mihi vxorem meam, quia impleti sunt dies mei, intraboque ad illam; - - quare hoc fecisti mihi? annon pro Rachele seruiui? quare ergo decepisti me?* Gen. XXIX. 20. 21. 25. Neque minoris momenti existimamus, quod Iudas eo demum tempore vxorem duxisse legitur, quo Iosephus in Ægyptum abductus est, Gen. XXXVIII. 1. *Et fuit in tempore isto (בעת ההיא) et descendit Iuda etc.* Inuito certe robore hoc pollet argumentum, nisi eiusmodi amplectamur explicationem, quae temporum quibusuis notationibus opponi possit. Recte omnino Riuetus, *si septennio, inquit, ante id (coniugium Iudae) accidit, quomodo in tempore ipso quo Iosephus venditus est? Deinde constat, vsque ad venditionem Iosephi Iudam una cum fratribus habitasse, et communes familiae paternae greges cum fratribus suis vsque ad illud tempus curasse: occasionem vero hic narrari, qua factum fuit vt a fratribus discederet, T. I. Opp. p. 580.* Denique, si cun-

cuncta quidem quae huic sententiae repugnant edisserere vellem, praetermittendum haud foret quod Benjamin, post caedem Sichemensium natus, ante Iacobi in Ægyptum aduentum decem suscepit filios, Gen. XLVI. 21. Sed ad caput potius causae progrediar. Pro fundamento ponunt viri docti, anno Iacobi 130, quo in Ægyptum cum familia descendit, Iosephum 39 fuisse annorum; id vero vt concedamus nulla nos cogit necessitas. Constat quidem ex Gen. XLI. 46, Iosephum tricesimo aetatis anno Pharaoni septem annos copiae totidemque steriles praedixisse; porro agnoscendum fratribus se praebuisse patremque inuitasse secundo sterilitatis anno ex Gen. XLV. 6. 11. condiscimus: at nihil tamen causae est, cur centesimum et tricesimum Iacobi tricesimum nonum censeamus Iosephi; nisi planum fiat, inde a praedictione Iosephi vsque ad primum sterilitatis annum septem tantummodo vbertatis annos effluxisse, eodemque anno, quo Iosephus notum se fecit fratribus, Jacobum etiam ad Pharaonem introductum esse, quod probari nullo modo potest. (*) Plures huic interuallo tribuendos esse annos, primo quidem ex iis quae haecenus disserui iudicatu cuiuslibet est proclive; porro inde liquet, quod Iacobus iter in Mesopotamiam suscepit ante mortem Ismaelis, Gen. XXVIII. 6. *cum videret Esauus quod benedixisset Isaacus Iacobo - - et obediisset Iacobus patri*

(*) Il n'est pas démontré que les années d'abondance aient commencé immédiatement après que Ioseph fut délivré de sa Prison. Il peut s'être passé quelques années entre ces deux intervalles, et tout le temps que l'on pourra supposer, diminué de la difficulté: car si Ioseph avoit trois ans de plus qu'on ne le suppose ordinairement, Juda en aura aussi trois de plus: si Ioseph en a eu quatre, Juda en aura quatre, et ainsi du reste. *Iac. Saurinus Dissert. XXIX. T. I. p. 194.*

patri suo et abiisset - - abiit Esauus AD ISMAELEM et accepit Machalath filiam Ismaëlis; sed Ismaël diem obiit supremum anno mundi 2231, ætatis 137, Gen. XXV. 17. quod si proinde Iacobi hocce iter ad Ismaëlis saltē penultimum remittimus, Iosephum anno mundi 2274 sistimus tricenarium, ab hoc autem anno vsque ad Iacobi 130, qui mundi est 2298 non septem tantum copiae cum biennio famis, sed 24 omnino resulant anni. Denique haud contemnendum inde etiam emergit indicium, quod filii Iosephi, non quidem annis copiae, sed *antequam famis veniret*, nati dicuntur Gen. XLI. 50. Ex euidentissimis hisce rationibus manifestum est primum viginti annorum, quos Labano Iacobus seruiit, illud ingredi quinquennium, quod effluxit ab a. m. 2225 vsque ad 2230; ipsum vero 2225 primum fuisse inde quodammodo intelligitur, quod hoc demum pacto omnibus nos expediamus difficultatibus. Neque obstat quod Isaacus *caligantibus oculis* Iacobo benedixit; deficiens enim ætas in patriarchis diuturnior fuit crescente, conf. Guil. Estii *Comment. in Epistolas pag. 50.*

VI.

Israëlitas in Ægypto 430 annos exegisse Moses auctor est: *Habitatio*, inquit, *filiorum Israël, qua habitauerunt in Ægypto, fuerunt triginta anni et quadringenti anni. Et factum est a fine triginta annorum et quadringentorum annorum - - ut exirent omnes exercitus Iehouae e terra Ægypti* Exod. XII. 40. 41. Qui huic interuallo 215 tantum annos tribuunt, primo LXX interpretum et Flauii Iosephi nituntur auctoritate, deinde ad numerum prouocant annorum quos Kahathum et Amramum vixisse legimus Exod. VI. 16. Denique Pauli nobis opponunt verba ex Galat. III. 17. Speciosa hæc sunt argumenta, sed
neu-

neutiquam inuicta. Interpretum quidem Alexandrinorum et Iosephi non contemnenda est auctoritas, vbi obscurioribus Scripturae locis perspicuitatem adfundunt; verum vbi *filios et Ægyptum patres et Canaan* simul denotare praecipiunt, clarissimis Scripturae verbis vim inferre existimandi sunt; atque haec vt opinor causa est cur S. Theophilus, qui Graecam caeteroqui versionem et Iosephi scripta magno in pretio habuit, 430 hic nobiscum annos numerat, *L. III. ad Autolyicum, c. 24.* quid quod ipsemet Iosephus *L. II. Ant. c. 9. §. 1.* seruituti Israelitarum *post mortem Iacobi et Iosephi* 400 annos tribuat: καὶ τετρακοσίων μὲν ἐτῶν χρόνον ἐπὶ ταύταις διήνυσαν ταῖς ταλαιπωρίαις et quidem per annos quadringentos has perpassi sunt miseriae; vbi oraculum Abrahamo Gen. XV. 13. datum in mente illi fuisse omni caret dubio, neque enim initium 400 annorum Abrahamo praedictorum probabili ratione adsignare possunt, qui 430 annos commorationis Israelitarum in Ægypto a promissione Abrahamo primum facta deducunt. Eam porro difficultatem quam Kahathi et Amrami hic exhibent vel exhibere potius videntur anni, nullius vt arbitror momenti existimabit, qui perspectum exploratumque habet, Scripturam multas subinde generationes intermedias, vel compendii gratia vel alias ob causas, silentio inuoluere; quin filium, defuncti improlis nomine procreatum, repraesentationis iure et nomen et locum defuncti obtinuisse, Gen. XXXVIII. 8. Deut. XXV. 5. conf. Iosephi *L. IV. Ant. c. 8. §. 23.* et Io. Seldeni *de successionibus ad leges Hebraeorum c. 14.* Neque rectius ad Pauli testimonium prouocant; siquidem Paulus Gal. III. 15. non de promissione Abrahamo primum facta, sed de confirmatione huiusce promissionis loquitur, quippe quae Iacobo iter in Ægyptum ingresso obtigit Gen. XLVI. 1. seq. Dicendum, ita Andreas Riuetus ad

K

verba

verba *עלה גם לעלך* commentatur, Deum promittere Iacobo, quod in Aegyptum cum eo descensurus esset, et cum redireturus, eo sensu, ut id intelligatur de Iacobo collectivè: non autem in individuo, et referatur ad familiam Iacobi, quam in Aegyptum deducebat, suo tempore educendam. Itaque in eo completa est promissio, quod Deus noluit populum Israël cum Aegyptiis confundere, sed in Aegypto multiplicatum denuo in terram Canaan deducere, quam secundum Dei pacta possideret. Nempe post quartam generationem, quod Abrahamo promiserat Deus. T. I. Opp. p. 646.

VII.

Annus mundi 2316 primus est annorum 450 quorum Paulus A. E. XIII. 20. mentionem iniicit: Deus populi huius Israël elegit patres nostros, et populum extulit, cum essent incolae in terra Aegypti, et ex ea eduxit eos elato brachio. Et circiter quadraginta annorum tempus mores eorum pertulit in deserto. Et cum deleuisset septem gentes in terra Canaan, sorte distribuit eis terram eorum. *καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἑτεσι τετρακοσίοις καὶ πενήκοντα ἔδωκε κρητὰς ἕως Σαουλ τῷ Προφῆτι.* Sunt qui Paulum ad historiam Iudicum hic respexisse autumant, eo quod Iudicum et oppressionum anni, iunctis Eli quadraginta annis, huic numero exacte putant respondere. (*) Verum huic interpretationi obstat locus clarissimus 1 Reg. VI. 1. ubi annus epochae exitus ex Aegypto 480, quartus dicitur Salomonis; siquidem caussarum quas hactenus protulerunt, cur libri huiusce scriptor data opera non omnes annos quos ex historia Iudicum resultare opinantur, ad calculum hic reuocasse

(*) *Iud.* III. 8. 11. 14. 30. *IV.* 3. *V.* 31. *VI.* 1. *VIII.* 28. *IX.* 22. *X.* 2. 3. 8. *XII.* 7. 9. 11. 14. *XIII.* 1. *XVI.* 31. *1 Sam.* *IV.* 18.

casse censendus sit, certa, vt oportet, ratio idoneis argumen-
 tis probari nunquam potest. Sed fortissimis etiam opus est
 rationibus, quae Paulum de Iudicum annis hic loqui prorsus
 et omnino euincant, antequam eo progrediamur vt nume-
 rum luculentis verbis expressum imperfectum statuamus.
 Speciosa quidem inde exsurgit probatio, quod Paulus Iudi-
 cum facit mentionem, et ex numeris quos Iudicum et Eli
 historia exhibet eadem omnino summa videtur resultare; sed
 praeterquam quod forte casuque fieri id potuit, numerus
 etiam 450 ex originali textu non emergit, siquidem hic cap.
 X. 8. *unicum* tantum annum indicat, qui *duodeuicesimus* fuit
 epochae, proindeque connexi huiusce ratio versioni tantum
 innititur. Nihil autem obstat quo minus verba, *ὡς ἔτεσι τε-
 τρακοσίοις καὶ πενήκοντα*, pro *termino* quem vocamus *a quo*
 accipiamus, vt sensus sit: *post haec, quae spatio annorum 450*
gesta sunt, Iudices dedit vsque ad Samuelem Prophetam; regu-
 lae nempe grammaticae quam obuertunt satis fieri potest,
 adhibita, quod Millius pridem monuit, ad voces *ταῦτα* et
πεντήκοντα ὑποσινυμῆς; vt ne dicam apud Polybium etiam praec-
 positioni (*πρός*) in eadem orationis serie accusatiuum et dati-
 uum iungi, notante reu. Raphelio, *in Notis Polybianis* p. 174.
 immo temporis notationem non semper ad examen gram-
 maticum reuocari posse, v. c. Luc. IX. 28. *ἐγένετο δὲ μετὰ*
τέτρες λόγους τέτρες ἡμέραι ὄντων, καὶ παρέλαβον etc. tempo-
 risque durationem a Graecis melius et vsitatus accusatiuum
 efferrī; quin aduerbium *ὡς* cum datiuo nonnunquam adie-
 ctiuo loco poni, quo pacto sensus foret: *post haec, similia,*
vel quae respondent annis 450, quemadmodum Marci IV. 31.
ὡς κόκκῳ σιναπίδος; vt denique ellipsin praetermittam quam
 b. Glassius hic statuit participii *γενόμενα*. Notum est praete-
 rea, in codice antiquo Alexandrino ita legi: *ὡς ἔτεσι τετρα-*

νοοίσις καὶ πενήκοντα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔδωκε κριτὰς, ean-
 demque lectionem reperiri inter diuerfas N. T. Rob. Step-
 hani, edito Parisiis 1568, subiectas, itemque in alio codice Grae-
 co Parisiis edito et a Theodoro Beza laudato, nec non in MS.
 Oxoniensi teste Vsserio; quin vulgatam quoque versionem
 verba haec Paulina eodem sensu exhibere: *sorte distribuit eis*
terram eorum, quasi post quadringentos et quinquaginta annos,
et post haec dedit iudices usque ad Samuel Prophetam; quam-
 uis enim receptae lectionis maior nobis sit auctoritas, haec
 tamen testimonia haud obscuro sunt indicio, nostram ne-
 que nouam esse interpretationem, neque verborum constru-
 ctioni refragari. Veri proinde simillimum est, *Patres* Iaco-
 bum et duodecim patriarchas, *populum* vero vniuersam Israë-
 litarum familiam significare, *electionem* autem et *exaltatio-
 nem* summam denotare dignitatem ad quam euecti fuerunt
 a Deo ante educationem, quam nempe excelso brachio factam
 seorsim monet. Sed Israelitarum ante educationem dignita-
 tem eo potissimum tempore, quo Iacobus ad meliorem vi-
 tam transit, vel maximam fuisse, dubitari prorsus nequit;
 Exod. I. 6. seq. post mortem Iosephi nouum surrexisse legi-
 mus Regem, cui incognitus plane fuerit Iosephus; non au-
 tem intra triduum tantorum in rempublicam benefactorum
 adeo tollitur memoria, vt ipsum simul tanti herois nomen
 principes etiam viros latere possit. Caeterum vt Iosuum,
 cuius primus annus cum vltimo 450 a morte Iacobi nullo
 intermedio coniunctus est, primum populi Iudicem post
 terrae occupationem nominare neutiquam dubito, siquidem
 Iudici successor datus est, exercitum duxit, comitia populi
 egit, in causas criminales inquisiuit et sententiam dixit,
 Exod. XVIII. 13. Ios. I. 17. 18. VII. 19. 25. XXIII. XXIV. etc.
 ita occupationem terrae pro distributionis, quae *terminus* est

450 annorum *ad quem*, accipiendam puto initio; neque tamen aegre feram, si quis ipsum prioris distributionis annum ultimum dicat huiusce numeri, primumque adeo annum mundi 2324.

VIII.

Introitus Israëliitarum in terram Canaan finis demum fuit exitus ex Ægypto, ac proinde annus mundi 2767, quo terram ingressi sunt, primus est epochae exitus cuius 480 annus 1 Reg. VI. 1. idem dicitur cum quarto Salomonis. Indicium huius rei habemus Deut. IV. 45. 46. *Hæc sunt testimonia et statuta et iudicia quae locutus est Moses ad filios Israëlis, CVM HI EXIRENT EX ÆGYPTO, trans Iordanem in valle Beth-Peoris, in terra Sichonis, Regis Emmoræi - - quem percussit Moses et filii Israëlis CVM EXIRENT EX ÆGYPTO;* hæc namque locutus est Moses anno exitus quadragesimo Deut. I. 3. 4. Immo Iosuae V. 9. in verbis Dei, *hodie deuolui a vobis probrum Ægypti, per probrum Ægypti seruitutem Ægyptiacam* intelligi post Theodoretum, cuius hæc sunt verba: ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ἀφεῖλον τὸν ὀνειδισμὸν Αἰγύπτου ἀφ' ὑμῶν. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος τὴν τῆς αἰγυπτιακῆς δουλείας καὶ δυσσεβείας ἀπαλλαγὴν *indicant autem hæc verba liberationem ab Ægyptica seruitute et impietate*, præstantissimi fatentur interpretes; confer sis notas ad Iosephi L. V. Ant. c. 1. §. 11. editionis quam studio celeberrimi Hauercampi debemus, vbi nominis Gilgal Antiquitatum scriptor hanc reddit rationem: σημαίνει δὲ τὸ τοῦ ἐλευθέρου ὄνομα· διαβάντες γὰρ τὸν ποταμὸν, ἐλευθέρως αὐτοὶ ἦδη ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς ἐν τῇ ἐρημῷ ταλαιπωρίας ἐγίνωσκον *id vero nomen libertatem denotat; nam fluium traiecerant, liberatos esse senserunt; itemque Spenceri L. 1.*

de Legibus Hebraeorum ritualibus c. IV. sect. 4. et b. Io. Franc. Bud-
 dei Hist. Eccles. V. T. Per. II. sect. II. p. 809. Eandem antiquissi-
 morum Iudaeorum sententiam fuisse LXXnos condocent in-
 terpretes, dum gladiolos petrinus, quos Iosuae sepulchro
 illatos perhibent, ita describunt: ἐν αἷς περιέτεμε τὰς υἰὰς
 Ἰσραὴλ ἐν Γαλγάλαις, ὅτε ἐξήγαγεν αὐτὰς ἐξ Αἰγύπτου quibus
 circumcidit filios Israël Gilgale, CVM EDVXISSET EOS EX
 ÆGYPTO, Ios. XXIV. 30. Scilicet educio ex Ægypto actus
 fuit quadraginta annorum continuus. Maimonidis de annis
 iubilaicis relationem, qua testimonium hanc in rem perhibet,
 Obs. IX. producam. Intelligitur inde, quadraginta quos in
 deserto transegerunt annos ad quadringentos Abrahamo Gen.
 XV. 13. praedictos afflictationis annos pertinere.

IX.

Septendecim Israëlitas in terra Canaan iubilaicos numerasse,
 annum vero quo exierunt, et quo templum prius vastatum est,
 fuisse exitum anni septimi (sabbathici) et tricesimum sextum
 (epochae) iubilaici; annum autem vicesimum primum, post in-
 gressum in terram Canaan, primum fuisse sabbathicum, et se-
 xagesimum quartum primum iubilaicum, Moses Ægyptius
 memoriae prodidit, in Tr. ששטה ויובל cap. 10. Eadem est
 sententia auctoris Chronici Seder olam rabba dicti, quatuor-
 decim, inquit, annos transegerunt Israëlitas in Gilgal; septem
 quibus subegerunt terram, et septem quibus eandem diuiserunt;
 postea congregata est omnis multitudo Israël in Silo, atque tum
 coeptum est numerare decimas, remissionis annos et iubilaicos;
 cap. 11. idem testari Gem. Kidduschin f. 40. 2. et Gem. Hieros.
 Scheuith f. 36. 2. indicat Io. Meyerus, Tr. de Temporibus S. p.
 349. Porro quinquagesimum semper annum iubilaicum fuisse,
 quin-

quinquagesimum primum autem primum Schemittae, non
 tantum eruditissimi Iudaei, sed ipsa lex diuina nos condocet
 Leuit. XXV. 8. *Numerabis tibi septem sabbatha annorum, septem
 annos septem vicibus, ut sint tibi septem sabbatha annorum,
 nouem et quadraginta anni - - Et sanctificabitis annum quin-
 quagesimum - - Iubilaeus annus hic quinquagesimus erit vobis
 etc. Annus iubilaeus, verba haec sunt Maimonidis, non ad-
 scendit a numero annorum septenario, sed annus quadragesimus
 nonus est sabbathicus, et annus quinquagesimus est iubilaeus;
 primum autem post quinquagesimum est initium vnde annorum
 septimanae incipiunt, et sic fieri solet in vnoquoque iubilaeo -
 - - quamuis iubilaeus annus non obtinuerit sub templo secun-
 do, computarunt tamen iubilaeos ad consecrandos annos sabba-
 thicos, l. c. et R. Salomo ad Leuit. XXV. 8. tempore iubilaei,
 inquit, duo sunt anni sancti, continuo alter alterum sequentes:
 annus quadragesimus nonus, qui dicitur intermissionis vel sab-
 bathicus, et annus quinquagesimus. Adde Iosephi testimo-
 nium, ex L. III. Ant. c. 12. §. 3. septimo quoque anno agris dedit
 requiem - - idemque fieri voluit post septimam annorum heb-
 domadem; atque hi quidem omnes sunt anni quinquaginta. An-
 nus autem hic quinquagesimus Iobelus adpellatur ab Hebraeis.
 Conf. Io. Meyeri Tr. de temporibus S. et festis diebus cap. XVIII.
 p. 341 -- 358. vbi hanc sententiam fortissimis argumentis euin-
 cit, et ab illorum simul obiectionibus vindicat, qui quadra-
 gesimum nonum iubilaeum fuisse contendunt, vnico tan-
 tum dubio excepto quod *Calendarium* R. Addae, circa Con-
 stantini M. tempora adornatum, hoc canone nonnullis mo-
 uet: *Abiice omnia septenaria ab anno aerae mundi, residuum
 est annus schemittae; huic namque rectius opponimus Mai-
 monidis verba quibus destructo posteriori templo iubilaeos
 numerari negat* L. c. §. 4. *clarissimi Doctores Talmudici in eo**

conspirant, quod traditionem quandam possideant, quam unus alteri ore tenus communicauerit: per LXX scilicet annos, qui inter primi templi desolationem et secundi exstructionem intercedunt, sabbathicos tantum annos numeratos fuisse, non iubilaecos; ac deinceps quoque, posteriori sacra aede excisa, non annum quinquagesimum, sed septimum quemque numeratum, incipiendo ab initio anni excidii feralis; - - nec incognitus Magistris nostris annus sabbathicus est, sed in vulgus Israëlitarum notus, dum secundum excidii annos numerant, dempto anno semper septimo; ac proinde praesens ab excidio annus 1107 cadit in finem septimi. Finis anni septimi idem hic est quod annus mundi quo finem habet sabbathicus, eademque ratio numeri annorum mundi secundum Iudaeorum opinionem, quod quidem ad sabbathicos inde ab excisione posterioris templi attinet, siquidem idem annus §. 3. dicitur mundi 4936. Liqueat inde R. Addam de iis tantum annis sabbathicis loqui quos destructo templo numerant, proindeque canonem quem exhibet nostrae sententiae nequiquam refragari. Add. Hottingeri *Anal. Hist. Theol.* p. 159. f. Goodwini *Mos. et Aar. ed.* Hotting. p. 641. Sleuogti *Disp. de Anno Iubilaeo* §. 17 et 27. Hadr. Relandi *Antiquit. Hebr. P. IV. c. 8. §. 19.* itemque ven. D. Io. Gottlob Carpzouii *Comment. de Anno Iobelaeo*, Lips. 1730. §. 6.

X.

Seniores quorum diebus populus Iehouae seruiit Ios. XXIV. 31. Iud. II. 7. Praefecti fuere populi, dignitatis hocce titulo discreti; exactis enim octo seruitutis annis Othoniele vindice in libertatem restituti sunt, quem terram ingressum esse ex Ios. XV. 17. Iud. I. 13. III. 9. et post 40 restituta libertatis annos diem obiisse ex Iud. III. 11. notum est. Difficultates proinde nec sunt haud necessarias, qui Seniorum denomina-

minationem hic vrgent, indeque conficere nituntur, neminem illorum qui terram ingressi sunt primae oppressionis, quin impietatis tempus attigisse. Auctor Chronici *Seder olam rabba*, postquam *cap. 11.* dixerat: *Iosua agitavit cum iis annum remissionis primum, secundum non potuit absolvere quia ante fato concessit*; addit *cap. 12. de Senioribus*: *notandum litterae veritatem dicere, qui produxerunt dies, non item annos*; proindeque de quibusdam tantummodo Senioribus sermonem hic esse contendit. Annum vero epochae exitus 42, qui mundi est 2808, primum fuisse annorum 8 quos Cuschano servuisse Iud. III. 8. dicuntur, ipsa annorum supputatione colligitur. Quodsi itaque Iosuam *post mortem Moysi 25 annos imperium habuisse* Iosepho *L. V. Ant. c. 1. §. 29.* credimus, duodeviginti resultant pro anarchia, ad quam quidem maximam partem pertinere, quae in fine libri Iudicum narrantur, notissimum est. *Seder olam* Iosuae 28 annos tribuit ante sabbaticum secundum finitos, *cap. 12.* S. Theophilus 27, *L. III. ad Autolyicum §. 24.*

XI.

Qui numero annorum *quieti terrae* addito, non durationem, sed initium quietis denotari perhibent, hoc sensu: *exactis inde a prima vel proxima quiete tot annis, terra quiescere denuo coepit*; ac proinde reductae quietis simul ac oppressionis, quae eandem excepit, durationem ad numerum annorum quieti subsecutae additum reuocant, illis utique incumbit manifestam proferre rationem cur ab ordine sacri scriptoris discedant, quam quidem haud video a quoquam adlatam. Idem auctoris *Seder olam* explicationi obstat, qua Iudicum tantum annos ad calculos reuocat, oppressionis annos maiorem semper annorum numerum ingredi censens,

L

fens,

sens, quibus terra deinceps quieuisse dicitur. Neque minus regula haec hermeneutica Marshami refragatur sententiae, siquidem insuperabilem illa causam exigit, quam nemo hactenus dedit, cur vocabulum *terra* partem tantummodo terrae Iudaeorum denotare censendum sit. Anni vero qui seruituti, quieti, Iudici vel Regi tribuuntur neutiquam iungendi, sed ita numerandi sunt, ut ultimus cuiusque numeri primum illius qui subsequitur absorbeat, nisi aliunde necessitas emergat ab hac regula discedendi. Hebraei namque annos numerarunt syncdochice, initio a primo Martii die ducto; v. c. Nadabus, propterea quod ante et post primum Martii diem regnavit, biennio rerum summam tenuisse dicitur 1 Reg. XV. 25. Luculenta haec in rem verba sunt, quae ex *Glossa Talmudis Hieros.* exhibet R. Asaria in libro cuius index est *Meor Enaiim*: *Primum diem Martii constituerunt sapientes initium anni eius (Regis cuiusque) etiamsi regnum adisset mense Ianuario vel Februario; aduentante mense Martio finiebatur annus eius (primus) et exinde numerabant annum eius secundum.* Auctor *Chronici Seder olam rabba cap. 4. pars mensis*, inquit, *pro integro et completo mense aestimatur et anni pars pro toto anno; et Io. Henr. Otho in Lexico Rabbinico-philol. p. 35. anni dies primus pro ipso anno reputatur, ita ut qui inchoauerit 22mum annum habeatur quasi iam duodecim annos natus esset.* *Rosch Haschana f. 2. 2. qui canon observandus in computationibus chronologicis.* Hadr. Relandus *Ant. Hebr. P. IV. c. 1. §. 1. inde (a mense Nisan) anni Regum Hebraeorum supputabatur, ita ut si quis Rex in Adar regnaret, a Nisan alter annus imperii eius inciperet; et §. 20. observandum est partem horum omnium, scilicet anni, mensis, diei et horae, accipi nonnunquam pro toto et partem anni annum nuncupari; disertis verbis hoc monetur in Gem. Rosch Haschana, 2. 2. et 7. 2. et Gem. Nidda,*

da, 48. 1. VNVS DIES IN ANNO HABETVR PRO ANNO etc. Addo Aben Esrae verba ad Haggaei cap. II. v. 10. Dixit R. Ieschua quod hic mensis sit nonus a principio regni Davii; sed nos nescimus quando fuerit principium mensis regni eius, hinc ille incongrue locutus est. Sed quoniam scriptum est in Prophetia Zachariae: IN QVARTO DIE MENSIS NONI QVI EST KISLEV (Zach. VIII. 1.) adparet quod principium numerandi fieri debeat a Nisan. Sic quoque dicitur: MENSIS SIV EST MENSIS JIAR (1 Reg. VI. 1.) quia verba, MENSIS SECVNDVS, non cohaerent cum regimine Salomonis, sed regimen tantum connexum est cum verbis, IN ANNO QVARTO; siquidem Israëliitarum mos non est numerare menses (regiminis) sed tantum annos. Scilicet illorum tantum numerarunt menses, quorum imperium ante primum Martii diem finitum est, vid. 1 Reg. XVI. 15. 2 Reg. XV. 9. 13. XXIII. 31. 36. 2 Paral. XXXVI. 2. Euangelistas eadem numerandi ratione nonnunquam vsos esse, ex locis Matth. XVII. 1. Marci IX. 2. collatis cum Lucae IX. 28. intelligitur. Reliqua, quae in promptu quidem sunt argumenta, immo quae de triduo mortis Christi dici hic possent, adiicere superuacaneum existimo. Quodsi quis ipso primo Martii die regnum suscepit, vsus huiusce obseruationis in supputatione annorum nullus est; id vero in historia Iudicum et Regum clarissimis nunquam non liquet indiciiis.

XII.

Octoginta annorum libertatis ab Ehudo reductae mentione facta, refert libri Iudicum scriptor: Samgarem, Anathi filium, percussisse Philistaeos, sexcentos viros, stimulo bouum, et ipsam etiam seruasse Israëlem; sed Israëlitas malum vltterius fecisse in oculis Iehouae post mortem Ehudi, cap. III. 30. 31. IV. 1. Inde manifestum nonnulli opinantur, quietis et oppressionis

L 2

annos

annos temporis aliquod intercessisse spatium, quo Iudaei ad impietatem pristinosque mores reuersi sint; eo maxime quod Samgaris, utpote seruatoris annos, quorum nempe numerum silentio inuolutum autumant, ad oppressionis tempus reuocare, idem foret ac seruituti arctiores constituere limites. Sed respondemus, cur annorum Samgaris non adpareat numerus in promptu causa est: quodsi Iudicis officium suscepit, mortalium tamen rebus, quae Iosephi sententia est, exemptus non produxit illud ad mensem Martium: *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ἀρχῆς ἐτεῖ κατέσπεσε τὸν βίον* primo imperii anno vitam finiuit; *Ant. V. 4. §. 3.* Primus itaque mensis anni mundi 2950, immo primus huiusce dies, octogesimo constituit annum quietis; eodem porro anno, quin omnino mense quod verisimillimum, Samgar Philistaeorum molitiones repressit, sed reportata victoria diem obiit supremum; paucis, post, diebus Ehudus extinctus est; denique post mortem Ehudi, *cum filii Israël ADDERENT* (vltimis nempe quietis annis in impietatem prolapsi) *malum facere in oculis Iehouae, vendidit eos Iehouah in manum Iabini*; atque hoc pacto idem annus primus dici potest viginti annorum quos Iabino seruierunt.

XIII.

Annus mundi 3098 vnicus est oppressionis a Philistaeis et Ammonitis factae, quippe qui disertissime nominatur *decimus octauus*, Iud. X. 8. *confringebant et conquassabant filios Israël*, כִּשְׁנָה הָיְתָה שִׁמְנָה אֲשֶׁרָה שָׁנָה IN ANNO ISTO, ANNO DECIMO OCTAVO. Ita Immanuel Tremellius, Io. Clericus alique haec verba, et recte, interpretantur; etenim non ea haec phrasis est, qua anni quibus oppressiones dura-

durauere indicantur, sed vnicum huiusce oppressionis tam aperte infert, vt praestantissimi interpretes de eo tantum solliciti sint, vnde initium epochae hic ducendum sit. Resultat autem annus hic *decimus octauus* ex epocha IVBILÆI, cuius certam rationem obs. IX. satis abundeque puto exposui et declarauit. Iubilaei vero epocha vsos esse Iudaeos locorum haec tenus difficillimorum, 1 Sam. XIII. 1. 2 Paral. XV. 19. XVI. 1. XXII. 2. Ezech. I. 1. illustratione, quam huic obseruationi debeo, comprobare et omnino demonstrare possum; addo verba Dei quae necessitatem huiusce epochae inferre nemo non intelligit: *quando vendideritis venditionem proximo, aut emeritis e manu proximi, non opprimeris vir fratrem suum. Iuxta numerum annorum post iubilaeum emes a proximo tuo, et iuxta numerum annorum prouentuum vendet tibi etc.* Leuit. XXV. 14. seq. Quodsi quis obuertat, accentum Athnach verba **וְכָשַׁח** a sequentibus distinguere? respondemus: per inductionem; quae omni maior est exceptione, planum fieri, in temporum notationibus accentus distinctiuos vel coniungendi potestate valere, vel certe distinguendi virtute destitui. Caeterum eodem anno Iephtha inde a tranquilla Chesbonis et Aroëris possessione, atque adeo ab altera terrae distributione 300 annos dicit effluxisse Iud. XI. 26. rotundo namque numero septendecim annos iungere nihil omnino attinebat; neque adsertioni Iephthae refragatur quod Eglon Rex Moabitaram, adsumtis Ammonitis et Amalekitis, in seruitutem Israëlitas redigisse Iud. III. 14. legitur: Eglon enim *palmarum urbem* inuasit, quo nomine Hierichuntem venire constat, in eiusque vel agro vel ruderibus praesidium collocauit; Iephtha vero de *Chesbonis et Aroëris* possessione loquitur.

XIV.

Vt annum mundi 3133 quadraginta simul annorum oppressionis a Philistaeis factae, Iud. XIII. 1. et Simsonis primum fuisse statuamus, non desunt rationes. *Primo*, quadraginta annos huiusce oppressionis Iudicum annos omnino absorbere clarissimus locus Iud. XV. 20. vbi dicitur, Simsonem *tempore huius oppressionis per viginti annos* Iudicem egisse, ab omni dubio liberat; vt nihil dicam de promissione, Iud. XIII. 5. fore, *vt incipiat* Israelitas redimere ex manu Philistaeorum; vbi Alexandrinis quidem interpretibus verbum *incipere* emphasim inferre visum est: καὶ αὐτὸς ἀρξεται σώσαι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Φυλιστιμ. Deinde quadraginta hos annos oppressionis ultimo Abdonis neutiquam iungendos esse manifestum reddit locus 1 Sam. VII. 1. 13. seq. qui secus sentientibus non potest non obscurissimus esse: *a die* (ex quo) *mansit arca Iehouae in Kiriath-Iearim, multiplicati sunt dies; et facti sunt anni viginti.* Duplex hic tempus indicatur, *multi dies*, et *viginti anni*; vtriusque *terminus* quem vocamus *ad quem* idem est, sed illum etiam quem *a quo* nominamus eundem esse non dicitur. Scilicet *viginti* adhuc annorum *huiusce oppressionis*, cuius *viginti Simsone Iudice* effluxisse scriptor libri Iudicum indicarat, reddenda hic erat ratio; idcirco loci huiusce dubii hic mihi quidem videtur sensus: multiplicati sunt dies ex quo arca mansit in Kiriath-Iearim, donec reliqui anni oppressionis viginti complerentur. Porro primus oppressionis annus non simul primus fuit Eli, siquidem libertas Samuele demum Iudice restituta est, 1 Sam. VII. 13. 14. Eli igitur mortuo Abdone ordinarii Iudicis functus est munere, Simsonis autem officium extraordinarium fuit; quae sententia viris doctissimis digna pridem est visa in quam abirent, Masio in Ios.

Iof. XXIV. Vſerio in *Annal.* itemque Leidekero et Clerico, conf. Io. Marckii *Differt. Philol. Exeget. Exercit. V. §. 10.* qui tamen Simſonis viginti annos ab illuſtri facinore, cuius aſini maxilla instrumentum fuit, numerandos contendit, noſtram hanc ſententiam propterea reiiciendam pronuntians, quod Simſon *eadem* qua reliqui Iudices *phraſi* populum dicatur iudicaſſe; ſed Herodis, Chriſti, et Chriſtianorum officium regium *eadem* etiam voce in Scriptura designatur. *Rurſus* ex *hiſtoria Sacra* perſpicuum eſt vel ipſo anno ſabbathico, vel ſecundo a ſabbathico grauiffima Iudaeis bella fuiſſe illata; probabile idcirco puto anno 3131, quem ſabbathicus et iubilaus praecerat, bellum a Philiſtaeis inceptum eſſe, quo pacto illud etiam quod finem huic ſeruituti impoſuit 1 Sam. VII. 2. 13. ſabbathico anno exortum eſt. *Denique*, qui loco quem cum maxime explicamus alium ſubiiciunt ſenſum, illi locis 1 Sam. XIII. 1. et 1 Reg. VI. 1. eam lucem adfundere nequeunt, quam nos illis conciliamus, dum Samueli ſedecim tantum adſignamus annos, et viginti, quibus arcam in Kiriath-Iearim manſiſſe credunt ad quadraginta oppreſſionis annos reuocamus. Conſequitur inde Iud. XIII. 1. mentionem huiuſce ſeruitutis *προληπτικῶς* fieri, quam in rem conf. b. Glaſſii *Philol. S. p. 1255.* neque obſtat promiſſio v. 5. data, *ſo- ve ut incipiat Iſraëlitae redimere ex manu Philiſtaeorum;* haec enim promiſſio non poterat non eſſe grata, quantumuis libertatis data tempore, cum Philiſtaeorum vires non adeo fractae fuerint, vt nihil ab iis metuere ſibi potuiſſent Iudaei. Eli quidem in libro Iudicum nulla exſtat mentio; ſed omnes ordinarios populi Iudices in hoc commentario nominari nemo facile dixerit; addo, ad annum vſque vicesimum huiuſce oppreſſionis, nihil ab Eli geſtum fuiſſe circa rem publicam, niſi quod litigantium cauſas cognouerit et ad leges diuinas exegerit.

XV.

XV.

Annum mundi 3165 vltimum fuisse Eli atque adeo a primo Samuelis diuersum, veri vt arbitror simillimum est. Paulus Act. XIII. 21. Samueli et Sauli quadraginta annos tribuit: *ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαυὴλ τῷ Προφῆτῳ κακῶδες ἤτήσαντο βασιλεία, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαυλ υἱὸν Κίς, ἀνδρᾶ ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, ἔτη τεσσαράκοντα* (post annos 450) *Indices usque ad Samuellem Prophetam, et exinde petierunt Regem, deditque eis Deus Saullem filium Kís, virum ex tribu Benjamin, annis quadraginta*; scilicet voces, *ἔτη τεσσαράκοντα*, non ad vocem κακῶδες aut ἤτήσαντο, aut ἔδωκε restringendae, sed seorsim ab his considerandae sunt; conf. ven. Wolfii *Curas Philol. et Crit. ad h. l.* Porro Saulis vltimus primus simul fuit Daudis, huiusce quadagesimus Salomonis etiam primus, cuius quartus incidit in quadringentesimum et octogesimum epochae exitus; Iepthae vero primus fuit decimus octauus post Iubilaecum 17. proindeque annus exitus 332, idcirco aut primus Eli ab vltimo Abdonis, aut vltimus Eli a primo Samuelis diuersus fuit. Sed annus qui emortualem Eli excepit non fuit sabbathicus, 1 Sam. VI. 1. 13. Colligitur inde annum mundi 3164 vltimum fuisse Eli, et annum 3165 primum Samuelis, quem in canone chronico sabbathicum quidem dicimus, sed inde a septimo mense. Verum inuictis hanc probationem accensere haud possumus; nam si *post septem demum menses* Philistaei sacerdotes suos consuluerunt, totidem *fortasse menses* effluerunt donec consilium sacerdotum exequi decreuerunt, donaria pararunt, ornatamque iisdem arcam dimiserunt, vt adeo exacto demum anno sabbathico, et messis quidem tempore arca redierit. Qui soli Samueli 40 annos de quibus Paulus loquitur tribuendos putant, sen-

ten-

tentiam suam Samuelis propugnant verbis: *Nunc itaque ecce, Rex incedit coram vobis; ego vero consenui et incanni - - - incesi coram vobis a pueritia mea usque ad diem hunc.* Verum huic dubio satis quod sit facere difficile non est. Eli duplicem sustinuit personam, Summi nimirum Sacerdotis, et Iudicis ordinarii; huius muneris quadraginta anni definiuntur, sed officio sacerdotali quot annis functus sit, non constat, neque legimus Samuelem eo tempore, quo Iudicem egit Eli, natum fuisse; vocem autem עָרַךְ de adultioribus haud raro accipiendam esse in vulgus notum est; conf. Gen. XIV. 14. XXXIV. 19. XLI. 12. Exod. XXXIII. 11. 1 Sam. XVIII. 32. etc.

XVI.

Annum mundi 3172 vltimum esse quadraginta annorum oppressionis a Philistaeis factae, Obs. XIV. edisserui; vbi fundamento posui arcam Davidis demum tempore a Kiriath-Iearimis deductam esse 2 Paral. XIII. 5. proinde viginti annos quorum 1 Sam. VII. 2. mentio iniicitur ad mansionem arcae haud quaquam pertinere, sed seorsim considerandos esse, hoc sensu: mansit arca in Kiriath-Iearim, donec reliqui viginti *seruitutis* anni completerentur. B. Waltherus in *Harm. Script. S. p. 216.* De tempore mansionis arcae sermonem hic esse ratus, vltimum illorum 1 Sam. XIV. 18. indicari statuit, vbi dicitur *Saulen in castra eam adduxisse.* Sed nostra nisi fallor sententia probabilior est; praeterquam enim quod Saul statim eam remiserit proindeque temporis eiusmodi notationis nulla dari queat ratio, narrationis etiam series vt cummaxime nobis suffragatur: *Tum dixit Samuel - - - praeparate cor vestrum erga Iehouam, TVM LIBERABIT VOS E MANV PHILISTÆORVM v. 3. et v. 13. itaque HVMLIATI SVNT PHILISTÆI et non addiderunt amplius venire in terminum Israël.*

M

XVII.

esset schemittae, conf. Obf. IX. In errore autem versantur qui ex 1 Sam. XII. 1. 2. 17. adparere autumant, primum Saulis annum *agriculturae et messium* fuisse. Anni iubilaei aequae sabbathici a mense Septembri initium duxerunt, Regum autem anni a Martio, et numerati sunt synecdochice; Saul vero non eo demum tempore Rex constitutus est, quo denuo et ab iis etiam qui indignum illum hac dignitate crediderant, regio ornatus est titulo, 1 Sam. XI. 22 -- 15. non itaque in vrbe Gilgal, sed populo potius Mitspham a Samuele conuocato regnum solenni ritu suscepit, 1 Sam. X. 24. porro 1 Sam. XI. 5. 7. postquam regnum susceperat a *bobus* venisse dicitur, quod nempe arando agro operam nauasset; tempus sementis fuit dimidium Tisti, Marchesuan, et dimidium Cisleu; Samuel messis tempore ea locutus est quae nostrae sententiae refragari videntur, messis autem in dimidium Nisan, Iiar et Sivan incidit: inde efficitur, Saulem sub finem anni mundi 3180, proindeque iubilaei sex fere mensibus elapsis regia dignitate auctum esse; porro interiectis sex mensibus, seu finito iubilaeo, regiminis autem anno secundo, agro arando operam dedisse; denique sub auspiciis anni regiminis tertii, tempore messis, confirmatum esse in vrbe Gilgal, 1 Sam. XI. 15. et XII. 17. Eo autem temporis interuallo bouum concisorum frustra per omnes fines Israelis misit, Israelitarum trecenta millia, et ex tribu Iudae triginta millia virorum congregauit, atque insignem ab Ammonitis reportauit victoriam, cap. XI. 7 -- 12. Neque obstat quod 1 Sam. XIII. 1. legimus: *Saulem exactis duobus regiminis annis elegisse sibi exercitum*, sub auspiciis enim anni tertii duos vtique exegerat. Samuelis vero senium huic interpretationi haud refragari Obf. XV. satis abundeque exposui.

XVIII.

Defectio Absalomi contigit **מקץ ארבעים שנה** 2 Sam. XV. 7. quae verba reddi possunt: *in fine quadraginta annorum, vel exeunte anno quadragesimo*. Sunt qui a prima Davidis vñctione quadraginta hos annos numerari putant; sunt rursus qui quadragessimum iubilaei annum denotari hic autumant; sunt porro qui principium huiusce epochae ab eo tempore deducunt quo Regem Israëlitaë petierunt; sunt denique, qui vocem **מקץ** cum latitudine quadam accipiendam hoc loco praecipiant; immo sunt qui vocem **ארבעים** amanuensium accensent peccatis, et de *quarto* tantum anno sermonem hic esse opinantur, ad Latinorum quorundam codicum itemque Iosephi et Theodoreti auctoritatem prouocantes. conf. Interpp. ad h. l. Buddei *Hist. Eccles. V. T. Per. II. sect. 3. §. 17.* Waltheri *Harm. p. 223.* Aug. Calmeti *Dictionnaire de la Bible T. I. ed. Geneu. p. 39.* Omnium utique optima illorum sententia foret, qui quadragessimum iubilaei annum indicari credunt, si iubilaei epocham in eum redigere possent ordinem, ut vsos illa esse scriptores sacros alius Scripturae locis demonstrarent; ex nostra namque ratione iubilaeos constituendi, quae inuictis nititur probationibus, quamque tot obscurissimorum haëtenus locorum illustratio ad liquidum omnino perducit, quadragessimus huius epochae Davidis est decimus septimus, ad quem defectio Absalomi referri prorsus nequit. Qui latiore voci **מקץ** significationem hic tribuunt, ut septimum vel octauum supra tricesimum imperii Davidis illa voce ac phrasi denotari censendum sit, non solum a genuina verborum significatione discedunt, sed ea etiam quae inde ad primum vsque Salomonis gesta dicuntur vel maxime sibi sentiunt obflare. Nos idcirco eam amplectimur cui primum

mum dedimus locum, annumque proinde mundi 3229 *quadragessimum* vel *finem quadraginta annorum* hic esse suspicamus, qui *quadragessimus nonus* fuit iubilaei. Praesidium huius sententiae accedit ex voto et proposito quod Absalomus praese tulit; illud votum caussatus est se concepisse cum Gesure commoraretur, exsolutionem itaque per triennium distulit; quam de causa? propterea puto quod in more positum fuit, ut anno demum *iubilaeo* vota persoluerentur, vel eo anno exsoluenda nuncuparentur; conf. B. Dassouii *Collegium MS. Ant. Hebr. Part. II. cap. 4. de votis, §. 9.* Caeterum, si in rebus obscuris coniecturae locus est, cum quadraginta novem tantum annos NVMERARE debuerint, quinquagesimum autem *sanctificare*, Leuit. XXV. 8. cyclum iubilaei a maiori numero denominationem tulisse dixerim & *in fine quadraginta annorum* idem hic esse, ac in fine cycli iubilaei, siue anno quadagesimo nono: quamvis enim veri non sit dissimile, Davidem a. m. 3190, aetatis nempe decimo sexto, prima vice inunctum esse, iubilaei decimo; atque adeo iubilaei hunc quadagesimum nonum siue ultimum, post primam eius vinctiorem quadagesimum fuisse; nondum tamen causam video, quamobrem epocham haec inde duxerit historia.

XIX.

Anno mundi 3246, utpote qui *quadringentesimus et octogessimus* est epochae *exitus Israelitarum ex Aegypto, quartus autem Salomonis*, templi fundamenta esse iacta 1 Reg. VI. 1. memoriae proditum est, conf. 2. Paralip. III. 2. Qui Paulum Act. XIII. 20. ad numeros annorum in libro Iudicum expressos respexisse, iisque praefecturae Eli quadraginta annos addidisse, quin soli Samueli vel Sauli quadraginta annos tribuisse

M 3

buisse

buisse contendunt, illi vel textum corruptum pronuntiant, vel reliquos, qui inde exsurgunt, annos data opera silentio hic inuolutos opinantur. Isaacus Vossius in *Diss. de Septuaginta interpretibus eorumque translatione et chronologia*; p. 124. f. annis 450, quem numerum ex annis oppressionum et Iudicum in versione τῶν ὀ expressis, iunctis Eli quadraginta, exsurgere Obf. VII. diximus, addit 40 ab egressu ex Ægypto usque ad mortem Mosis, porro 26 Iosuae, 32 Samuelis et Saulis, 40 Davidis, denique tres Salomonis, indeque infert: *Templum itaque aedificari coeptum anno ab exodo 592; et paucis interiectis: Nunc inquit, videamus quid sentiendum sit de loco qui occurrit Regum 1. cap. VI, vers. 1. ubi dicitur templum exstrui coeptum anno post exitum ex Ægypto 480. Paucis expediam. In sacris libris non tantum anarchiae, sed etiam servitutis tempora tanquam tristia et inauspicata non memorantur, nec veniunt in censum politiæ Iudaicæ. Aufer itaque e superiori laterculo spatia sex servitutum, et conscies annos 111, hos aufer ab annis 591; et relinquentur præcise anni 480. Eadem est sententia Pauli Pezronii (*) nisi quod eam quæ ex annis Samuelis*

(*) Quand l'Apôtre dit, que Dieu a donné des Juges a son peuple, environ quatre cens cinquante ans, il compte tout le tems qui s'est passé depuis la mort de Josué, jusqu'à Samüel, y compris les servitudes, qui sont mêlées avec des Juges, et cét espace de tems, comme il dit fort bien, est de 450 ans. Au contraire; quand il est dit dans le III Livre de Rois, qu'il y a eu 480 ans, depuis la sortie d'Égypte jusqu'au Temple de Salomon, l'Écriture exclut de ce nombre les Anarchies et les servitudes, avec les huit ou neuf dernières années de Saül, qui n'ont été qu'iniquité, et que tyrannie, et ne comprend dans ce compte, que les seules années des Juges, et des Roys avec les quarante passées dans le désert, et les vingt-sept de Josué dans la Terre promise. Toutes ces années jointes ensemble font 480 ans. L'Antiquité des tems rétablie et défendue, Amst. 1687. 8. p. 93. f.

Samuelis et Saulis hoc pacto emergit, difficultatem expedire nitatur. Sed quam lubrica haec sint nemo non intelligit; non probant viri docti, sed praecipunt, sed pronuntiant, cum tamen inuidiis hic opus sit argumentis; quin immo pugnantia secum proloquuntur, dum impietatis annos silentio praetermissos perhibent, nihilominus tamen quadraginta, quos in deserto Israelitae transegerunt, ad calculum hic reuocari credere pro auctoritate nos iubent. Neque sententiae nostrae, ab exitu ex Aegypto siue ingressu, quod idem hic est, in terram Canaan vsque ad quartum Salomonis, quo templi iacta esse fundamenta 2 Paralip. III. 2. diserte dicitur, 480 tantum annos effluxisse, ex accentibus quidquam imminet incommodi; siquidem Obs. XIII. diximus, per inductionem, quae omni maior est exceptione, planum fieri, in temporum notationibus accentus distinctiuos vel coniungendi potestate valere, vel certe distinguendi virtute destitui. Dedicationem templi ad annum mundi 3254, qui duodecimus est Salomonis, refero; quod perperam non fieri, mensium numerus comprobatur 1 Reg. VI. 38. et 2 Paralip. V. 3. expressus, ubi *mensis septimi festum* illud esse quod tabernaculorum nuncupamus, quippe quod *ג' חודש עֲשׂוֹרָה* nominatur, quilibet perspicit.

XX.

Rehabeamus, susceptus ex Naama Ammonitide, regnare coepit anno aetatis quadragesimo primo, 1 Reg. XIV. 21. et 2 Paral. XII. 13. Sunt qui dubium inde nasci putant nequam in minimis censendum, cum veri non sit simile Salomonem ex gente Ammonitide, quam deleuerat Dauides uxorem duxisse antequam mortuus fuerit Dauides. Ludouico certe Cappello, Io. Clerico, Hugoni Grotio et Iobo Ludolfo tanti visum id est momenti, ut pro *ארבעים* legendum dice-

רעב

rent עשרים, *conf. Buddei Hist. Eccles. V. T. Per. II. sect. 4. §. 5.* Hocce dubium prorsus euanescit, si annum mundi 3283 neque ad Salomonis 40 pertinere, neque primum Rehabeami, sed omnino turbulentum fuisse statuimus. Fide vero haud indignum est, annum effluxisse, donec Ieroboamus ex Aegypto reuocaretur, donec porro Rehabeamus exercitum centum et octoginta millium militum congregaret, donec denique a Semaiah voluntatem Dei edoctus conquiesceret, et de regia tandem dignitate ac titulo inter vtrumque conueniret. Concedamus nunc Salomonem mortuo demum patre, a. m. 3244 Naamam, ex gente Ammonitide, uxorem duxisse, eodemque anno natum fuisse Rehabeamum; anno vtique mundi 3284, primo nimirum ex sententia nostra regiminis, primum supra quadagesimum aetatis annum egerit Rehabeamus, eo sensu, quo Hebraei annos computarunt, quippe qui non completos ab vtraque parte numero semper adiecerunt.

XXI.

Tertius Afae primus fuit annus Baesae, qui 24 tantum annis regnavit; sequitur inde fieri non potuisse vt *regiminis* Afae tricesimo sexto bellum Baesa susciperet, 2 Paralip. XV. 19. XVI. 1. idcirco Omri quidam binominem fuisse suspicantur, qua quidem coniectandi audacia quaelibet dubia nullo negotio secantur; alii contra epochae hic annum agnoscunt, vt sensus sit, *anno tricesimo sexto, regnante Afa*, sed non aliam adsignare possunt epocham quam a prima regni diuisione, quam tamen obtinuisse neque aliis Scripturae locis neque idoneis rationibus comprobare possunt. Apertum autem est annum tricesimum sextum a iubilaeo hic numerari. Scilicet, ex quo Afa regnare coepit quicuit terra per annos *decem;*
unde-

undecimo vel duodecimo Serachus Chusita victus est, v. 13. seqq. tertio itaque decimo, qui TRICESIMVS SEXTVS est IVBLÆI, ascendit Baësa, vires et facultates Asæ bello simul ac anno sabbathico absumentas et exhaustas esse ratus; et profecto tantis in angustiis constitutum se sentiebat Asa, vt diuino quamuis auxilio fretus tanta clade adfecerit Chusitam, consilii nunc et fiducia, quam in Deo collocare debuisset inops, oblatis etiam templi thesauris Benhadadum a foedere cum Baësa abstraheret. Conuocato deinde populo, lapidibus et lignis, quibus Ramam munire constituerat Baësa, Gebam et Mithspham muniuit. Denique idola de omni terra Iudæ et Benjamin et ex VRBIBVS QVAS CEPERAT MONTIS EPHRAIM abstulit; altare domini renouauit, tribumque Iudæ et Benjamin, quin et ISRAELITAS qui ad eum confugerant, quod DEVM CVM ILLO ESSE intelligerent, conuocauit, foedusque cum Deo restaurauit, mense tertio anni regiminis decimi quinti, 2 Paralip. XV. 8. seq. Proinde substantiuum לַמִּיכָנֹת eo hic sensu accipiendum est qui infinitiuo alias exprimitur; seu quod idem est, præfixum ל notionem hic habet præpositiōnis IN cum ablatiuo; conf. B. Glassii Philol. s. p. m. 1179. seq. vbi idem substantiuum, eodem præfixo auctum Daniel. II. 1. vertit in regno Nebucadnezaris, eo plane sensu quem duobus ablatiuis efferimus; vt ne dicam idem præfixum non raro substantiuum in adiectiuum mutare, vid. Glassii l. c. p. 570. Eadem est ratio phræseos בֵּן שָׁנָה quippe quæ nunc epochæ nunc ætatis annum denotat.

XXII.

Annus mundi 3330 primus fuit Omri, qui duodecim annis regnauit; Asæ enim tricesimus octauus primus est Achabi, 1 Reg. XVI. 29. Sed anno Asæ tricesimo primo, mortuus

N

Tibni

Tibni, imperium in totum populum Israëliticum adeptus est, ibid. v. 23. Thirzae sex annis exactis regiam sedem Samariam transtulit. Clarissimum inde capimus indicium: NON SEMPER ANNOS QVI REGIBVS TRIBVVNTVR AB ILLO NVMERANDOS ESSE QVO DIGNITATEM REGIAM SVSCEPISSE DICVNTVR. conf. Obf. XXV. et XXVII.

XXIII.

Iehoramum anno mundi 3360 a Iosaphato in regni societatem adsumtum esse non inde tantum colligitur, quod anno Iehorami secundo, Ioramus populi Israëlitici Rex constitutus sit, 2 Reg. I. 17. cuius demum anno quinto Iosaphatus Iehoramo regnum, reliquis autem filiis dona tribuit, 2 Paral. XXI. 3. sed ex 2 Reg. VIII. 16. etiam apertum et perspicuum est, conf. Starckii *Notas Sel. in loca dub. Pentat. p. 167.* Idem annus, decimus septimus nempe Iosaphati, primus fuit Achaziae, filii Achabi, Regis Israëlitici, qui biennio regnum tenuit; unde consequitur Achabum Achaziae superstitem fuisse, quod sequentem in modum ulterius probari potest: Tricesimus octavus Afae primus fuit Achabi, 1 Reg. XVI. 29. idcirco quadragessimus primus Afae, eiusdemque vltimus et Iosaphati primus, Achabi fuit quartus; proinde Iosaphati decimus septimus, quo Achazias regno admotus est, 2 Reg. I. 1. Achabi fuit vicesimus; Achazia biennio rerum summam tenuit; ergo obiit anno Achabi vicesimo primo, sed Achabus duobus et viginti annis regnavit, 1 Reg. XVI. 29. Intelligitur inde verba: וישכב אחאב עם אבתיו וימלך אחזיהו בנו חתתו *et occubuit Achabus cum patribus suis: et regnavit Achazia filius eius loco eius, 1 Reg. XXII. 40.* tempus, quo loco patris regnaverit Achazia, neutiquam definire; quemadmodum 2 Paral. XXI. 1. iisdem verbis dicitur Iosaphatum obiisse et successisse Iehoramum; cum

cum tamen quarto demum anno Iehorami mortuum esse Iosaphatum ex annorum, qui Regibus tribuuntur, collatione manifestum sit. Emergit inde Moabitas non defecisse regnante Achazia, utpote qui mortuo demum Achabo defecerunt, 2 Reg. III. 5. regnante Ioramo, quem decimo octavo Iosaphati anno, atque adeo vicesimo primo Achabi, fratrem Achaziam excepisse constat ex 2 Reg. III. 1. proindeque 2 Reg. I. 1. mentionem huiusce defectionis fieri *πρὸς Ἀππιανὸς*.

XXIV.

Achazias Iehorami filius 2 Reg. VIII. 26. *annorum XXII* sed 2 Paralip. XXII. 2. *annorum XLII filius* dicitur in regnare suo; posteriorem locum de annis aetatis Achaziae accipi haud posse, ex numero annorum quos Iehoramus vixit cuilibet perspicuum est. Dubium quod inde resultat doctissimis interpretibus multum etiam nunc faceffit negotii, immo iudice Glasfio *prorsus est inexplicabile*. Auctor chronici *Seder olam* dicti epochae cuiusdam *secundum supra quadragesimum* annum hic intelligi, eamque adeo phrasin non semper aetatis annum denotare agnovit quidem, sed epocham luculenta ratione adsignare non potuit, cuius quadragesimus secundus vnicus fuerit huiusce Achaziae; nam *a tempore facti a Deo decreti, de exciendenda domo Davidis una cum familia Achabi*, epocham hic duci, iis accensendum est suspicionibus quae omni non tantum fundamento, sed specie quoque carent veritatis. Idem pretium illorum statuendum coniecturae, qui annos familiae Omri vel Athaliae hic indicari hariolantur. B. Danzius omnem tolli existimavit difficultatem hac paraphrasi: *Postquam regnare fecissent*, Ioramo post octo annorum haud infelix imperium biennio ante mortem morbo foedissimo adfecto, *incolae Ierusalem Achaziam filium eius natu minorem, loco eius,*

eius, hoc est vt vicibus eius fungeretur, *omnes enim priores, seu fratres eius natu maiores, interfecerat turma irruens cum Arabibus in castra; deinceps regnavit, solus post patris obitum, Achazia filius Iorami Regis Iudae NATI quadraginta duos annos, cum solus regnare inciperet Achazia, qui annum unum solus regnavit in Ierusalem;* protulit hanc explicationem Buddeus in *Hist. Eccles. V. T. Per. II. scēt. 4. §. 15.* eamque *planam* existimauit *minimeque coactam.* Verum huic quo minus subscribam iudicio id cumprimis difficultatis obstat, quod annos aetatis mortui Regis hic indicari neque rationibus neque aliis Scripturae locis probari vtcunque possit. Manifestum autem est ex canone chronico, annum vnicum Achaziae, qui sub finem anni mundi 3371 Prorex constitutus est, 2 Reg. IX. 29. Iorami Regis Israelitici duodecimum fuisse, et EPOCHÆ IVBILÆI QVADRAGESIMVM SECVNDVM.

XXV.

Amazias Rex Iudae quindecim annos vixit post mortem Iehoasi, primo et vltimo synecdochice numeratis 2 Reg. XIV. 17. obiit itaque a. m. 3443; filium quatuor annos natum successorem relinquens, qui decimo sexto tandem aetatis anno, Ieroboami II. vicesimo septimo, imperio a proceribus interim administrato admotus est, 2 Reg. XVI. 1. Annos itaque duodecim, qui a morte Amaziae vsque ad vicesimum septimum Ieroboami II. effluerunt, numerum 52 annorum quibus rerum summam tenuisse dicitur Vsias, ingredi existimamus. Pari ratione duodecim anni numerantur, quibus Omri regno Israelitico praefuit; cum suscepisse dicatur imperium anno tricesimo primo Asae 1 Reg. XVI. 22. 23. et Achabo id reliquisse anno eiusdem tricesimo octauo, ibid. v. 28. vnde septem tantummodo vel octo anni resultant; conf. Obs. XXII.

et

et XXVII. Haec de annis Vſiae ſententia omnium eſt ſimpli-
 ciſſima omneſque tollit difficultates; praeterquam enim quod
 in more poſitum ſit hiſtoricis, annos quibus minorennis no-
 mine adminiſtratum eſt regnum, regimini cuiuſvis adiicere,
 illud etiam hoc pacto dubium euaneſcit, vt de aliis nihil nunc
 dicam, quod circa annos Hoſeae Vati verſatur, et quidem
 haud exigui momenti viſum eſt interpretibus. Scilicet factum
 eſt verbum Dei ad Hoſeam tempore Vſiae, Iothami, Achazi
 et Hiſkiae, Regum Iudae, et Ieroboami, filii Ioas, Regis Iſrael,
 Hoſ. I. 1. Iam vero qui interregnum hic ſtatuunt, quantum-
 uis belli ciuilibi nullum adpareat veſtigium, immo ne vmbra
 quidem, proindeque 52 annos Vſiae ab eo quo ipſemet im-
 perii ſuſcepit habenas numerandos contendunt, illi non poſ-
 ſunt non eo ipſo adfirmare Hoſeam propheticum munere vltra
 78 immo 80 omnino annos functum eſſe; cum tamen ad-
 eam aetatem producerent quam Hoſeae Vati hac ratione tri-
 buunt. Nos Hoſeam vaticinatum ſtatuimus ab anno mundi
 3463, vſque ad a. 3531, 68 itaque annos exegiſſe officii,
 et nonageſimo circiter aetatis e vita diſceſſiſſe, id quod lon-
 ge probabilius eſt. Praecipuum autem argumentum iubilai
 nobis ſuppeditat epocha, non Maimonidis tantum, ſed Iere-
 miae vt cummaxime innixa teſtimonio, totque obſcurorum
 Scripturae locorum luculenta explicatione ſatis abundeque
 confirmata, quippe quae non permittit, vt vel interregna
 vel annos quibus ea durauere augeamus. Ezechielis obſidio-
 nem typicam, quam pro fundamento ponunt qui annos
 Vſiae alia ratione numerandos autumant, noſtrae ſententiae
 neutiquam refragari, ſed praedictionem potius ſiſtere, Obſ.
 XXXV. clare dilucideque exponam.

Esaïas cap. VII. v. 8. praedixit, *fore ut in adhuc anno* (בעור שנה) *sexagesimo quinto confringatur Ephraim ut non sit populus*; hoc namque sensu verba Prophetæ a plerisque intelliguntur, cum ab edito hoc vaticinio, usque ad deportationem decem tribuum, viginti quatuor tantum anni effluerint. Sunt qui sexaginta quinque hos annos ab ultimo Ieroboami II. computant; sunt qui post auctorem Chronici *Seder olam* dicti, cap. 28. ad Amosi praedictionem respexisse putant Esaïam; utrumque concedo: Amosus vaticinium edidit *regnante Ysia et Ieroboamo II. altero anno ante terrae motum*, Amos. I. 1. adde Zach. XIV. 5. refero hunc terrae motum ad annum Ieroboami quadragesimum primum; verique simillimum existimo, fatale hoc et diuinitus factum reipublicae prodigium, principium esse huiusce epochae. Praeterquam enim quod huic sententiae Amosi locus haud obscure suffragatur, probabile mihi videtur, per duodecim fere annos interregni, quod Ieroboami imperium excepit, in Israëlitica saltem republica vires acquisuisse hanc epocham, cum Regis annos, quod in more caeteroqui positum fuit, numerare non possent. Adde, decem tribus eo forsân impietatis processisse, ut neque sabbathicos annos neque iubilaeos obseruarent, illosque prorsus non numerarent, aliasque fortasse causas fuisse Vati cur eiusdem populi adhiberet epocham: fortasse hoc ipso prodigio ad poenitentiam reuocandi fuerunt Israëlitae; fortasse cum in finem annos ab hoc terrae motu numerauerunt, ut Doctorebus suis consilia diuina reuelantibus, eaque re interitum atque exitium reipublicae significari inculcantibus, insultarent, deque reipublicae suae perennitate gloriarentur. Sextus autem Hiskiae, quo regnum Israëliticum destructum est, sexagesimus quintus est a morte Ieroboami II. cuius ultimo terrae hunc

hunc motum adscribimus. Iosephi de brafmatiis hifce commentum ab aliis iam pridem, et Nat. cumprimis Alexandro explosum est.

XXVII.

Ad annum mundi 3510 dubium expedire iuuat quod circa aetatem Achazi et Hiskiae occurrit, multisque interpretibus insolubile visum est: vnde Achazo, qui *viginti annos natus* regnum suscepit, 2 Reg. XVI. 2. 2 Paralip. XXVIII. 1. et *sedecim annos* regnavit (vel potius quindecim, tot enim a primo Achazi vsque ad primum Hiskiae effluxisse, proindeque sedecim hos annos synecdochice numerari, exhuius et Hoseae annorum collatione perspicuum est) filius fuerit annum agens *vicesimum quintum?* 2 Reg. XVIII. 2. et 2 Paralip. XXIX. 1. siquidem nono aetatis anno sobolem procreasse Achazum prorsus extra fidem est. Iothamum *sedecim annis* regnum Iudaicum tenuisse constat ex 2 Reg. XV. 33. et 2 Paralip. XXVII. 1. Sed anno tamen Iothami VICESIMO interfectus est Pekah, 2 Reg. XV. 30. defuncti Regis hic annos numerari, nulla cogente necessitate, quis credat? intelligitur inde, nisi omnia me fallunt, Achazum anno decimo septimo Pekahi, Regis Israelitici, a patre Iothamo in regni CONSORTIVM receptum esse, 2 Reg. XVI. 1. sed sedecim Achazi annos inde a morte patris, proindeque Iothami vicesimo vel vicesimo primo numerari, Iothamo vero sedecim annos eo sensu tribui, quod SOLVS per sedecim annos rerum summam tenuerit. Achazus itaque cum PROREX constitueretur viginti annos habuit, idemque annus sextus fuit aetatis Hiskae; neque praetermittendum est, Iudaeos aetatis etiam annos synecdochice numerasse, indeque aetati Achazi vndecim omnino menses accedere posse: quod si enim Achazus *sub auspicijs* anni, Hiskias vero *exeunte* anno natus

natus fuerit, sequitur, Achazum decimo quinto aetatis anno filium suscepisse, quod fieri prorsus potuisse nemo ut opinor negauerit. Alia quidem methodo b. Buddeus in *Hist. Eccles. V. T. Per. II. Sect. 4. §. 24.* ostendere annisus est, quatuordecim annorum fuisse Achazum; sed annos Achazi et Hiskiae, qui curatius paulo cum annis Pekahi et Hofeae contulerit, intelliget puto rationi qua vsus est demonstrandi difficultates inesse prorsus et omnino insuperabiles. Caeterum Achazus filios quidem suos combussit, 2 Paral. XXVIII. 3. sed non omnes, quod ex v. 7. apertum est; annos autem qui Regibus adsignantur, non semper ab eo numerandos esse quo dignitatem dicuntur suscepisse, Obs. XXII. et XXV. declarauimus.

XXVIII.

Initium septuaginta annorum captiuitatis a Ieremia praedictorum, cap. XXV. 12. XXIX. 10. Dan. IX. 2. 2 Paral. XXXVI. 2. 11. a Ioiakimi tertio vel quarto recte duci b. Buddeus inuidis adstruxit argumentis in *Hist. Eccles. V. T. Per. II. Sect. 4. §. 1.* quorum haec est summa;

Primo, inter deportationes haec prima fuit, cuius reliquae continuationes quaedam fuere; conuenientissimum autem est numerum annorum inire a primo captiuitatis initio.

Secundo, Ier. XXV. 1. anni primi Nebucadnezaris et quarti Ioiakimi iniicitur mentio, septuaginta vero captiuitatis annos hoc ipso capite v. 11. definit Vates; documento id est, initium septuaginta annorum inde sumendum esse.

Tertio, Ier. XXV. 12. dicitur: *cum impleti fuerint septuaginta anni visitabo super Regem Babylonis*: sequitur ergo eodem tempore liberandum esse populum, siquidem poenam Regis et liberationem populi coniungit Vates; ista autem maxime conspicua facta est anno monarchiae Cyri primo, quo populi simul contigit liberatio.

Quarto,

Quarto, Danielis I. 1. abductionem in captiuitatem anno Ioiakimi tertio completo, siue quarto inchoato, factam esse indicatur; ex versu autem 21 annum primum Cyri finem fuisse captiuitatis intelligitur; finis enim captiuitatis diserte traditur annus primus Cyri 2 Paral. XXXVI. 22. Esrae I. 1. VI. 3. quodsi retro hinc numeres annos septuaginta, initium non potest non esse annus primus Nebucadnezaris.

Non obstat huic sententiae quod Ier. XXIX. 10. dicitur populum post 70 annorum decursum libertati restitutum iri; non enim indicatur initium septuaginta annorum captiuitatis; neque refragatur locus Zach. I. 12. siquidem ibi non anni captiuitatis, sed deuastationis Hierosolymitanae indicantur; neque Ezechielis denique opponi potest testimonium, quippe qui SVÆ captiuitatis annos intelligit, vbi de annis captiuitatis loquitur, non septuaginta quos Ieremias praedixit. Magnam vero partem populi vna cum Daniele abductam esse, probamus ex Dan. I. 3. 4. *Dixit Rex ad Aspenazum principem eunuchorum suorum, ut introduceret de FILIIS ISRAEL, et de SEMINE REGNI, et de PRINCIPIBUS etc.* quibus verbis tres classes captiuorum indicat Nebucadnezar, quarum prima est filiorum Israel, siue populi abducti, secunda feminis regii, siue sanguine Regi Iudaico coniunctorum, tertia denique nobilium. Accedit Berosi testimonium quod exhibet Iosephus L. I. in Apionem cap. 19. Eodem vero tempore contigit patrem eius Nabulassarum, cum aegrotasset, in Babylonia ciuitate defungi, qui regnavit annis 29. Nabuchodonosor autem, non post multum tempus mortem patris cognoscens, et negotia Aegyptiaca disponens, reliquarumque prouinciatarum (καὶ τὰς αἰχμαλώτας ΙΟΥΔΑΙΩΝ τε καὶ φοινίκων, καὶ Σόρων, καὶ τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐθνῶν συντάξας τισὶ τῶν φίλων, μετὰ τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς λοιπῆς ἀφελείας ἀναγομίζεν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν) IVDÆORVM et Phoe-

O

nicum

nicum ac Syrorum et gentium in Aegypto CAPTIVIS amicorum quorundam fidei commendatis, ut eos, una cum gravis armaturae militibus et impedimentis, in Babyloniam deportarent, ipse cum paucis iter adgressus per desertum in Babylonem venit. Reperiensque cuncta a Chaldaeis (Philosophis) administrari, servatumque regnum ab optimatibus eorum, Dominus factus totius paterni principatus, CAPTIVIS quidem aduenientibus praecepit habitacula in opportunissimis Babyloniae locis aedificare etc.

XXIX.

Annus mundi 3655, quo Ioiachinus in captiuitatem ductus est, Nebucadnezaris fuit OCTAVVS, 2 Reg. XXIV. 12. inde consequi nonnullis videtur, Nebucadnezarem magnam populi partem in Babyloniam deportasse antequam regnum suscepit, siquidem inde conficitur, quartum Ioiakimi primum fuisse Nebucadnezaris, id quod etiam ex Ier. XXV. 1. manifestum est; Dan. I. 1. seq. autem Nebucadnezar tertio regni Ioiakimi captiuos duxisse dicitur Iudaeos. Verum etsi facile concedimus, quod ex Berosi quoque verbis colligitur, Nebucadnezarem quo tempore Iudaeos in Babyloniam abduxit, ad regiam dignitatem nondum fuisse euectum, proindeque primum Nebucadnezaris annum l. c. synecdochice numerari; ex Danielis tamen h. l. probari id posse negamus, siquidem euentum praedictione priorem fuisse contradictionem inferit: idem igitur annus qui Danieli c. I. 1. tertius est scilicet completus, Ier. XXV. 1. quartus dicitur Ioiakimi et primus Nebucadnezaris more Iudaico, siue synecdochice. Ab eo itaque tempore Nebucadnezaris etiam epocham adhibuerunt Iudaei, id quod subiectionis et limitatae Regum potestatis clarissimo est indicio. Ioiachinum, qui tribus tantummodo mensibus regno praefuit, *octodecim* annos natum fuisse 2 Reg. XXIV. 8. legi-

legimus; sed 2 Paralip. XXXVI. 9. OCTO *eum annorum filium fuisse, cum regnare inciperet, adseritur.* Sunt qui Ioiachinum anno aetatis octauo in regni societatem adsumtum esse credunt, sed credunt; recte vt arbitror Lightfootus, annum vulgaris, vel nouae potius epochae, quo regnauit Ioiachinus hic indicari statuit, OCTAVVM Nebucadnezar; conf. quae de phrafi שנה בן diximus Obs. XVII. et XXIV.

XXX.

Ab a. m. 3655 incipit epocha captiuitatis Babylonicae qua Ezechiel vsus est. Annus huiusce epochae rediit primo circiter die mensis quinti siue Iulii; siquidem Ieremiae XXVIII. 1. *quintus mensis* cum quarto (captiuitatis) anno et initio regni Zedekiae coniungitur, conf. Obs. XXXI. et Ezech. I. 1. 2. dicitur *quintum diem quarti mensis* anni tricesimi (iubilaei) ad quintum annum epochae captiuitatis spectasse, conf. Obs. XXXII. denique Ezech. XXXIII. 2 1. *dies quintus decimi mensis*, anni quo urbem expugnauit Nebucadnezar, duodecimo captiuitatis anno adscribitur: *et factum est anno duodecimo, post transmigrationem nostram, mense decimo die quinto, venit ad me qui fugerat Hierosolyma dicens: vastata est ciuitas.* Etenim si duodecimus captiuitatis annus duodecimus simul fuisset Zedekiae, nuntius ille post octodecim demum menses venisset. Ergo Zedekiae et huiusce captiuitatis annorum non idem est numerus, nisi inde a primo mense anni ecclesiastici vsque ad quintum; mensium namque numeros quasi propria eorundem nomina considerandos esse et ad initium anni ecclesiastici spectare, aliunde notum est. Liqueat inde Ezech. XXIV. 1. 2. anno Zedekiae octauo praedixisse Deum, fore, vt redeunte anno, eodem die, decimo nempe mensis decimi, initium caperet urbis obsidio; quippe quem diem anni noni Zedekiae, proindeque decimi captiuitatis, primum fuisse obsidionis Ieremias scriptum reliquit cap. LII. 4. Adde Ezech. VIII. II. XX. 1. XXIV. 1. XXVI. 1. XXIX. 1. 17. XXX. 20. XXXI. 1. XXXII. 1. 17. XL. 1. 2. Reg. XXV. 27. Ier. LII. 31. Tabula quam subii-
cio rationem huiusce epochae clarius exponet. O 2 A.M.

A. M. 3655.		menf.	
odauus Nebucadnezaris.	vndecimus Ioiakimi.	1	annus captiuitatis I.
	Ioiachini tres menfes	2	
		3	
		4	
		5	
		6	
		7	
		8	
		9	
		10	
		11	
		12	
A. M. 3656.			
nonus Nebucadnezaris.	primus Zedekiae.	1	annus captiuitatis II.
		2	
		3	
		4	
		5	
		6	
		7	
		8	
		9	
		10	
		11	
		12	
A. M. 3657.			
decimus Nebucadnezaris.	secundus Zedekiae.	1	annus captiuitatis III.
		2	
		3	
		4	
		5	
		6	
		7	
		8	
		9	
		10	
		11	
		12	
A. M. 3658.			
		1	annus captiuitatis centis.
		etc.	

	A. M. 3663.	menſis		Suus capt.
decimus ſextus Nebucadr.	Oſanus Zedekiac.	1	nonus captiuitatis.	nonus captiuitatis.
		2		
		3		
		4		
		5		
		6		
		7		
		8		
		9		
		10		
		11		
		12		
decimus ſeptimus Nebucadr.	nonus Zedekiac.	1	decimus captiuitatis.	decimus captiuitatis.
		2		
		3		
		4		
		5		
		6		
		7		
		8		
		9		
		10		
		11		
		12		
decimus oſtauus Nebucadr.	decimus Zedekiac.	1	vndecimus captiuitatis.	vndecimus captiuitatis.
		2		
		3		
		4		
		5		
		6		
		7		
		8		
		9		
		10		
		11		
		12		
decimus nonus Nebucadr.	vndecimus Zedekiac.	1	duodecimus captiuitatis.	duodecimus captiuitatis.
		2		
		3		
		4		
		5		
		6		
		7		
		8		
		9		
		10		
		11		
		12		
20mg	A. M. 3667.	1	die quinto nuntia tum eſt Ezechieli urbem vaſtatam eſſe, cap. XXXIII. 21.	
		2		
		3		
		4		
		5		
		6		
		7		
		8		
		9		
		10		
		11		
		12		
		etc.		

Q 3

XXXI.

Ieremias cap. XXVIII. 1. quintum mensem QVARTI anni principium dicit regni Zedekiae; quartum hunc annum exhibet epocha captiuitatis, annus enim mundi 3658, qui tertius est Zedekiae, a die primo mensis quinti quartus est captiuitatis. Zedekias vndecim annis regnum tenuit, proinde quae post octodecim, plus minus, menses contigerunt (Hebraeos enim Regum suorum annos synecdochice numerasse saepius diximus) ea commode satis SVB INITIO regni contigisse dicuntur.

XXXII.

Annus mundi 3660 TRICESIMVS est epochae iubilaei, et ex parte, ad diem nempe primum quinti mensis QVINTVS annus epochae captiuitatis Babylonicae, Ezech. I. 1. 2. Colligitur inde visionem quam cap. VIII. 1. seq. exponit, eodem anno tricesimo iubilaei oblatam fuisse Ezechieli, quintum enim diem sexti mensis anni tricesimi, post iubilaeum, ad SEXTVM captiuitatis annum pertinere verissimum, et ex iis quae haecenus disserui manifestum est. Atque sic huius quoque numeri, quem prior locus exhibet, difficultates abeunt, quae quanti doctissimis etiam interpretibus visae sint momenti, vel ex Poli *Synopsi Criticorum* intelligitur.

XXXIII.

Annus mundi 3665 decimus fuit Zedekiae, et duodevicesimus Nebucadnezaris, IVBILÆI autem QVINTVS SVPRA TRICESIMVM, ac proinde a mense septimo SABBATHICVS; vnde emergit: *annum, vt Maimonidis vtar verbis, patriarum profecto rerum peritissimi, in quo vastatum est templum, fuisse exitum anni septimi (sabbathici) et tricesimum sextum iubilaei.*
Non

Non autem sola Maimonidis hic nitimur auctoritate, sed Ieremiae potius Prophetae, quippe qui decimum Zedekiae annum, quo durante obsessioe vaticinatus est, cap. XXXII. 1. XXXIV. 1. seq. duodeuicesimum dicit Nebucadnezaris, eundemque *sabbathicum* fuisse v. 8 -- 15. nos conducet. Comma 21 huiusce capitis ex cap. XXXVII. 5 -- 8. illustrari potest; solverant nempe Chaldaei obsessioem, vt Pharaoni Hophrae resisterent, sed fugato Pharaonis exercitu redierunt. conf. Buddei *Hist. Eccles. V. T. p. 579. seq.*

XXXIV.

Captiuitatem Babylonicam, finitis septuaginta quos Ieremias praedixerat annis, primo Cyri solutam esse 2 Paralip. XXXVI. 22. Esdr. I. 1. V. 13. VI. 3. disertissime adferitur. Quemadmodum autem apertum est *regni Cyri* primum annum nequitquam intelligi, ita primus etiam *post occupatam* a Cyro *Babylonem* finis captiuitatis dici non potest, cum septuaginta Ieremiae anni ad tertium vsque, ab eo quo Babylonem Cyrus occupauit, pertingant. Suspiciamur inde cum Iosepho Scaligero *de emend. temp. p. 576.* nouam aeram a Babyloniis Cyro institutam eo tempore, siquidem in edicto suo ita praefatur: *Haec edicis Cyrus Rex Persarum: Deus Dominus coeli dedit mihi regna terrae; regna autem terrae sibi data esse, non capta statim Babylone sed vltimis demum imperii sui temporibus scribere potuit. Neque contemnendum puto quod Danielis liber hanc in rem praebet indicium. Capite eius I. v. 21. fuisse Danielem in viuis vsque in annum primum Cyri Regis, cap. vero X. v. 1. tertio Cyri anno visionem Danieli dicitur obtigisse; prior locus haud obscure infert Danielem primo Cyri anno diem obiisse supremum, huic autem sententiae posterior videtur refragari. Satis huic dubio vtcunque faciunt, qui pri-*
mi

mi Cyri anni aliam ob causam cap. I. mentionem fieri contendunt, indeque quod aetatem in, primum eius annum produxisse dicitur, negant consequi eodem illum anno ad plures abiisse; at mea tamen opinione rectius respondemus, cap. I. primum Cyri annum ad monarchiam Cyri, siue nouam eius aeram pertinere, cap. vero X. tertium numerari a regno Cyri Babylónico, illumque annum, quantumuis primus fuerit monarchiae, siue nouae eiusdem aerae, eo tamen tempore, quo visio ista Danieli obtigit, nondum primum nominari potuisse; seu quod idem est, nouam illam aeram eodem quidem anno, sed oblata demum illa visione, institutam, instituta porro solutam esse captiuitatem et Danielem vitam cum morte commutasse. Hoc pacto priori loco eum adserimus sensum qui cuilibet lectori sese ingerit; cui inde quoque veri accedit species, quod in libro Danielis solutae a Cyro captiuitatis nulla exstat mentio.

XXXV.

Ezechiel, cap. IV. 4. iussum se dicit portare iniquitatem domus Israël per *trecentos et nonaginta dies*, et deinde iniquitatem domus Iudae per *quadraginta dies*, dierum autem numerum totidem annos denotare monet. Plerique omnes, nisi fallor, interpretes ab omni remotum putant dubio, typicam hanc obfidionem iis qui Regum vtriusque populi contextunt chronologiam, pro fundamento ponendam esse; quantumuis voces עֲנִי שְׁנֵי עֹנָם poenae hic *annos* denotare, teste Gaspare Sanctio, praestantissimi tam Graecorum et Hebraeorum quam Latinorum Doctores fateantur. De eo itaque solliciti sunt, vt terminos huic annorum numero ab vtraque parte constituent. Enimuero, si numeros hosce iungerent, et 430, qui inde resultant, annos in urbis et templi excidio desi-

desinere statuerent, tricesimus tertius Dauidis *terminus* foret iniquitatis, quem vocant *a quo*; idcirco in eam deuenerunt opinionem, minorem numerum a maiori hic absorberi, annosque 390 impietatis Israëliticæ in omnimoda tandem desolatione finire. Huic sententiæ vt speciem quandam adspargant, annis Regum tot perperam adiciunt, vt a primo prioris Ieroboami initium duci possit. Sunt tamen qui iniquitatem Israëliticam cum defectione et idololatria Salomonis incepisse hariolantur; sed omnes in eo videntur consentire, impeditas has esse rationes annorum iniquitatis. Etenim, præterquam quod iniquitas Iudæ (post regni Israëlitiçi destructionem) Israëlitico populo sic tribuatur, iniquitas autem Iudæ non anno demum duodeuicesimo Iosiae inceperit; gratis etiam minor numerus maiori includitur. Operæ proinde pretium fuerit data opera hunc locum illustrare, *tot implicitum*, iudice Sanctio, *nodis*, vt illum extricari altioris videatur ingenii quam humani; et in quo euoluendo nemo tam versatus est diligenter, vt in sua sibi explicatione satisfaciat.

Primo v. 3. diserte dicitur SIGNVM hic dari domui Israël; inde liquet actionem hanc Ezechielis rem futuram PRÆSIGNIFICASSE, eoque sensu fuisse TYPICAM. Porro, dies hic annos denotare ab ipso Vate simul indicatur; pari ratione Num. XIV. 34. dies quadraginta totidem annos poenæ imminentis denotarunt. *Rursus*, voces, *impietas*, *peccatum*, *delictum*, tam supplicium quam culpam inferre in vulgus notum est; certe inexpugnabilis huiusce connexi est ratio: vbi portare iniquitatem *poenam portare* significat, ibi annos iniquitatis *annos poenæ* denotare, necesse est. Denique, duplicem scopum typicæ huius actionis deprehendimus: primo quidem dies illa obsidionis miseramque Iudæorum in illa conditionem adumbrabat; deinde vero numerum etiam dabat annorum poenæ;

nae; id quod clarissimis hisce verbis confirmamus: *sic comedent filii Israël panem suum pollutum INTER GENTES AD QVAS EIICIAM EOS*, v. 13.

Iudicatu inde proclive est, terminum praedictorum hac obsidione annorum *aduentum* esse Regis et Sacerdotis supremi, Domini nostri IESV CHRISTI, qui *vere portauit peccata* Esa. LIII. 4. 11. 12. non tantum quae populo Israëlitico cum vniuerso genere humano fuerunt communia, sed ea etiam quae propria Iudaeorum recte nuncupamus; quam in rem confer b. Gottfridi Olearii *Diff. de Apostolatu Christi ad Iudaeos, in Observationibus Sacris ad Euangelium Matthaei p. 427. seq.* Luculentam hanc explicationem huiusce vaticinii, siue typicae actionis, ipsemet nobis suppeditat Ezechiel cap. XXI. 24. seqq. vbi, praedicta obsidione et expugnatione vrbis Hierosolymitanae, *idcirco*, inquit, *haec dicit Dominus Deus; pro eo quod recordati estis iniquitatis vestrae et reuelastis praecaricationes vestras, et adparuerunt peccata vestra in omnibus cogitationibus vestris; pro eo, inquam, quod recordati estis, manu capiimini. Tu autem, profane impie Dux Israël, cuius venit dies in tempore iniquitatis praesinita, haec dicit Dominus Deus: Aufer cidarim, TOLLE CORONAM, zonne haec est quae humilem subleuauit, et sublimem humiliauit? Iniquitatem, iniquitatem, iniquitatem ponam eam* (iniquitatem hic idem esse ac poenam quilibet perspicit) *et hoc non factum est* (non finita haec erit poena) *DONEC VENIAT CUIVS EST IVDICIUM et tradam ei; donec veniat cui iure debetur corona - - imperium Iesus Christus consequetur, verba sunt Lucae Osiandri ad h. l. Atque hic est cui Pater omne iudicium dedit, Io. V. 22. cui Dominus Deus sedem dedit Davidis, qui regnabit super domum Iacob in aeternum, cuius imperii non erit finis Luc. I. 32. 33. Matth. II. 2.*

Neque obscurum est vnde initium annorum poenae quos
typi-

typica hac obsidione praedixit, ducendum sit. Septuaginta quidem annos poenae, *captiuitatis* nimirum *Babylonicae*, per Ieremiam Deus pridem indicauerat; sed soluta tamen captiuitate res Iudaeorum publica non ad eam *ἔξοχὴν* euecta est, qua ante captiuitatem floruit: proinde huiusce poenae annos septuaginta quos Ieremias praedixerat grauioris poenae addendos esse dubitari nequit. Maximum vero, quin prorsus inuisitum sententiae huic nostrae inde accedit argumentum, quod praedicti Ezechielis obsidione anni, septuaginta captiuitatis annis iuncti, ad ipsum vsque annum pertingunt quo natus est IESVS CHRISTVS, ita vt hic vltimum praedictorum excipiat.

Planum id reddimus Ieremiae de tempore obsidionis testimonio, quippe qui cap. LII. 4. 5. 6. memoriae prodidit: *diem decimum mensis decimi anni noni regni Zedekiae, primum obsidionis diem, vltimum vero nonum fuisse quarti mensis anni Zedekiae vndecimi.* Maior inde numerus relultat dierum quam quem numeri 390 & 40 iuncti efficiunt; sed notum est ex Ier. XXXIV. 1. 22. soluisse Babylonios obsidionem vt Pharaoni Hophrae resisterent, fugato vero Aegyptiorum exercitu rediisse. Duplex itaque tempus obsidionis Ezechielis actione, quae typum eius exhibet, constituitur: PRIMO 390 dierum *ante soluendam obsidionem*; DEINDE 40 dierum *post reditum Chaldaeorum*; quot vero dies effluxerint a soluta obsidione vsque ad reditum Chaldaeorum, Ieremiae nos condocet relatio. Constat scilicet, Iudaeos duodecim anni communis menses, mensis autem *pleni* triginta, *cavi* nouem et viginti numerasse dies; plenos nunquam plures fuisse menses quam octo, neque pauciores quam quatuor; vide sis Hadriani Relandi *Antiquit. Hebr. Part. IV. cap. I. §. 13.* quodsi proinde menses alternis vicibus pleni fuere & cavi, praeterquam enim quod media sic incedamus via, plures etiam annos ita comparatos fuisse ex I. c.

intelligitur, solutae obsidioni 101 dies tribuendi sunt. Cum itaque typica Ezechielis obsidio, veram vrbis Hierosolymitanae obsidionem pro fundamento habeat, huiusque adeo diebus annorum poenae exhibeat numerum, cuiuslibet, opinor, perspicuum est, numeros 390 et 40 non nisi interiecto numero 101 iungendos esse, annosque hac ratione, id quod inde consequitur, DXXXI. ab ultimo 70 annorum Ieremiae vsque ad nasciturum Seruatorem praedici. Tabula quam subiicio dies dabit obsidionis solutae, et Ieremiae simul relationem, cap. XXXIV. 11. 21. 22. de iure anni sabbathici post solutam obsidionem violato, illustrabit.

annus Zedekiae	mensis anni ec- clesiastici	dies ob- sisionis	
IX.	X plenus	21	dies enim decimas huius mensis primus fuit obsidionis.
	XI - -	29	
	XII - -	30	
X.	I - - -	29	incipit annus sabbathicus.
	II - -	30	
	III - -	29	
	IV - -	30	
	V - -	29	
	VI - -	30	
	VII - -	29	
	VIII - -	30	
	IX - -	29	
	X - -	30	
	XI - -	29	
	XII - -	30	
XI.	I - - -	29	die decimo quinato huius mensis soluta est obsi- dio.
	II - -	30	
	III - -	29	
	IV - -	9	
Summa dierum obsidionis:		531	

Huc

Huic dierum numero annorum exacte respondent rationes; quod clarissima quem canone chronico, ab anno mundi 3718, dedimus demonstratione neutiquam indignum existimamus: maxime cum inde emergat, dies 420 et 40, qui efficiunt 430, afflictio-rem reipublicae conditionem, solutae vero obsidionis dies 101 eos annos denotare quibus caput quodammodo extulit respublica; siquidem annus 431 vnicus est Aristobuli, qui primum nomen regium reduxit, teste Iosepho *Ant. L. III. 1.*

XXXVI.

In annorum a soluta captiuitate Babylonica supputatione insignem vsu praestat Canon Ptolemaicus, omni auro, iudice Setho Caluifio, pretiosior. Dubia quidem huiusce Canonis inde videtur auctoritas, quod Regum quorundam et Imperatorum, quorum notissima sunt nomina, nullam facit mentionem; verum ex eiusdem cum Romanorum Imperatorum historia collatione intelligitur; Ptolemaicum omnes de industria praetermississe qui aliquot tantummodo menses exegerunt, nihilominus tamen annorum cuiusque periodi integrum dedisse numerum.

CANON CLAVDII PTOLEMÆI.

		Κανὼν βασιλέων.			
Ἀσσυρίων καὶ Μήδων.		ἔτη		συναγωγή	
Ναβονασσάρης	- - -	ιδ	- -	ιδ	14
Ναδίσ	- - -	β	- -	ισ	16
Χινζίος καὶ Πάρος	- - -	ε	- -	κα	21
Γεγαίς	- - -	ε	- -	κς	26
Μαροδοκεμπαφός	- - -	ιβ	- -	λη	38
Ἀρκιάνης	- - -	ε	- -	μγ	43
ἈΒασιλευτῆ πρώτης	- - -	β	- -	με	45
		P 3		Βηλίβη	

Βηλίβη	γ	μη	48
Άπρανεδίς	ς	νδ	54
Ψηγηβήλη	α	νε	55
Μεσσεσιμορδάκις	δ	νθ	59
Αβασιλευτίς β.	κ	ξζ	67
Ασσαραδίνη	ιγ	π	80
Σαοσδεχής	κ	ρ	100
Χενιλαδάνης	κβ	ρκβ	122
Ναβοκολασσάρη	κα	ρηγ	143
Ναβοκολασσάρη	μγ	ρμς	186
Ίλαροδάμης	β	ρπα	188
Νιρικαστολασσάρη	δ	ρζβ	192
Ναβοναδίς	ιζ	σθ	209
Περσῶν βασιλέων.			
Κύρης	θ	ση	218
Καμβύσης	η	σκς	226
Δαρείης α.	λς	σξβ	262
Ξέρξης	κα	σμγ	283
Αртаξέρξης α.	μα	τκδ	324
Δαρείης β.	ιθ	τμγ	343
Αртаξέρξης β.	μς	τπθ	389
Ωχς	κα	υι	410
Αρῶς	β	υιβ	412
Δαρείης γ.	δ	υις	416
Ἑλλήνων βασιλ.			
Ἀλεξάνδρος Μακ.	κ	υκδ	424
Φιλίππος Ἀριδαίης	ζ	ζ	7 - 431
Ἀλεξάνδρος Ἄιγης	ιβ	ιθ	19 - 443
Ἑλλήνων βασιλ. ἐν Αἰγύπτῳ			
Πτωλεμαίης Δάμης	κ	λθ	39 - 463
Πτωλ. Φιλαδέλφης	λη	οζ	77 - 501
Πτωλ. Εὐεργέτης	κε	ρβ	102 - 526
Πτωλ. Φιλοπάτορος	ιζ	ρηθ	119 - 543
Πτωλ. Επιφάνης	κδ	ρηγ	143 - 567
Πτωλ. Φιλομήτορος	λε	ροη	178 - 602
		Πτωλ.	

Πτωλ. Εὐεργέτης β.	-	κθ	-	σζ	-	207	-	631
Πτωλ. Σωτήρης	-	λς	-	σμγ	-	243	-	667
Διονύσης	-	κθ	-	σοβ	-	272	-	696
Κλεόπατρας	-	κβ	-	σζδ	-	294	-	718
Ῥωμαίων βασιλεῖς								
Αυγύστης	-	μγ	-	τλζ	-	337	-	761
Τιβέρις	-	κβ	-	τνδ	-	359	-	783
Γαίος	-	δ	-	τξγ	-	363	-	787
Κλαυδῖος	-	ιδ	-	τοζ	-	377	-	801
Νέρωνος	-	ιδ	-	σξα	-	391	-	815
Ουεσπασιανῶς	-	ι	-	υα	-	401	-	825
Τίτις	-	γ	-	υδ	-	404	-	828
Δομετιανῶς	-	ιε	-	υιθ	-	419	-	843
Νέρβα	-	α	-	υκ	-	420	-	844
Τραιανῶς	-	ιθ	-	υλθ	-	439	-	863
Αδριανῶς	-	κα	-	υξ	-	460	-	884
Αντωνίνῶς	-	κγ	-	υπγ	-	483	-	907

Vltimus annorum 21, quos Canon Ptolemaicus patri Nebucadnezaris tribuit, idem est quem Scriptura synecdochice primum dicit Nebucadnezaris; proinde annus mundi 3691 vltimus est annorum 43 Nebucadnezaris; a. 3692 et 3693 Euilmerodachi; annus 3694 primus et 3697 vltimus Niricassolassari f. Neriglissoris; denique annus 3698 primus 17 annorum Nabonadii f. Darii Medi; nouem itaque menses Belsazaris, quos praetermississe videtur, alia ratione compensat ad calculumque reuocat.

XXXVII.

Ærae Seleucidarum, quae in libris Maccabaeorum regni Graecorum dicitur, rationem Henrici Norisii exponam verbis, ex *Diff. II. de anno et epochis Syromacedonum p. 71. seq.* In magna Synodo Calchedonenfi Act. II. Symbolum in Con-
cilio

„cilio Nicaeno compositum hisce chronologicis notis prae-
 „signatur: *Consulatu Paulini et Iuliani clarissimorum Consulum;*
 „*anno post Alexandrum 636, mensis secundum Graecos Daesii XIX,*
 „*quod est XIII Kalendarum Iuliarum, in Nicaea metropoli Bi-*
 „*thyniae etc.* Socrates etiam annum Synodi Nicaenae desi-
 „gnat consulatu Paulini et Iuliani. Epocha Seleucidarum coe-
 „pit anno Urbis 442; adde annos in Synodo positos 636, eris
 „ad A. V. 1078, Christi 325, quo in Fastis signantur Consu-
 „les Paulinus et Iulianus. Ibi anni post Alexandrum non
 „indicant tempus ab obitu Alexandri, sed noui post Alexan-
 „drum regni a Seleuco in Asia conditi. Interim patet Aeram
 „Seleucidarum iniri ab autumno non a verno tempore;
 „alias die 19 Daesii, siue Iunii anno Christi 325 numeratus fuis-
 „set annus Seleucidarum 637 a verno tempore coeptus. - -
 „Viri eruditi dudum tradiderunt, diuersitatem quae in annis
 „designandis, in duobus libris Maccabaeorum adparet, inde
 „ortam, quod scriptor libri primi annos Seleucidarum inchoat
 „a mense Nisan; alter vero vsus est annis Seleucidarum a
 „neomenia Tisri, qui septimus est mensis anni Iudaeorum - -
 „In libro 1 Maccab. cap. VI. bellum contra Iudaeos a nouo Re-
 „ge Antiocho Eupatore motum recitatur *anno centesimo quin-*
 „*quagesimo;* quod tamen libro 2. initio cap. XIII. dicitur con-
 „tigisse *anno centesimo quadragesimo nono.* Scriptor libri pri-
 „mi a neomenia Nisan orditur annum Seleucidarum CL;
 „scriptor vero libri secundi post sex menses a Tisri eundem
 „annum auspiciatur. Hinc bellum per aestatem gestum vni
 „dicitur anno CL, alteri vero CXLIX. Rursus lib. 1. initio
 „cap. VII. haec narrantur: *Anno centesimo quinquagesimo primo*
 „*exiit Demetrius Seleuci filius ab urbe Roma, et ascendit cum*
 „*paucis viris in ciuitatem maritimam, et regnavit illic.* At in
 „lib. 2. cap. XIV. a versu 1. recitatur initium regni eiusdem
 Deme-

Demetrii; statimque dicitur Alcimus, qui summo sacer-
 dotio deiectus fuerat, venisse ad Regem Demetrium *centesimo*
quinquagesimo anno etc. Demetrius A. V. Romae 592, post
 Nisan, clam ex Vrbe in Syriam transmisit. Polybius qui ei-
 dem Demetrio fugae auctor, vel praecipuus saltem adhor-
 tator fuit, scribit *Legat. 117.* illum nauem Carthaginensem
 adscendisse, quae vna illarum erat, quam solebant cum cura
 ex caeteris deligere, *quae sunt Carthagine, ad deferendas pri-*
mitias, quas illuc Carthaginenses Diis patriis mittunt. Car-
 thaginenses Tyriorum colonia erant, ac proinde annua do-
 na aperto statim mari Herculi Tyrio, aliisque vetustae pa-
 triae Diis mittebant. Itaque Demetrius verno tempore la-
 bente Roma fugit, anno Seleucidarum CL, qui tamen CLI
 dicitur scriptori memorato, ob annum popularem a Nisan
 inchoatum. - - In libro 2 Maccab. cap. XI recitantur litte-
 rae Antiochi Eupatoris ad Iudaeos, quae signantur datae:
anno centesimo quadragesimo octauo, Xanthici mensis quinta de-
cima die. Interpretibus atque eruditioribus chronologis nota
 illa temporis visa est difficillima, ita vt Scaliger *Lib. V. p. 406,*
 cum praenotasset Antiochum Eupatorem pacem cum Iu-
 daeis fecisse post Scenopegiam anno 149, putans illam Regis
 epistolam pertinere ad pacem ineundam, ait: *Quis Oedipus*
haec soluerit? Itaque bene de illo Auctore meruerit, qui illum a
suspensione erroris vindicauerit. Petauius *Lib. II. de Doctr. temp.*
cap. 21. putat Xanthicum, cuius dies 15 ea in epistola adpel-
 latur, pertinere ad annum centesimum quinquagesimum.
 Vfferius *Tom. I. Annal. p. 15.* ait scriptas illas litteras anno 148.
 aerae Chaldaeorum ac die 15 Xanthici itidem Chaldaici - -
 Verum vix animum inducere possum, vt credam Reges Se-
 leucidas in signandis litteris ac rescriptis vsos fuisse aera Chal-
 daica, quae a Syris certe nunquam in vsum redacta fuit. - -

Q

Quare

„Quare scripta est anno Seleucidarum 148 quo sub initium
 „Nisan, mortuo Antiocho Epiphane, Eupator eiusdem filius
 „regnum capeffuerat. Sed his repugnat rerum series post
 „mortem Antiochi Epiphane gestarum, priusquam illae lit-
 „terae a nouo Rege scriberentur. Nam cum constet Epipha-
 „nem mortuum esse post Nisan, cum eius obitus a scriptore
 „libri 1. dicatur contigisse a. 149. qui a neomenia eius mensis
 „inchoatur, ac deinde cap. X. lib. 2. post recitatam v. 9. mor-
 „tem Antiochi narrentur proelia, quae secunda fecit Iudas
 „cum Idumaeis, ac postea cum Timotheo Eupatoris in Asia
 „Duce; ac cap. XI. recitetur bellum a Lysia Eupatoris pueri
 „Regis tutore cum Iudaeis infeliciter gestum, ac denique pax
 „inita dicatur, scriptis memoratis litteris ab Eupatore, atque
 „hae signentur datae die 15 Xanthici, profecto non eodem
 „anno, quo Antiochus Epiphane obiit, scriptae dici possunt,
 „cum Nisan ac Xanthicus sint primi menses verni, et in anno
 „Lunari potuerint vna simul decurrere. Num illae litterae
 „ab Eupatore initio regni scriptae sunt, sed a scriptore libri
 „secundi historiae Maccabaicae alia occasione altero anno re-
 „citatae? Spero fore vt hunc nobis nodum soluat Nicolaus
 „Toinardus Aurelianensis in Harmonia libri vtriusque Mac-
 „cabaeorum.“ Dubium quod in medio relinquit Cardinalis
 ex denominatione tantummodo mensis exsurgit; Tyrii vero
Maium, immo Sidonii aliique *Iunium* dixerunt Xanthicum,
 vid. celeberrimi Polyhistoris, Io. Alb. Fabricii, Doctoris mei,
Menologium, p. 46. 47. nihilque obstat, quo minus ea, quae
 difficultatem hic mouent duobus omnino mensibus a Iu-
 daeis gesta existimanda sint; Si uan autem Iudaeorum, siue
 Maium, ad messẽm, ad quam facta pace Iudaei redierunt
 cap. XII. 1. ex parte saltem pertinere aliunde notum est.

XXXVIII.

XXXVIII.

Anni 490, qui per LXX hebdomades Danieli, cap. IX. 24. seq. praedictas intelligendi sunt, incipiunt a septimo Artaxerxis Longimani, quo Esdras amplissima genti suae priuilegia impetrauit c. VII. 1. 8. 11 -- 27. Scilicet *terminum a quo haec indicant verba: Septuaginta hebdomades determinatae sunt super populum tuum et super VRBEM SANCTAM TVAM*; clarius deinceps his verbis denotatum: *ab exitu sermonis ut rursus aedificetur Ierusalem*. Cum enim super VRBEM determinatum hoc tempus dicatur, ab urbis saltem restauratione initium eius ducendum esse nemo non intelligit. *Terminum ad quem haec declarant verba: ad cohibendam praeuaricationem et obsequendum peccatum et ad expiandam iniquitatem et ad adducendam iustitiam aeternam, et ad obsequendam visionem et prophetiam, et ut ungetur sanctitas sanctitatum; ubi per sanctitatem sanctitatum Christum intelligi ex Luc. I. 35. et Ps. XLV. 8. iudicatu proclive est*. Iam porro hunc quoque terminum curatius designat Angelus: *vsque ad Christum Ducem --- post hebdomades sexaginta duas (et septem, quibus plateam et muros aedificatum iri dixerat in angustia temporum i. e. varia inter impedimenta) excindetur Christus, et non ei. --- confirmabit autem pactum multis hebdomade una, et in medio hebdomadis deficiet hostia et sacrificium*. Patet inde mortem Seruatoris, quae nempe ita excisus est vt neququam excisus sit, quae uero hominum peccata ita expiauit, vt sacrificii et oblationis, siue cultus Leuitici vim et efficaciam cessare fecerit, ita hic esse terminum ad quem, vt cadat in dimidium hebdomadis septuagesimae. Atque inde conficitur q. e. d. praedictas LXX hebdomades initium capere a septimo Artaxerxis Longimani.

Q₂

Huic

Huic explicationi b. proauunculus meus Ægidius Strauchius, in *Diff. de computo sacro LXX. hebdomadam Danielis*, ubi Scaligeri sententiam propugnat, speciosas opponit rationes. *Primo* ex Esdr. IV. 16. sq. probare nititur, Artaxerxem Longimanum prohibuisse vrbis aedificationem; *deinde* per hanc hypothesein negat explicari posse, quomodo ab Angelo praedictum fuerit, spatio septem hebdomadam aedificandas esse plateas et fossas in angustia temporum, cum a vicesimo Artaxerxis Longimani non septem, sed vix duae septimanae retro ad annum eius septimum numerari possint; *porro* Artaxerxis anno septimo nulum de restaurando templo vel ciuitate exiisse, vel exire etiam potuisse contendit mandatum, cum haec sit nostra hypothesis, anno secundo Darii Hystaspis templum restaurari coeptum et anno sexto eiusdem absolutum fuisse; *rursus*, ex verbis Angeli, itemque Christi quam Matth. XXV. 15. dedit explicatione, patere autumat finem LXX hebdomadam in excisionem vrbis incidere; *denique* Scaligeri sententiam, anno secundo Darii Nothi exiisse edictum, quod apud Haggaeum Zachariam et Esdram descriptum legitur, et cum hoc edicto primum huiusce computi connecti, probabiliorem existimat (1) quod solennissimum et firmum hoc fuerit mandatum, siquidem effectu roboratum, (2) quod a tempore huiusce mandati, vsque ad annum quo plateae et fossae absolutae sint, Nehem. XIII. 6. septem hebdomades, siue 49 anni effluerint, (3) quod hoc demum pacto praedicti 49° anni ad excidium posterioris templi pertingant, (4) quod veri sit simile, Angelum, nominando hebdomadem annalem ad cyclum sabbaticum respexisse, ex Scaligeri vero hypothesei primus annum 49° primus fuerit Schemittae.

At enim vero sola haec sese commendant specie nostramque sententiam haud infringunt; (1) Artaxerxem Longi-
gima-

gimanum vrbis aedificationem prohibuisse ex Esdr. IV. 16. seq. probari nequit; Esdrae namque VI. v. 6. Cambysen Ahasuerum nominari et v. 7. per Artachsachtam Smerdem intelligi, cuius in Canone Ptolemaico propterea quod septem tantummodo mensibus imperauit, nulla exstat mentio, sine oppositi formidine adserimus. (2) aedificationem vrbis *ab Angelo praedictam* anno vicesimo Artaxerxis Longimani ad finem perductam esse negamus. (3) inde quod anno sexto Darii Hystaspis templum absolutum dicimus, perperam colligitur, anno septimo Artaxerxis nullum de restaurando templo *vel ciuitate* mandatum exiisse vel exire potuisse; cur enim templi absoluta aedificatione, de restauranda *vrbe* mandatum exire non potuerit, nullam video rationem, templi vero, quod ornare Regis iubent litterae, absolutam fuisse aedificationem, res ipsa docet, tantum abest vt contradictionem id inferre censendum sit; sed mandatum de *templo* restaurando, praedictio, quam cum maxime illustramus, neutiquam exigit. (4) LXX. hebdomades in excisione vrbis et templi desinere gratis omnino dicitur. Cum enim ex iis quae hanc in rem disseruimus apertum sit, mortem Domini nostri IESV CHRISTI eo sensu *terminum* hic esse *ad quem*, vt in dimidium vltimae hebdomadis incidat; planum vtique et ab omni dubio remotum est, verbis hisce: *et ciuitatem ac sanctuarium perdet populus Dnicis venturi, et finis eius cum inundatione, et vsque ad finem belli decreta desolatio*; vrbis templique excisionem *προληπτικῶς* praedici, nihilque aliud illa inferre, quam quae rationi LXX hebdomadam euolatae subiecta leguntur: *et iuxta alam abominationum desolator, et vsque ad consummationem praecipiam effundetur super vastatum*. Isdem puto rationibus LXX septimanas in excisione vrbis templique desinere negamus, quibus Scaligerianae sententiae defensores nouissimum demum

Q 3.

diem.

diem, cuius itidem haud obscure mentionem hic facit Angelus, terminum earundem esse negant. (5) Scaligeri hypothesis tantum abest vt ad fidem prona sit, vt insolubiles potius progignat difficultates. Edictum Darii, de quo apud Haggaeum cap. I. 1. 2. et Esdras cap. IV. et VI. agitur, principium huiusce computi esse ita contendit Scaliger vt per Darium, non Hystaspin, sed Nothum, intelligi praecipiat; 49 autem annos inde ab edicto vsque ad annum quo plateae et fossae absolutae sint effluxisse probare nequit, nisi pro fundamento ponat Neh. XIII. 6. Artaxerxis II. qui Mnemon caeteroqui dicitur, mentionem fieri; vtrumque vero falsum esse inde saltem conficitur, quod Serubbabel filius Schealthiel, et Ieschua filius Iozadak, qui secundo Darii anno templi posuerunt fundamenta, Esdr. V. 2. Hagg. I. 1. II. 4. Zach. I. 1. III. 1. immo absolutam eius dederunt aedificationem, Zach. IV. 6. 9. et quidem anno Darii sexto, Esdr. VI. 15. ex illorum sunt numero qui a Nebucadnezare abducti, et primo monarchiae Cyri reuersi sunt ex captiuitate, Esdr. II. 1. 2. III. 8. ab vndecimo vero Zedekiae vsque ad secundum Darii Nothi Canon Ptolemaicus exhibet annos 170. Grauiissimum huiusce obiectionis momentum vir doctus leui attingit brachio *L. VI. de emendat. temp. p. 603.* At ex edicto, inquit, Cyri ad secundum annum Darii Nothi, anni intersunt plus minus 106. Zerubbabel et Iosua missi sunt edicto Cyri; ecce iidem adhuc viuunt post annos 106? quid? an hoc videtur mirum? An est nouum exemplum in sacra historia homines, praesertim quos Deus praefecerit populo suo atque Ecclesiae suae, transcendere annos 130? Haec obiectionis alicuius momenti est ad suspendendam sententiam nostram, sed non ad infirmandam. An non hodie videmus homines 120 annorum, omnibus sensibus integris? nos miraculi loco non habemus mulierem gemellos parere, et tamen variores gemelliparas

liparas videas, quam homines qui 110 annos excedant. Enimvero, si vel maxime concedamus verba Efdrae cap. II. 1. eiusmodi admittere interpretationem, qua Serubbabel et Ieschua illorum eximi possint numero, qui a Nebucadnezare abducti sunt; immo clarissimorum etiam verborum Hagg. II. 3. violentam quam Scaliger dedit explicationem (*) in medio relinquamus: Zacharia tamen, vt diximus, teste Serubbabel saltem aedificationem templi vidit absolutam; neque probari potest Ieschuam iactis protinus fundamentis spiritum reddidisse, quin potius eandem illi felicitatem cum Serubbabele obtigisse, vt-pote cui socias iungere manus a Deo iussus fuit, veri vt arbitrator omnium iudicio simillimum est; a Cyri autem edicto ad sextum Darii Nothi anni intersunt 118, neque probabile est puerorum inter seniores populi et principes viros mentionem fieri, quin immo Efdr. III. 8. *surrexisset* dicitur Ieschua anno secundo ex quo venerunt (i. e. anno secundo monarchiae Cyri) ET FILII EIVS VT PRÆSENT *facientibus opus in domo Dei.* Inde profecto liquet, Ieschuam saltem anno secundo monarchiae Cyri sexagenario haud fuisse minorem; addo annos 117 a secundo Cyri vsque ad sextum Darii Nothi, quo templi aedificatio, ex sententia quidem Scaligeri, absoluta est: numerus inde resultat annorum 177. Maximi proinde haec obiectio momenti est, non tantum ad suspendendam Scaligeri sententiam, sed ad infirmandam. Porro edictum a Dario promulgatum ad templi tantum restau-

ratio-

(*) Scilicet his verbis: *quis est in vobis relictus, qui vidit domum hanc in gloria sua priori, qualem vero vos videtis eam nunc? nonne respectu illius quasi nihil est in oculis vestris? hunc tribuit sensum: O si quis vestrum prioris domus gloriam vidisset, eam cum ista contendens quam nibili hanc faceret?*

rationem pertinet; Artaxerxis autem prius mandatum, cuius nempe posterius continuationem et confirmationem exhibet, quippe quod non tam aedificationem urbis, quam eius munitiorem potius infert, prae caeteris solenne fuit et efficax, ad *urbis*, de qua Angelus apud Danielelem loquitur, restorationem ciuitatisque restitutionem. Denique de sabbathico quae dicuntur cyclo non tantum fundamento carent, sed falsa nituntur hypothesi, septimum quemque annum fuisse sabbathicum; Iudaei vero, quanquam post captiuitatem sabbathicos tantummodo celebrarunt, iubilaeos tamen propter sabbathicos vsque ad excisionem posterioris templi computarunt, teste Maimonide, *Tr. de iuribus anni septimi et iubilaei cap. 10.* Caeterum hoc de oraculo conf. Ioannis Vorstii exercitat. in opusc. ad hist. et philol. s. spectantibus, itemque Buddei *Hist. Eccles. V. T. Per. II. scet. 5. §. 10.* vbi recte monet: *omnibus modis exactum vltimae hebdomadis dimidium intelligi necesse non est, sufficit si dimidium sit κατὰ πλάτος, p. 847.*

Reliqua luculentis munita sunt probationibus.

Τῶ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰῶνων ἀφάρτω, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῶ
Θεῷ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων,

ΑΜΗΝ.

ELEN-

ELENCHVS OBSERVATIONVM.

I. De annis patriarcharum antediluvianorum. II. De ordine filiorum Noachi. III. De Cainano cuius inter Semi posteros apud LXXX interpretes et Lucam iniicitur mentio. IV. De anno natiuitatis Abrami. V. De primo viginti annorum quos Iacobus seruiit Labano. VI. De annis 430 Exod. XII. 40. f. et Gal. III. 17, VII. De annis 450 Act. XIII. 20. VIII. De epocha exitus ex Aegypto, itemque 400 annis Abrahamo Gen. XV. 13. praediētis. IX. De annis sabbathicis et iubilacis. X. De anarchia post Iosuaam, et Senioribus quorum diebus Iehouae populus seruiit. XI. Iudaeos aetatis, Iudicum, Regum etc. annos synecdochice numerasse.	XII. De Samgare, itemque ultimo Ehudi, et primo annorum 20 quibus Iabino seruiuerunt. XIII. De anno unico oppressionis Iud. X. 8. itemque de epocha iubilacis et Iephthae verbis Iud. XI. 26. XIV. De Simsone et 40 annis Philistaeorum Iud. XIII. 1. XV. De ultimo Eli et 40 annis qui Samueli et Sauli tribuuntur Act. XIII. 21. XVI. De locis 1 Sam. VII. 2. et 2 Paral. XIII. 5. XVII. De loco 1 Sam. XIII. 1. ubi Saul filius anni dicitur. XVIII. De anno defectionis Absalomi. XIX. De numero annorum post exitum ex Aegypto, 1 Reg. VI. I. expresso. XX. De Rehabeami anno 41, quo regnare coepit. XXI. De anno tricesimo sexto, quo Asae bellum intulit Baesa. R XXII.

- XXII. De duodecim annis Omri.
- XXIII. De Iehoramo et Achazia, a Iosaphato et Achabo in regni societatem adsumtis.
- XXIV. De anno 42 quo Achazias, Iehorami filius, regnavit 2 Paralip. XXII. 2.
- XXV. De annis 52 Vstiae, itemque de Hoseae Vatis aetate.
- XXVI. De epocha anni sexagesimi quinti quo regnum Israheliticum destructum iri Esaias cap. VII. 8. praedixit.
- XXVII. De dubio quod circa annos Achazi et Hiskiae occurrit.
- XXVIII. De LXX annis captivitatis a Ieremia praedictis.
- XXIX. De locis Dan. I. 1. Ier. XXV. 1. 2 Paralip. XXXVI. 9.
- XXX. De epocha captivitatis qua usus est Ezechiel. Locus Ezech. XXIV. 1. 2. illustratur.
- XXXI. De anno quarto Ierem. XXVIII. 1.
- XXXII. De anno tricesimo qui captivitatis quintus dicitur Ezech. I. 1. 2.
- XXXIII. De anno sabbathico quo durante obsessio vaticinatus est Ieremias.
- XXXIV. De primo anno Cyri quo soluta dicitur captivitas.
- XXXV. De annis 531. Ezechielis obsidione praedictis cap. IV. 4. 5.
- XXXVI. De Belsazare.
- XXXVII. De aera Seleucidarum.
- XXXVIII. De LXX septimanis Danieli c. IX. 24. f. praedictis.

INDEX

INDEX

Locorum Scripturae.

<p>Gen.V. 3--32 - p. 1.2.</p> <p>VII. 6. 11 - - 2.</p> <p>VIII. 13. 14 - 3. 65.</p> <p>IX. 24. 28 f. - 2. 3. 4. 66.</p> <p>X. 21. - - 2. 3. 66.</p> <p>XI. 10. - - 66.</p> <p>- 10--32. - 2. 3. 4. 5. 68.</p> <p>XII. 4. - - 4. 68.</p> <p>XIV. 14. - 89.</p> <p>XV. 13. - - 7. 10. 73. 78.</p> <p>XVI. 3. 16. - 4.</p> <p>XVII. 1. - - 4.</p> <p>- - 17. - 4. 5. 69.</p> <p>- - 23. f. - 4.</p> <p>XVIII. 7. 9. - 5.</p> <p>- - 10. 14. 4.</p> <p>XXI. 5. - - 5.</p> <p>XXIII. 1. - - 5.</p> <p>XXV. 7. - - 5.</p> <p>- - 17. - 5. 72.</p> <p>- - 20. 26. 5.</p> <p>XXVI. 34. - 5.</p> <p>XXVIII. 6. - 71.</p> <p>XXIX. 20. 21. 25. 70.</p> <p>XXX. 25. - 6. 69.</p> <p>XXXI. 41. - 6. 1022</p> <p>XXXIV. 19. 89.</p>	<p>Gen. XXXV. 28. f. p. 7.</p> <p>XXXVII. 2 6.</p> <p>XXXVIII. 1. f. 6. 70.</p> <p>- - 8. 73.</p> <p>XLI. f. 6.</p> <p>- 12. 89.</p> <p>- 46. 6. 71.</p> <p>- 50. 72.</p> <p>XLV. 6. 11. 7. 71.</p> <p>XLVI. 1. f. 73.</p> <p>- - 12. 70.</p> <p>- - 21. 71.</p> <p>XLVII. 9. 28. 7.</p> <p>L. 22. 26. 7.</p> <p>Exod. I. 6. f. 76.</p> <p>- 22. 7.</p> <p>VI. 16. 72.</p> <p>VII. 7. 7. 8.</p> <p>XII. 40. 41. 7. 8. 72.</p> <p>XVI. 1. 8.</p> <p>XVIII. 13. 76.</p> <p>XIX. 1. 8.</p> <p>XXXIII. 11. 89.</p> <p>XXXIV. 18. 8.</p> <p>Leuit. XXV. 8. 79. 90. 93.</p> <p>- - 14. 85.</p>
--	--

R z

Num.

Num. I. 1. 49.	p. 9.	Ios. XVIII. 1. 10. f.	p. 11.
IX. 1.	ib.	XXIV. 29.	12.
X. 11. f.	ib.	- - 30.	78.
XIII. 2.	ib.	- - 31.	80.
XIV. 29.	ib.	Iud. I. 13.	80.
- - 34.	113.	II. 7.	ibid.
XX. 12.	10.	III. 8.	12. 74. 81.
- - 25.	9.	- - 9.	12. 80.
- - 28.	10.	- - 11.	74. 80.
XXI. 12.	9.	- - 14.	13. 74. 85.
XXXIII. 3.	8.	- - 30.	14. 74. 83.
- - 38.	7. 9. 10.	- - 31.	15. 83.
Deut. I. 3.	10.	IV. 1. 3.	15. 74. 83.
- 3. 4.	77.	V. 31.	16. 74.
- 5.	10.	VI. 1.	16. 74.
- 19. 45.	9.	VIII. 28.	17. 74.
II. 7.	18. 10.	IX. 22.	17. 74.
- 14.	9. 10.	X. 2.	ibid.
IV. 45. 46.	11. 77.	- 3.	18. 74.
XVI. 1.	8.	- 8.	18. 74. f. 84.
XXV. 5.	73.	XI. 26.	85.
XXXI. 2.	8. 10.	XII. 7. 9.	18. 19. 74.
XXXIV. 7. 8.	ibid.	- - 11. 14.	19. 74.
Iosuae I. 11.	10.	XIII. 1.	20. f. 74. 86. f.
- 17. 18.	76.	- - 5.	86. f.
IV. 19.	10. 11.	XV. 20.	20. f. 86.
V. 9.	11. 77.	XVI. 31.	74.
VII. 19. 25.	76.	XVIII. 1.	12.
XIV. 7. 10.	8. 9.	XIX. 1.	ibid.
- - 10.	11.	I Sam. IV. 18.	21. 74.
XV. 17.	80.	VI. 1. 13.	21. 88.
			I Sam.

1Sam. VII. 1. 2. 3. 13. f. p. 21. 86. f. 89.

X. 24. 21. 91.

XI. 5. 7. - 12. ibid.

- 15. 22. 91.

- 22. - 25. 91.

XII. 1. 2. 90.

- 17. 22. 90. f.

XIII. 1. 21. f. 85. 87. 90. f.

XIV. 18. 89.

XVI. 13. 22.

XVII. 7. 22.

XVIII. 32. 89.

2Sam. II. 11. 23.

V. 4. 5. 22. f.

XV. 7. 23. 92.

1Regum II. 11. 23.

VI. 1. 11. 23. 74. 77.

- 37. 23.

- 38. 24. 95.

XII. 1. - 25. 24.

XIII. 1. 29.

XIV. 21. 25. 95.

XV. 1. 9. 25.

- 10. 27.

- 25. 25. 82.

- 28. 33. 25.

XVI. 8. 26.

- 15. 26. 83.

- 22. 26. 100.

- 23. 26. f. 98. 100.

1Regum XVI. 28. p. 100.

- 29. 27. f. 97. f.

XXII. 40. 98.

- 41. 27.

- 42. 28.

2Regum I. 1. 27. 98. f.

- 17. 98.

III. 1. 27. f. 99.

- 5. 99.

VIII. 16. 28. 98.

- 17. 25. 28.

- 26. 99.

IX. 29. 28. 100.

X. 36. 29.

XI. 21. 29.

XII. 1. 29. 30.

XIII. 1. 10. 30.

XIV. 1. 30.

- 2. 31.

- 17. 100.

- 23. 30. 32.

XV. 1. 31.

- 2. 33.

- 9. 13. 32. 83.

- 17. 32. f.

- 23. 27. 33. f.

- 30. 34. 103.

- 32. 33.

- 33. 34. 103.

XVI. 1. 34. 100. 103.

- 2. 35. 103.

2Regum

R 3

2 Reg. XVII. 1. 6. p. 35. f.
 XVIII. 1. 35.
 - - 2. 103.
 - - 9. 10. 13. 35. 36. f.
 XIX. 29. 37.
 XXI. 1. 19. 39.
 XXII. 1. 3. 8. 40.
 XXIII. 23. 40.
 - - 31. 40. 83.
 - - 36. 42. 83.
 XXIV. 8. 12. 42. 106.
 XXV. 1. 8. 43. 109.
 - - 27. 44. 107.
 1 Paral. XIV. 21. 23.
 2 Paral. III. 2. 23. 93. f.
 V. 3. 24. 90. 95.
 IX. 30. 23.
 XI. 1 - 5. 24.
 XII. 13. 25. 95.
 XIII. 1. 25.
 - - 5. 89.
 XV. 8. f. 97.
 - - 19. 85. 96.
 XVI. 1. 26. 85. 96.
 - - 13. f. 97.
 XX. 31. 28.
 XXI. 1. 3. 98.
 - - 5. 20. 28.
 XXII. 2. 28. 85. 90. 99.
 - - 12. 29.
 XXIII. 1. 29.

2 Par. XXIV. 1. p. 29. 30.
 XXV. 1. 25. 31.
 XXVI. 2. 83.
 - - 3. 33.
 XXVII. 1. 34. 103.
 XXXVIII. 1. 103.
 - - 3. 7. 104.
 XXIX. 1. 37. 103.
 XXXIII. 1. 21. 39.
 XXXIV. 8. 18. 40.
 XXXV. 19. ibid.
 XXXVI. 2. ibid.
 - - 9. 42. 90. 107.
 - - 21. 41. 45. 104.
 - - 22. 45. 105. 111.
 Esdr. I. 1. ibid.
 II. 1. 2. 126. f.
 III. 8. 46. 126. f.
 IV. 6. 7. 46.
 - - 17. f. 124. 125. f.
 - - 24. 46.
 V. 2. 126.
 - 13. 45. 111.
 VI. 3. 45. 105. III. 126.
 - 6. 7. 125.
 - 15. 46. 126.
 - 19. 46.
 VII. 1. 8. II. 12. f. 47. 123.
 - 11 - 27. 123.
 Nehem. I. 1. 47.
 II. 1. ibid.

Nehem.

Nehem. V. 14.	p. 47.	Ezech. IV. 4. f.	p. 46. 112.
XIII. 6.	47. 124. 126.	- 13.	114.
Esth. I. 3.	45.	VIII. 1. f.	42. 110.
II. 16.	ibid.	- 11:	107.
III. 7. 12.	ibid.	XX. 1.	43. 107.
Pf. XLV. 8.	123.	XXI. 24. f.	114.
Esa. VII. 8.	32. 36. 102.	XXXIII. 21.	107.
XXVII. 30.	37.	XXIV. 1. 2.	43. 107. 109.
XXXVI. 1.	ibid.	XXVI. 1.	43. 107.
XXXVIII. 5.	ibid.	XXIX. 1.	ibid.
LIII. 4. 11. 12.	114.	- - 17.	44. 107.
Ier. I. 2.	39.	XXX. 20.	43. 107.
XXV. 1. 3.	39. 41. 104. 106	XXXI. 1.	ibid.
- - 11. 12.	41. 104.	XXXII. 1. 17.	44. 107.
XXVIII. 1.	42. 107. 110.	XXXIII. 21.	44. 109.
XXIX. 10.	41. 104. 105.	XL. 1.	44. 107.
XXXII. 1.	43. 111.	Dan. I. 1.	41. 105. f.
XXXIV. 1.	43. 111. 115.	- 3. 4.	105.
- - 7.	43.	- 21.	45. 105. 111. f.
- - 8-15.	43. 111.	II. 1.	41. 97.
- - 11.	116.	V. 30.	45.
- - 21. 22.	111. 115. f.	VI. 28.	ibid.
XXXVII. 5-8.	111.	VII. 1.	ib.
LII. 4.	43. 107. 115.	VIII. 1.	ib.
- - 5. 6.	115.	IX. 1.	ib.
- - 12.	43. 109.	- 2.	41. 104.
- - 28.	41.	- 24. f.	47. 123.
- - 29.	43.	X. 1.	45. 111. f.
- - 30.	44.	XI. 1.	45.
- - 31.	44. 107. 109.	Of. I. 1.	100.
Ezech. I. 1.	85.	Amos I. 1.	32. 102.
- 1. 2.	42. 107. 110.	Hagg. I. 1. 2.	46. 126.

Hagg.

Hagg. II. 1.	p. 46.	2 Macc. I. 10.	p. 54.
- 3.	127.	X. 9.	122.
- 4.	126.	XI. 21. 33.	51. 121. f.
- 10.	83.	XII. 1.	ibid.
- 11.	46.	XIII. 1.	52. 120.
Zach. I. 1.	46. 105. 126	XIV. 1. f.	120
III. 1.	126.	- - 4.	52.
IV. 6. 9.	ibid.	Matth. II. 2.	114.
VII. 1. 5.	46.	XVII. 1.	83.
VIII. 1.	83.	XXV. 15.	124.
XIV. 5.	32. 102.	Marci IV. 31.	75.
1 Maccab. I. 11.	50.	IX. 2.	83.
- 21.	ibid.	Lucae I. 32. 33.	114.
- 30. 57.	51.	- 35.	123.
II. 70.	ibid.	II. 42. f.	61.
III. 31. 37.	ib.	III. 1.	62.
IV. 52.	ib.	- - 23.	62. 67.
VI. 16.	ib.	- - 36.	66.
- - 20.	52. 120.	IX. 28.	75. 83.
VII. 1. 49.	52. 120.	Io. V. 22.	114.
IX. 13. 18.		Actor. VII. 4.	3. 4. 68.
54. 57.	52.	- - 23.	8.
XI. 21. 57. 67.	53.	XII. 21.	63.
XI. 17. 18. f.	ibid.	XIII. 20.	7. 10. 74. 93.
XIII. 41. f. 51.	54.	- - 21.	21. 22. 88.
XIV. 1. 27.	ib.	Rom. IV. 19.	69.
XV. 10.	55.	Gal. III. 15.	73.
XVI. 14.	ibid.	- - 17.	8. 72.

3-
Mb 358.

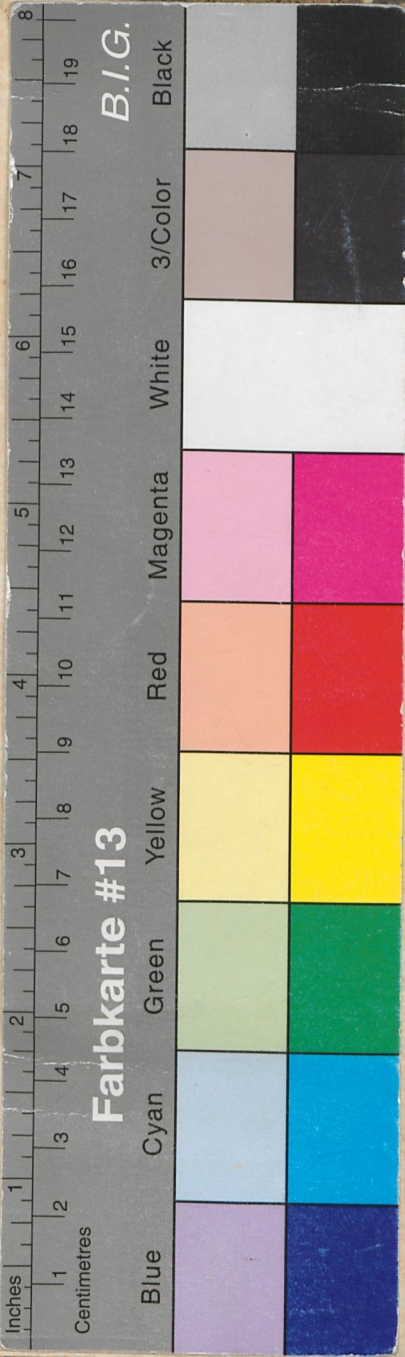
X 2327057

ge

m.c.

GVSTAVI CHRISTOPH. HOSMANNI
CONSILIARII CONSIST. ET ECCLES. CONCION. AVLICI
S. THEOL. D. EIVSDEMQUE IN ACAD. KILIENSI P. P. O.

CHRONOLOGIA
SACRA
LIBRORVM VETERIS
TESTAMENTI
OBSERVATIONIBVS
EXEGETICIS
ILLVSTRATA

HAMBVRGI APVD VIDVAM B. FELGINERI

LITTERIS GODOFR. BARTSCHII ACAD. KILIENSIS TYPOGRAPHI

MDCCXXXIV.